

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 36 / Aralık 1984 / 2.-DM

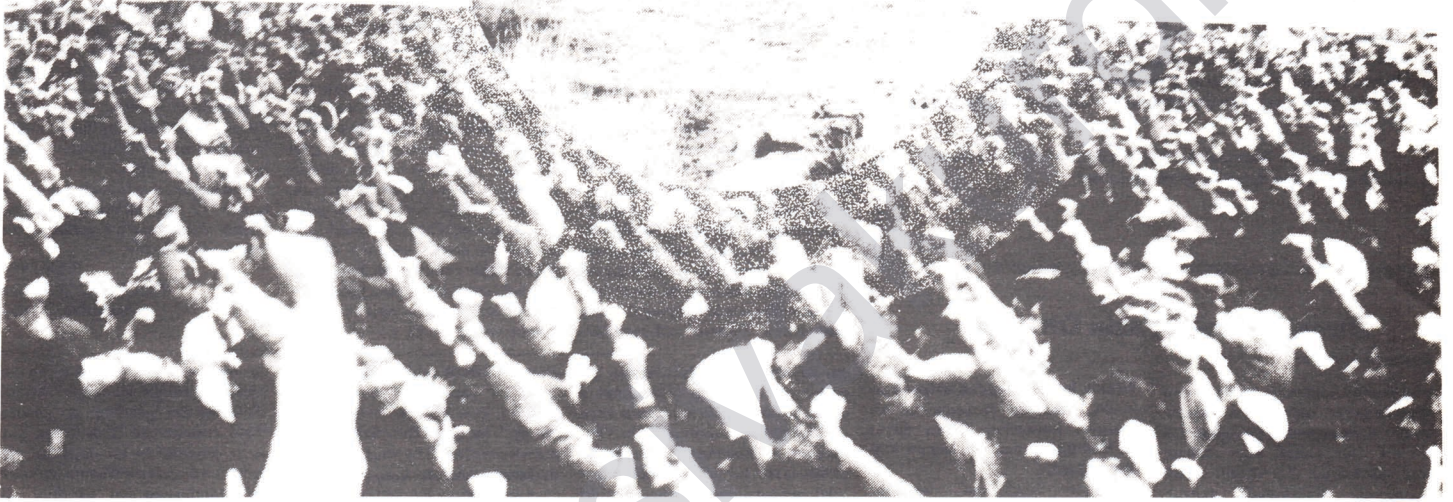
PKK KURULUŞUNUN 7. YILINDA DİRENİŞİ YÜKSELTİYOR!

«Dayatılan saldırılar ve bilinen zayıflıklar ne olursa olsun, asli görevlerimizi yerine getirmekten asla çekinmeyeceğiz. Bu konuda, başta Parti önderliği olmak üzere tüm partililer gerekeni sonuna kadar yapacaklardır. Önümüzdeki dönem mutlaka halk savaşı yolunda ilerletilecektir.»

«Halkın karşısına şimdi daha bir gururla ve alni açık olarak çıkıyoruz. Geçmişte henüz günü gelmemesi anlamında verebileceğimizi verememiştik. Ama bugün açıkça ilan ediyoruz ve düşmana karşı da açıkça söylüyoruz: halk savaşımını dayatacak ve düşmanın üzerine acımasızca yürüyeceğiz.»

Yazısı Orta Sayfada

DEVİRİMCİ DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ YÜKSELİYOR!

15 Ağustos devrimci atılımıyla daha da yükselen direniş ve saldırı eylemleri devam ediyor. Kitleler artık hergün yeni bir saldırı eyleminin, ya da HRK güçleriyle sömürgeci-faşist ordu birlikleri arasındaki çarpışmaların haberlerini alıyorlar.

Son bir aylık süre içerisinde de yine bu türden haberler duyuldu. Henüz ayrıntılı bilgi alınmış olmasa da kesinlik kazanan bu haberleri, bir ön bilgilendirme açısından da olsa vermekte yarar görüyoruz.

Kasım ayı sonları ile Aralık ayı başlarına denk gelen günler içerisinde, Kürdistan'ın Bingöl, Diyarbakır ve Erzinca illeri ile Siirt'in Şırnak kazasında bir dizi eylem gerçekleştirildi. Alınan haberlerde Bingöl'de bir askeri helikopterin düşürüldüğü ve çok sayıda askerin öldüğü; Şırnak'ta biri kesin olmak üzere daha fazla sayıda askerin öldürüldüğü, Erzinca'da düzenlenen karakol baskınında çok sayıda askerin imha edilip, silah ve diğer bazı askeri malzemelerin kamulaştırıldığı; Diyarbakır'da ise yaygın bir afişleme yapıp, bildiri dağıtıldığı öğrenilmiştir. Eylemlerin

halk üzerindeki etkileri artan bir coşkunluk olurken; sömürgeçiler adeta çığına dönmüşlerdir. HRK güçlerinin bu eylemler sırasında hiçbir kayıp vermemeleri ise, düşmanın korku ve telaşını daha da artırmıştır.

Bu haberlerin yanısıra, diğer bazı çatışma haberleri de kamuoyuna yansımıştır. Bu haberlere ilişkin olarak da, silahlı kurtuluş güçleri tarafından bir açıklama yapılmamıştır. Bu nedenle ayrıntıları bilinmeyen son gelişmeler şöyledir:

8 Aralık 1984 gecesi Mardin ili ile Midyat ilçesi Sucatı köyü Başruz mezrasına yakın dağlık bir alanda Kurtuluş Güçleri ile sömürgeci faşist ordu birlikleri arasında uzun süren bir çatışma meydana gelmiştir. Çatışmada bir devrimci savaşçının şehit düştüğü söylenmektedir.

16 Aralık gecesi ile 17 Aralık sabahı ise Siirt'e bağlı Pervari kazasında Kurtuluş Güçleri ile yine sömürgeci-faşist ordu birlikleri arasında çatışmaların olduğu ve bu çatışmalarda, hangi tarafa mensup oldukları açıklanmayan üç kişinin öldüğü belirtilmiştir. Söz konusu haberi veren

BBC'nin Türkiye yayın servisi, aynı olaylarda Kurtuluş Güçlerinden bir kişinin da yaralı olarak yakalandığını söylemiştir.

En son alınan haberlerde ise, Elazığ'ın Karakoçan ilçesine bağlı bir mezrada çıkan çatışmada, bir jandarma astsubay çavuşu olan üç askerin Kurtuluş Güçleri tarafından imha edildikleri söylenmektedir. 18 Aralık 1984 günü meydana geldiği bildirilen bu çatışmanın da boyutları hakkında henüz detaylı bir bilgi gazetemize ulaşmamıştır.

Soldaki Tasfiyecilik, PKK'ye Karşı "Kutsal İttifaklar" Bir Uyan ve Devrimci Görevler!

«PKK'nin önderlik ettiği geçmiş kısa süreli devrimci ulusal direniş mücadelesi, Kürdistan halkının gücünün nelere kadar olduğunu en dolaysız kanıttı. Yurtdışında oluşturmaya çalıştığımız bütün tecrit çemberlerine rağmen, yeni dönemin üzerine büyük bir azim ve kararlılıkla yürüyen PKK'nin Kürdistan dağlarında ilk direniş kıvılcıklarını tutuşturması, düşmanın ve onun her renkten işbirlikçilerinin gelişmenin önüne çıkardıkları hiçbir engel, halkın özgücüne güven ilkesi temelinde yükselen devrimci kurtuluş mücadelelerini dizginlemeye yetmeyeceğini ortaya koymuştur. Siz Avrupa kapısını tutarak PKK'yi tam bir kuşatma içine aldığınıza inanırken, halkımıza açılan Kürdistan kapısının açık olduğunu unuttunuz. Devrimciler bu kapının kapatılmasına asla izin vermediler, yığınlarla bağlarını koparmadılar.»

Devamı 19. Sayfada

ŞEMDİNLİ'DEN SON HABERLERİ

15 Ağustos eylemleri, Kürdistan halkı üzerinde tahmin edilenin de üstünde bir etki yaptı. Halkı büyük bir sevince boğdu. Devletin ordu gücünü büyük bir sarsıntıdan geçirdi. Eylemlerin yarattığı ulusal ve uluslararası etkiler, bugüne kadarki geçen sürede ortaya çıkan gelişmelerde özgün biçimde ortaya çıktı. Tek cümle ile, Şemdîni ve Eruh eylemleri Kuzey-Kürdistan'daki ulusal kurtuluşçu gelişmeyi dünya kamuoyuna ileten bir mesaj olmuştur. Ulusal düzeyde ise, Kürdistan halkının bağrındaki yurtseverlik duygularına ve özgürlük tutkusuna hitap etmiş, onu yeniden

çanlandırmıştır.

Sömürgeçiler, bu eylemler şahsında büyük bir darbe yediler. 15 Ağustos Şemdîni eylemi ardından iki gün ilçe düzeyinde "sokağa çıkma yasağı" uygulayarak, ölü ve yaralıların gizlice ve halkın görmesine meydan veremeyecek bir biçimde helikoptere bindirerek uzaklaştırdılar. Halk arasında çok sayıda subay ve askerin öldürülmüş olduğu söylentileri vardı. Kayıplar konusunda, Şemdîni eyleminden hemen sonra Türk ordusundan firar ederek devrimcilerle ilişkiye geçen bir askerin söylediklerine göre,

Devamı 4. sayfada

İÇİNDEKİLER

Haber-Yorum

2-3-4

Şehitlerimiz

5

Partizanın Mektubu

6-7

Ulusal Direniş Gecesi

8-9-10

Bağış Kampanyası Sonuçları

11

PKK Kuruluşunun 7. Yılında

12-13-14-15

HRK Basın Bürosu Açıklaması

16-17

Sömürgeci Ordudan Firar Eden

S. İnançla Röportaj

18

Sol'daki Tasfiyecilik,

PKK'ye Karşı "Kutsal İttifaklar"

Bir Uyan ve Devrimci Görevler

19-20-21

S. GÖŞE İle Röportaj

24

KÜRDİSTAN ÖZEL

KÜRDİSTAN'DA ARTIK DİRENİŞ... DAHA FAZLA DİRENİŞ!

Burada, son dönemlerde Kürdistan'da yoğunlaşan bazı gelişmeleri açıklayarak, ilerici kamuoyunun dikkatlerini sömürgeci-faşist cuntanın uygulamalarına çekmek ve bunlara karşı devrimcilerin, demokratların ve tüm ilerici insanların mücadelesini talep etmek istiyoruz.

Herkesçe çok iyi bilinen bir süreç bugün Kürdistan halkının güncel yaşamı haline gelmiştir. Geçmişten bugüne hergün, her saat halkımızın ensesinde soluğünü hissettiren sömürgeci-faşist barbarlık, vahşet ve katliamlar, akıl almaz boyutlardaki insanlık dışı işkenceler ve yalan propagandalar, günümüzde artık bir çılgınlık noktasına varmıştır. Ancak geçmiş dönemden farklı olarak, bugün artık dört yıldan beridir sürdürülen bu vahşetin hesabı sorulmaya başlanmıştır. Partimiz PKK'nin fiili öncülüğünde halkımız, tarihsel hesa-

bını sormaktadır. Yürütülen direniş mücadelesi artık dost ve düşman güçlerce açıkça görülür boyutlara ulaşmıştır.

Tarihinde ilk kez halkımızın siyasal-örgütsel direnişi ile karşılaşan ve önemli kayıplar vererek kof yapıtı gözler önüne serilen Türk faşist-sömürgeçiliği bu acizni gizlemenin yolunu halka kudurmuşcasına saldırmakta görmek ve eşî görülmemiş bir vahşilikle cinayetler işlemektedir. Şemdîni'de halka hitaben yaptığı konuşmada faşist çete başı Evren, "huzur operasyonlarımız sürmekte olup, halka zerre kadar zarar gelmemiştir" diyerek, halka ve dünya kamuoyuna açıkça yalan söyleyen, sömürgeci kolluk kuvvetleri cinayetlerini işlemekte meşgulüdür. Aşağıda vereceğimiz örnekler bu cinayet ve baskılardan sadece birkaçıdır.

Devamı 2. sayfada

KÜRDİSTAN HALKI ULUSAL DİRENİŞ SAVAŞINDA İKİ EVLADINI DAHA ŞEHİT VERDİ!

Her devrim mücadelesinin bedeli, daima bu uğurda dökülen kan ve fedakarlıklar olmuştur. Halkımızın kurtuluş mücadelesi de daha ilk adımların atıldığı günden bu yana, bu faturayı en ağır bir biçimde ödemektedir. Bin yıllık köle kaderimizi değiştirmenin başka hiçbir yolunun olmaması kayıplarımız karşısında yas tutmak bir yana, bizi her zaman giderek artan sayıda bu yolun takipçisi olmaya yöneltmiş ve çok genç bir hareket olmasına rağmen Kürdistan Ulusal Direnişi tümüyle bu şehitlerle örülmüştür.

1982 Parti II. Kongresiyle ilan edilen ve bugün geçen yıllar boyunca sürdürülen hazırlıklar temelinde pratik gerçekliğe dönüşen yeni dönem mücadelemiz de, kaçınılmaz olarak bu dönemi kanlarıyla yaratan şehitlerin üzerinde yükselecektir. Bu gerçek yurtdışı hazırlıklarının ülke zeminine taşınmasına yönelik ilk adımların atıldığı günlerde daha Hêzil çayında da kanıtlanmıştır. Halkımıza bağımsız ve özgür bir geleceği yaratma mücadelesine kendisini katık etme kararı verenler, mücadelenin bu gerçekliğine baştan beri hazırdırlar. Bu nedenledir ki onlar, hergün binlerce kez öldürülen halkımızın onurlu bir yaşama kavuşturulmasında en öne atılmaktan çekinmemekte ve düşmanın üzerine yürürken onları ölçsüz cesarete ulaştırın gerçek de bu olmaktadır. Şehit düşenler yine en önde, ikirciksiz, bilinç ve inançla savaşın dava adamlarıdır. Yürüttükleri mücadelenin halkımız için tek kurtuluş yolu olduğunu bilen halk kahramanlarıdır.

15 Ağustos şanlı direniş ve saldırı eylemlerini yaratan ruh, işte böyle bir ruhtur. Ölümünden yaşamı yaratmayı

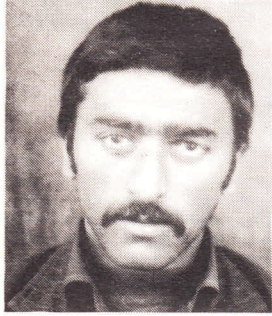
bilen bir hareketin temsilcileri, savunucuları, militanları ve taraftarları olarak tüm bir bünyemizi sarmış olan bu ruh, mücadelede zaferimizin de temelini oluşturmaktadır. Bu anlamda tüm bir halkımız saracak olan ruhtur. Köleliğe karşı yeni bir yaşam yaratmanın savaşında, halkımız son 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri ardından da, mücadelede atılan adımların cesaret veren gururunu yaşarken, verdiği kayıpların acısını da en derinden duymaktadır. Halkımız ulusal direniş mücadelesinde yeni bir sayfayı açarken, iki şehit daha vermiştir. Düşmanın üzerine en kararlı yürüyüşle ilerleyen bu yoldaşlarımız ölümlerini saygı ile eğiliyor, inanç ve cesaretlerinin sürdürücüsü ve güçlendiricisi olacağımızı bütün canlılığıyla belleğimizde olan anıları önünde yeniden beliriyoruz.

Bu yoldaşlarımızdan Kazım Demirtaş, 15 Ekim 1984 tarihinde Erzurum-Şenkaya'da sömürgeci faşist ordu güçleriyle girdiği çatışmada şehit düştü. Çetin Akkurt yoldaş ise, 24 Ekim 1984 günü Şırnak'ın Gundikê Melle köyü karakoluna düzenlenen saldırıda kahramanca çarpışarak şehit düştü. Bu saldırı eyleminde 4 asker öldürülmüş, 12 asker de yaralanmıştır. Ayrıca çok sayıda askeri araç ve silah da HRK güçleri tarafından kamulaştırılmıştır.

Şehit yoldaşlarımızı, daha yakından tanımak için kendi yazılarından da belirli bölümleri verdiğimiz aşağıdaki yazıları yayınlamayı gerekli görmekte ve bunu anılarına karşı duyduğumuz sorumluluğun da bir gereği kabul etmekteyiz.

KAZIM YOLDAŞ ANIN BİZE YOL GÖSTERECEK!

1959 yılında Dersim ili Nazimiye ilçesinin Demirci köyünde dünyaya gelen KAZIM DEMİRTAŞ, orta halli bir ailenin çocu-

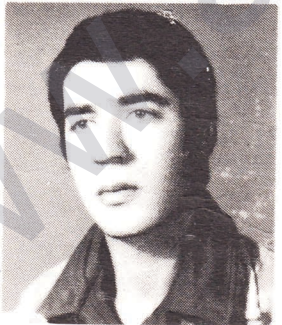

de de olsa) yaptığım ideolojik incelemeler sonucu katıldım" Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin saflarında yerini almakla birlikte devrimci çalışmalar için girecek devrimci fedakarlık, çaba, azim ile Kürdistan halkına karşı olan görevini yerine getirmeye çalışan Kazım yoldaş, Hareketimizin geri çekilmesiyle yurtdışına çıktı. Yurtdışında kısa sürede

hazırlık dönemini başarılı bir tarzda tamamlayarak, yeniden ülke sahnede devrimci direniş örgütlemeye doğrultusunda faaliyetlere başladı. 15 Ekim 1984 tarihinde, Erzurum-Şenkaya'da sömürgeci faşist ordu güçleriyle girdiği çatışmada, düşmana ağır kayıplar verdirerek devrimci direniş sergileyip, ölümsüzleşti.

MUSA YOLDAŞ'I MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ!

ÇETİN AKKURT (Musa) yoldaş, 1961 yılında Mardin ili Kızıltepe ilçesi Atlıca köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya

geldi. Çok genç yaşta aile geçimini sağlamada katkıda bulunmak için kendi emeğini satmaya başlamıştı. Olanaksızlıklar yüzünden okula gidemediğinden, okuma-yazmasının olmamasına rağmen, Kürdistan'da devrimci mücadelenin gelişmesiyle ülke gerçekliğini kısa sürede kavrayıp, mücadele içinde bizzat yerini aldı. 1978 yılında mücadeleye aktif olarak katılarak, pratik faaliyet yürüten Çetin yoldaş, Hareketimizin geri çekildiği dönemde, yurtdışına çıkarak kendi eğitimini tamamlamak için girdiği çabayı Partisine sunduğu raporunda şöyle dile getirmektedir:

"Önümüzdeki dönemde Kürdistan'da geliştireceğimiz devrimci mücadeleyle kendimi hazırlamaya çaba sarfediyorum. Elbetteki bazı eksikliklerim vardır. Önemli eksikliğim teoriktir. Bunu gidermek için kitap okuyorum, çaba harcıyorum, bu eksikliğimin kaynağı okuma-yazma bilmememdir. Yurtdışında arkadaşların yardımıyla okuma yazmayı yeni öğrendiğimden kaynaklanmaktadır" diyen Çetin yoldaş, bir yanda okuma yazma öğrenip siyasi eğitimini tamamlarken, diğer yandan askeri eğitimini de tamamlıyordu.

Hazırlık döneminde eğitimini uelli oranda tamamladıktan sonra, ülkede PKK önderliğinde gelişecek devrimci mücadele içinde yerini almak için Çetin yoldaş, mücadele azmini başka bir raporda şöyle dile getirmektedir: "Harekete daha iyi katkıda bulunmam için benim en büyük özlemim ülkeye gidip bizzat savaşmaktır. Benim Partiye önerim ancak bu olacaktır." Davaya olan bağlılığını ve mücadeleyi pratikte de hiç çekinmeden canını katık ederek gösteren Çetin yoldaş; 24 Ekim 1984 tarihinde HRK güçleri ile sömürgeci faşist güçler arasında çıkan çatışmada, düşmana ağır kayıplar verdirilen şehit düşüp ölümsüzleşmiştir.

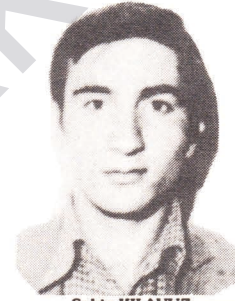
HEY LÊ DAYÊ! HEY LAWŌ!

Hey lê dayê
hey lê dayê
Destê xwe zû bigre
bi lezine.
Yadîgara bavê min
çeka wî
Xeyidiye dibin axê da
ji min ra bine.
Ji rext û fişekê
min bixemline.
Hogirên min çûn dilanê
ti bi serê delalê xwekî
wan hêstiran mebarîne.
Min dereng nehêlîne.
Hat HRK,
girt destê û çiya
bajar û gund
xweş mizgine.
De haydê dayê
haydê dayê
wê çekê ji min ra bine.
...
Herin lawo,
herin lawo
ez goriya wan çavên reş
nemênin win qet lipas
bighine seravên HRK
bila bazbidin jiber we
sitemkar û xwinxwar
sayên liser laş.
Bese,
bese êdî
bila rabin
ji serê dayîka şehidan
ev şarên raş.
Bi bêtrês û bê xeyal
bi serbilindî û qehremanî
bi herikênin xûna xweyî geş.
Ziviri çerxa felekê lawo
PKK rêbere lipêş
bilind kir agirê şoreş
HRK mizgine, mizgin
mizgina rojên xweş.

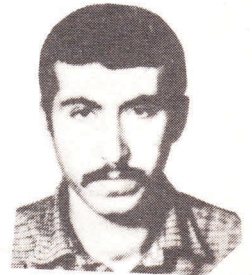
4.9.1984

Rûbar

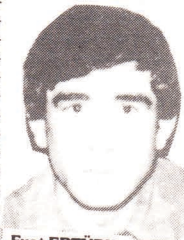
HÊZİL ÇAYI ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ!

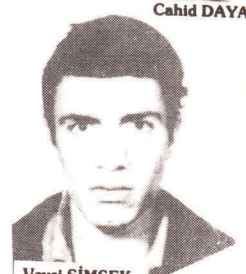
Şahin KILAVUZ

Cahid DAYAN

Fuat ERTÜRK

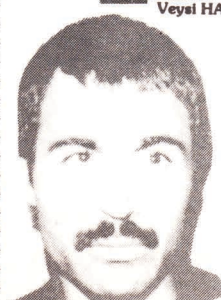
Veyis ŞİMŞEK

Veyis HANTAS

Hasan ÖZÇELİK

Musa İLK

M.Beşir AKSOY

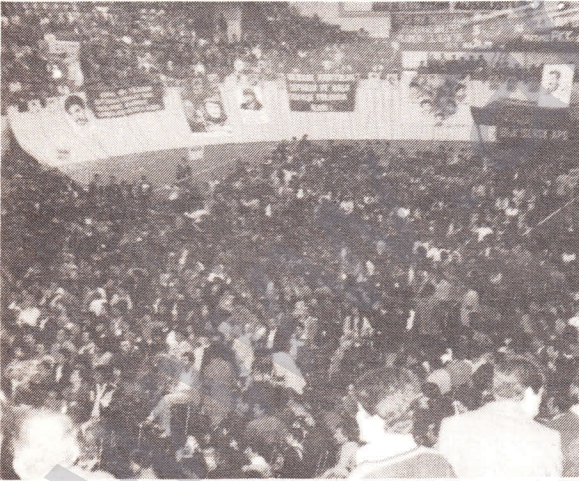
ŞANLI ÖNDERİMİZ PKK 7. SAVAŞ YILINA GİRERKEN KÜRDİSTANLI EMEKÇİ KİTLELER TARAFINDAN GÖRKEMLİ BİR GECE EYLEMİYLE SELAMLANDI!

Kürdistan halkının ve proletaryasının öncü müfrezesi Partimiz PKK'nin 7. savaş yılına girişi Kürdistanlı emekçi kitlelerin coşkun bir gece eylemiyle selamlandı. 1 Aralık 1984'de Köln Sport-Halle salonunda gerçekleştirilen geceye, yaşlısı, genci, kadını ve erkeği ile 7 bin civarında emekçi bir kitle katıldı. Salonu dolduran binlerce Kürdistanlı emekçi, Partimizin direniş

çizgisi etrafında yek vücut bir birlik oluşturdu; haykırdığı sloganlarla Partimizin şanlı direnişine sahip çıktı; sömürgeci faşist cunta ve onun her soydan uşaklarını kahretti!

Tamamen siyasal bir eylem niteliğinde olan gecenin en büyük özelliği, geniş bir Kürdistanlı emekçi kitlenin katılımıydı. Kitleler her türlü zorluğa göğüs gererek, bu büyük günde önderleri PKK'ye sahip çıkmak, direniş sloganlarını haykırmak ve dağda savaşan HRK birliklerinin gücüne güç katmak için, sabahın erken saatlerinden itibaren gecenin yapılacağı salon önünde toplanmaya başladılar. Saat 16⁰⁰'ya doğru sayıları gittikçe artan bir sayıya ulaşan alana ulaşan binlerce yurtseverin bir bayram yerine çevirdiği salon civarında oluşan coşkun hava ve kararlı ruh hali, "Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi"nin nasıl bir eylem olacağını tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermekteydi.

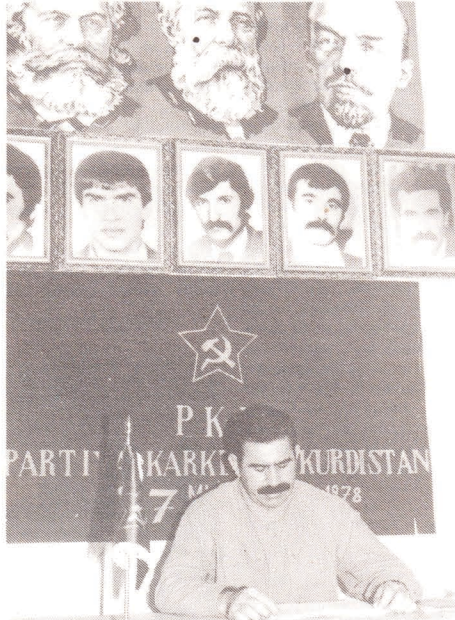
Burada hemen belirtelim ki, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine ve onun öncüsü PKK'ye düşman olan, başta faşist Türk cuntası olmak üzere, bunun Avrupalı dostları ve sol görünümülü uşakları, bu eyleme geniş bir kitlenin katılımını engellemek için, günlerce süren sinsi ve adi bir propaganda faaliyeti yürütmüşlerdi. Akla-hayale gelmeyen yalan ve demogojıyla kitleleri korkutmaya

PKK'nin 7. kuruluş yılı binlerce yurtseverin coşku sloganıyla selamlandı.

ve böyle bir eylemi güçsüz bırakmaya çalışan bu çevrelere en kahredici cevabı, salonu savaş sloganlarıyla dolduran 7 bin Kürdistanlı emekçi vermiştir. Yürütülen yalan ve demogojiden ibaret propaganda, kitlemizin kararlılık ve sınıf kinini artırmaktan, önderleri PKK'ye daha sıkı sahip çıkmalarını sağlamaktan başka bir işe yaramamış; kitlemizin attığı her direniş sloganı bu halk düşmanı gürüha indirilen birer tokat olmuştur.

Kitlemizin saat 16⁰⁰'da itibaren gerekli disiplin kuralları çerçevesinde salona alınmasından sonra, program 16³⁰'da bir yoldaşın

Partimiz ve kitlemizi selamlayan kısa bir konuşması ve saygı duruşuyla başlatıldı.

Gece programının açıklanması sırasında, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın, PKK'nin 7. kuruluş yıldönümüne ilişkin mesajının videodan verileceği belirtilmesi üzerine, kitleler, önderlerini yoğun alkış ve "Bijî Serok APO", "Bijî PKK" sloganlarıyla selamladılar. Programa girişte koro'nun direniş marşları arkasından, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın, PKK'nin 7. kuruluş yıldönümüne ilişkin mesajı özetlenmiş bir biçimde ve yazılı olarak Kürçe ve Almanca okundu. Bunun ardından mesaj görüntülü bir şekilde videodan kitlelere su-

izlediği mesajın bitimiyle salon, "Bijî Serok APO", "Bijî PKK", "Mazlum-Kemal-Hayri Halk Savaşı Yolunda İleri" sloganlarıyla yankılandı.

Mesajın arkasından, 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemlerinden sonra, Türk ordusunun içine düşüğü korku ve paniği dile getiren ve bizzat cuntanın televizyonunca hazırlanan bir program kitlelere gösterildi. TC'nin sözümona, PKK ve HRK'yi "teşhir" için hazırladığı bu operasyon filmi, TC'nin zavallı ve barbar yönünü gözler önüne sererken, kitlemiz, faşist Türk sömürgeciliğine karşı taşan kin ve öfkesini "Kahrolsun Sömürgeci Faşist Cunta", "Faşist Katillerden Hesap Soracağız" sloganlarıyla bir kez daha haykırdı. Bunu takiben, Partimizin, taktiksel olarak geriye çekiliş döneminde yürüttüğü siyasi ve askeri hazırlıkları içeren bir tabikat filmi ekrana yansıtıldı. Partimizin, 15 Ağustos gibi devrimci bir atılıma hangi temellerde hazırlandığını bir kez daha belgeleyen bu program, Kürdistan halkının silahlı direniş çizgisine olan sonsuz güven ve bağlılığını ifade eden "Mazlum-Kemal-Hayri Halk Savaşı yolunda İleri", "Yaşasın Hêzên Rizgariya Kurdistan", "Yaşasın 15 Ağustos Direniş Ruhu", "Yaşasın Direniş, Kahrolsun Teslimiyet" sloganlarıyla karşılık buldu.

Gecedeki devrimci coşku, halkımızın öz kültürünü güzel figürlerle dile getiren HÜNERNKOM folklor grubunun oyunları da eşlik etti. Direniş kültürel alanında da sahip çıkan halkımız, kalabalık bir folklor ekibi tarafından sergilenen oyunlara yer yer katıldı. Bu coşku ortamı içerisinde bir yoldaşımız, PKK Hareketinin oluşum, gelişim ve mücadele tarihini değerlendiren ve içinde bulunduğumuz dönemde özellikle 15 Ağustos devrimci atılımının anlam ve önemini açıklayan; aynı zamanda çeşitli reformist-teslimiyetçi, sosyal-şoven çevrelerin Partimiz ve önderliği altında yürütülen ulusal direniş mücadelemize karşı yoğunlaştırılmış düşmanca faaliyetlerini teşhir eden bir konuşma yaptı. Yapılan konuşma zaman zaman kitlemizin alkış ve sloganlarıyla kesildi. Siyasal konuşmanın ardından Ozan

Serdar, direniş türküleri söyledi.

15 Eylül-15 Kasım tarihleri arasında yürütülen ve PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini desteklemeyi amaçlayan bağış kampanyasının sonuçları gecede açıklandı. Bağış kampanyasının anlam ve önemi üzerinde yapılan kısa bir değerlendirme konuşmasından sonra, kampanya sonuçları bölgelere göre bütün yurtsever kamuoyuna duyuruldu. Kitlelerin Partimize olan aktif destek ve yardımlarını bir kez daha gözler önüne seren kampanya sonucu, kitlemizin, daha fazla destek ve sosyalist yarış şiarlarıyla karşılık buldu.

Bağış kampanyası sonuçlarının açıklanması ve yapılan kısa bir ödül töreninden sonra, geceye, Partimizin resmi davetlisi olarak gelen, çeşitli halklardan örgüt temsilcilerine söz hakkı verildi. Sırayla, Şili Sosyalist Partisi, El Salvador Ulusal Kurtuluş Cephesi, Peru Birleşik Sol Cephesi, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi ve THKP/C Acilciler grubunu temsilen konuşan arkadaşlar, Partimizin kuruluş ve mücadelesi üzerine görüşlerini belirterek, halkımız ve Partimizle olan dayanışmalarının anlam ve önemi

sadece zor ve onurlu ulusal görevlerle değil, aynı zamanda büyük ve anlamlı uluslararası görevlerle de yüklümlü bulunan bir harekettir. PKK, günümüzde ulusal ve uluslararası alanda bolşevizmin temsilcisi, Marksizm-Leninizmin yılmaz savaşçısı ve uygulayıcısıdır. Ve hiçbir emperyalist baskı ve provakasyon, Onu ulusal olduğu gibi, uluslararası görevlerini de hayata geçirmekten asla alkoyamaz.

Gecenin, anlamlı bölümlerinden birini de geleceğin savaşçı neslini temsilen bir yurtsever çocuğun, Kürdistan halkına yaptığı çağrı oluşturur. Konuşmada, Kürdistan halkı şanlı önderimiz PKK'ye daha fazla destek vermeye çağrılırken, aynı zamanda Kürdistanlı çocukların, büyüklerinden bağımsız bir Kürdistan'ı miras olarak devralma istekleri açıklandı. Bu konuşma, halkımızın ve Partimizin geleceğinde bugünün çocuklarının ne tür bir rol oynayacaklarını açık bir şekilde vurgularken, artık, silahlarını birbirine teslim eden bir neslin yetişmekte olduğu kamuoyuna bir kez daha ilan edilmekteydi. Bu çağrıya, Stuttgart çocuk korosunun hazırladığı direniş türküleri eşlik etti.

Partimiz PKK'yi tanıtan, onun

Tiyatrodaki köylü sahnesi beğeniyile izlendi.

üzerinde durdular. Konuk örgütlerin temsilcilerinin yaptığı konuşmalar, kitlemizin dayanışmacı sloganlarıyla selamlandı. Bu konuşmalar ve arkasından çeşitli devrimci demokratik parti, örgüt ve kuruluşların, PKK'nin 7. yılını selamlayan yazılı mesajlarının okunması, geceyi uluslararası bir destek platformuna dönüştürürken, Partimizin her geçen gün artan uluslararası prestij ve saygınlığına da parmak basılmaktaydı.

Bilindiği gibi, çeşitli düşman çevrelerin, uzun bir dönemden bu yana yürüttüğü, Partimizi uluslararası devrimci-demokratik kamuoyundan koparma çabaları söz konusuydu. Arkalarına karantik güçleri alan bir takım reformist teslimiyetçi ve devrim kaçkını sosyal-mogen güçler, çeşitli yalan ve demogojilerle, komünist bir hareketi, uluslararası alanda tek başına bırakabileceklerini ve böylece, 12 Eylül faşizmine gerekli olan bir yardımcı uluslararası destek sağlayabileceklerini zannediyorlardı. Ancak, bu zavallılar şunu hiçbir zaman unutmamaları ki, doğuşu enternasyonalist bir nitelik taşıyan, bağırnda Haki KARER, Kemal PİR, Gürcan ÖZCAN gibi enternasyonalist savaşçıları yetiştiren, Ortadoğu'da onlarca evladını Filistin halkının kurtuluş mücadelesine şehit veren PKK, bugün

mücadele tarihini ve özelliklerini tanıya eden Almanca konuşmadan sonra, ozanlardan Çiya ve Zozan arkadaşlar, direniş türküleriyle kitlemizin karşısına çıktılar. Kitlemiz, söylenen direniş türküleriyle "Mazlum-Kemal-Hayri Halk Savaşı Yolunda İleri", "Diyarbakır Onurumuzdur" sloganlarını haykırarak direniş liderlerinin anılarına bağlılıklarını dile getirdiler.

Partimiz PKK önderliğinde HRK tarafından gerçekleştirilen 15 Ağustos Saldırı ve Direniş Eylemlerinin yarattığı coşku ortamında yapılan gecede, 15 Ağustos eylemlerinin halkımız üzerinde yarattığı coşku, halkımızın önderi PKK'ye ve HRK Partizanlarına nasıl sahip çıktıklarını konu alan bir tiyatro da sergilendi. Tiyatroda, 15 Ağustos eylemlerleriyle birlikte, halkımızın gelişen umut ve cesareti vurgulanırken, aynı zamanda Türk ordusunun, HRK güçleri karşısındaki korku ve yılmınlığı da dile getirildi. Tiyatroda özellikle işkenceci zalim subayların, HRK savaşçıları tarafından ölümlü cezalandırılması, kitlemiz tarafından yoğun alkışlarla ve "Bijî Hêzên Rizgariya Kurdistan", "Faşist Katillerden Hesap Soracağız" sloganlarıyla desteklendi.

Geniş bir kitle katılımı ile gerçekleştirilen, coşkun ve kararlı bir

1 Aralık 1984 günü F.Almanya'nın Köln kentinde düzenlenen Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi, bir çok örgüt temsilcisinin de katılımıyla adeta bir uluslararası konferans niteliğine kavuştu. Gecede birer konuşma da yaparak, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine olan dayanışma duygularını ifade eden Parti ve Cephe temsilcilerinin mesajlarından bazı bölümleri yayınlıyoruz.

Yoldaşlar;

Bu sıralarda ABD emperyalistleri Nikaragua devrimini yok etmeye, Guatemala ve El Salvador hareketlerini durdurmaya çalışmaktadırlar.

Somoza diktatörlüğünün yıkılışı, Guatemala ve El Salvador devrimci halk hareketlerinin doğuşu hangi nedenlere dayanıyorsa, Kürdistan halkının direnmesi de aynı nedenlere dayanmaktadır.

Kürdistan halkının tüm yaşamı baskı, işkence ve katliamlarla doludur. Bu halk, tarih boyunca çeşitli biçimlerde direnmiştir. Bu direniş bugün yeni bir döneme girmiştir. Bağımsızlık ve özgürlük, kendi kaderini tayin, barış ve sosyalizm için Kürdistan halkı, Kürdistan İşçi Partisi (PKK) önderliğinde ulusal kurtuluş savaşı vermektedir.

Emperyalizm ve onun kuklası faşist cunta, Kürdistan halkının direnişini kırma çabası içerisinde. PKK önderliğindeki HRK'nin kurulması ile Kürdistan halkı, artık aramızda barış ve özgürlüğün bayrağı altında kurtuluşa daha da yaklaşmış bulunmaktadır. Kürdistan'ın, emperyalistlerin jeopolitik çıkarlarını ne kadar sarstığı artık açığa çıkmıştır. (Lakin) bizzat Türkiye'nin bazı güçleri, Ankara'daki diktatörlüğü uygulamalarını onaylamaktadırlar.

Salvador halkının, Ulusal Kurtuluş Cephesi Farabundo Marti önderliğinde emperyalizme ve diktatörlüğe karşı gösterdiği siyasal ve askeri başarı, dünyadaki baskılara karşı savaşın ve dünya barışı için verilen

savaşın bir parçasıdır. Devrimci ordumuz güçlüdür ve geçen ay düşmana ve kukla orduya karşı gücünü stratejik

Cephesi Farabundo Marti adına, Kürdistan halkı ve önderleri 7. kuruluş yıldönümü dolayısıyla kutluyoruz. PKK,

saldırılarıyla göstermiştir.

Bu güç şehirlerdeki ve köylerdeki kitle örgütlerinde büyük bir güven yaratmaktadır. Onlar daha iyi bir hayat için mücadele içerisinde. Diktatörlük ve ABD emperyalistleri büyük yenilgilere uğradıkları içindir ki, bizi tasfiye etmek amacıyla güden görüşmeler önermektedirler. Biz, masaya, yalnız El Salvador halkı için, ama hiçbir zaman silahları elden düşürmemek kaydıyla otururuz.

Salvador halkı ve Ulusal Direniş

Ortadoğu'da öyle bir güçtür ki, artık bölgedeki devrimin vazgeçilmez bir faktörü durumundadır.

Emperyalizme karşı savaş, tüm dünya çapındadır. Bu savaş zafere kadar sürdürülecektir!

- Ya Devrim, Ya Ölüm...

-Zafer Bizimdir!
El Salvador Ulusal Kurtuluş
Cephesi Farabundo Marti

Yoldaşlar;

PKK'nin kuruluşuyla birlikte, Kürdistan devrimi görevini hegemonyası altına almak isteyen burjuva ve küçük-burjuvaların sonu gelmiştir. Kurulduğu yılla beraber proletaryanın

leri sömürüp, sömürmelerini daha da arttırıyorlar.

Tüm bu düşman güçlere karşı, bütün gücümüzle aralıksız savaşmalıyız.

önderliğini yaratan PKK Hareketi, halka ekmek, iş, adalet ve tüm özgürlükleri getirene dek mücadelenin garantisidir.

Yoldaşlar; Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, düşmanlarımız ortaklar. ABD emperyalizmi, halkları, saldırıları, atom ve kimyasal silahlarıyla tehdit etmektedir. O, Ortadoğu'da ve tüm dünyada barışı tehdit eden siyonizmdir, tüm kapitalist ülkelerde silah gücü. Başta güçlü bir şekilde desteklediğimiz Filistin halkı olmak üzere, Arap halklarını kan ve baskıyla sömürüp işgal etmektedir.

Sosyal-demokrasi; işbirlikçileri aracılığıyla devrimci mücadeleyi ve halkı yoldan çevirmek istiyor. Aslında onlar reformist demogojilerle burjuva devletlerini destekliyor, işçi-

Şili halkı, faşist diktatörlüğe karşı mücadelesinde yeni bir aşamaya girmiş bulunmaktadır. 11 senelik faşist diktatörlük boyunca, Şili halkının tüm kazandıkları, zorla tekrar elinden alınmış ve halk açık ve sefalet içinde sürüklenmiştir. Bugün ülkemizde sosyalizmin inşası için çaba harcanmaktadır. Bu kurtuluş yolunda halkımız yavaş ama güçlü adımlarla silahlı mücadeleyi geliştirmektedir. Bunu temel mücadele biçimi olarak ele alarak, diğer devrimci güçlerle birlikte tüm gücümüzle halkımızın davası için savaşacağız.

Yoldaşlar; Bu trübünde, ABD emperyalizminin Orta Amerika ve diğer ülkelere karşı saldırı hazırlığı içinde olduğunu belirtmeye izin verin. Reagan tarafından silahlandırılan ve desteklenen

Kuzey-Amerika hayvanları, Partimiz ve Nikaragua halkına saldırıya hazırlanıyorlar. El Salvador'un gerici Hristiyan Demokrat hükümetini silahlandırın bu hayvanlar, devrimci-demokratik güçlerin zaferini engellemeye çalışmaktadırlar. Emperyalizm, Honduras'ı Nikaragua ve Orta-Amerika halklarına karşı bir baskı üssü olarak kullanıyor. Eğer Yanke emperyalizmi, devrimci Nikaragua'yı işgal etmeye kalkarsa, sosyalist Küba ve bu parçadaki diğer halklar, Yanke'lerin işgallerine son verene dek savaşacaklardır. Onlara, yalnız olmadıklarını ve mücadelelerinin aynı zamanda bizim mücadelemiz olduğunu hissettirelim. Emperyalizm; kanlı ellerini Orta Amerika ve Nikaragua'dan çek!

Yeni Kaledonya yurtseverlerinin bağımsızlık mücadelesini destekli-

yor ve anti-emperyalist, anti-sömürgeci ve anti-ırkçı tavrimizin haklılığını vurguluyoruz. Aynı zamanda Fransız sömürgecilerine karşı savaşan Bask halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini destekliyoruz.

PKK'li yoldaşlar; Türk sömürgecileri ve yandaşlarına karşı mücadeledeniz yalnız değilsiniz. Geniş bir uluslararası kamuyu, sizi tanıyor ve mücadeledeniz destekliyor.

Yaşasın Halklarımızın Birleşik Mücadelesi!

Yaşasın PKK'nin Kuruluş Yıldönümü!

Yaşasın Şili Halkının Faşizme Karşı ve Sosyalizm İçin Mücadelesi!

Düşmanlarımızın Tümüne Karşı Birleşelim ve Hep Birlikte Savaşalım!

Şili Sosyalist Partisi
Genel Sekreteri B. YANEZ

Yoldaşlar, PKK Sempatizanları;

Partininiz 7. kuruluş yıldönümü dolayısıyla Filistin Halk Kurtuluş Cephesi adına sizlere dostluk ve mücadele selamlarımızı getirdim.

Partinizi ve halkınızı selamlar, onlarla ve onları kutsal mücadelesi ile dayanışma içerisinde olduğumuzu belirtirim.

Yoldaşlar;

Partininiz 7. kuruluş yıldönümü olan bugün, Kürdistan ve Filistin halklarının emperyalizm, faşizm, siyonizm ve gericiyle karşı olan savaşındaki zor bir gündür. Gün be gün faşizmin diktatörlüğü tarafından kan aktırılan halkımızın, devrimci zoru kul-

lanması en doğal hakkı olduğu gibi, o, bu diktatörlüğü ulusal kurtuluş direnişini geliştirerek yıkacaktır da.

Bu dönem faşist Türk cuntası, Irak Kürdistan'ına bir saldırıya hazırlanmaktadır. Biz oradaki direniş güçlerine karşı olan bu saldırıyı nefretle kiniyor ve diyoruz ki, bizler direniş güçlerinin yanında yer alarak, faşist Türk cuntasına karşı sessiz kalmayacağız.

Yoldaşlar;

Filistin ve Lübnan halkı, bugün siyonizme karşı, Filistin ve Lübnan'da dişe diş bir mücadele içerisinde. ABD yönetimi, Arap gericiyi, özellikle Mısır'ın Camp-Dawid rejimi ve FKO'nun sağ kanadı yoluyla halkımızı yoketmek veya dize getirmek istemektedir. Bununla direnişimizi kırmak ve Camp-Dawid'i geçerli kılmak istemektedir.

Filistin Ulusal Meclisinin, El Fetih Merkez Komitesi tarafından tek tarafı olarak bir araya getirilmesi, yalnız ve yalnız FKO'nun parçalanmasına ve halkımızın direniş ruhunun kırılmasına hizmet etmektedir.

Yoldaşlar, Arkadaşlar;

Kürdistan İşçi Partisinin 7. kuruluş yıldönümünü Peru Birleşik Sol Cephesi adına selamlıyorum.

Burada kısaca sizlere Peru halkının geçen çarşamba günü ulusal greve gittiğini söylemek istiyorum. Bu grev sivil diktatörlüğe ve onun halk düşmanı politikasına karşıdır. 5000 politik tutuklu, 3000'den

Halk Cephesi, tüm FKO'lü örgütleri ideolojik tartışmaya, onları Suriye, Lübnan ve özellikle Sovyetler Birliği ile iyi ilişkilere çarışarak daha güçlü bir FKO yaratmaya davet ediyor.

Yoldaşlar; Sizleri özellikle savaş alanında daha iyi tanıdık. Sarsılmaz savaşın ruhanı özellikle Beyrut 82'de ve daha sonraki dönemlerde de gördük.

Yaşasın Partinizin Kuruluş Yıldönümü Olan Bugün!
Yaşasın Uluslararası Dayanışma PFLP
(Filistin Halk Kurtuluş Cephesi)

Değerli Dostlar;

7. Yılıma böylesine güçlü bir katılım ve kendi ülkesinden uluslararası plana kadar, gördüğüm böylesine coşkun bir öze ve mücadelesini faşizme, bölge gericiğine ve bütün devrim düşmanlarına karşı şanlı, şerefli yükselttiği bir dönemde karşılayan PKK'yi, örgütüm THKP-C (Acilciler) adına coşkun dileklerle selamlıyorum.

Bölgemiz özellikle son yıllarda gericiğinin her tonda oyunlarına maruz bulunuyor. Özellikle son dört yıl içinde gelişen mücadeleyle karşı, bu mücadeleyi çeşitli biçimlerde çarpıtma ve karalamaya yönelik faaliyetler alabildiğine sürüyor.

Ancak tüm bunlara karşı, Türk, Kürt ve çeşitli ulusal azınlıkları bağrında barındıran ve bu anlamda tam bir zindan olan TC'ye karşı mücadele eden her güç, kendi kurtuluş mücadelesini böylesine bir zindandan kurtulma yönünde de geliştirmek durumunda, kılavuzluğunu edindiğimiz ustamız Marks'ın çok belirgin bir sözü vardır; hepimiz çok iyi biliriz; «baskıların ezen ulus, özgür olamaz.» Bu net belirleme, ülkelerimiz Türkiye ve Kürdistan gerçekliğinde de çok açık bir biçimde kendisini hissettirmektedir. Kürdistan halkının Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik her baskı, her katliamcı girişim, her işkence bütün muhtevasıyla Türkiye'de yaşamını sürdüren halklara da azimle uygulanmaktadır. Olay bu ise, zindan haline getirilmiş Kuzey-Batı Kürdistan ve Türkiye devrimini gerçekleştirmeye yönelik bizler, karşı-devrimi alt-üst edecek güçlü çıkışları yaratmak durumundayız da aynı zamanda.

Bugün ender olarak gündemde bulunan ulusal sorunlardan birisidir Kürt ulusal sorunu. Tarihin çok gerisinde kalmıştır artık ulusal sorun, ama yüzyıllardır ezilen Kürt ulusu hala bu konumunda tutulmak istiyor. Kürt sözcüğünü, Kürdistan sözcüğünü ağıza almak, TC'de bir suç. Ve buna karşı Türkiye komünistlerinin, Türkiye devrimci güçlerinin görevlerini gereğince yerine getirdikleri söylenemez. Bu durum, Kürt halkını ve beraberinde Türkiye devrimci güçlerini, emekçi güçlerini ezen faşizme önemli avantajlar sağlıyor. Çünkü Türkiye devrimci güçleri, emekçi halkları enternasyonalist bir ruhla eğitilip örgütlenemediği müddetçe, kendi kurtuluşlarına yönelik bir çıkışta yapamayacaklardır. Bu anlamda Kürt halkının kendi kaderini belirlemeye yönelik mücadelesini özellikle içinde bulduğumuz aşamada yoğunlaştrın PKK'yi; böylesi bir durumda, Türkiye proletaryası ve emekçi güçlerini enternasyonalist ruhla eğitmede sağladığı olanak nedeniyle de kutlamak gerekir.

PKK'nin pratiği, özellikle içinde bulunduğumuz yıl, yazdan bu yana, yani 15 Ağustos'tan bu yana ilk pratiği, bir şey çok daha açık biçimde ortaya çıkardı dostlar. Nedir bu açığa çıkan şey? Kürt ulusu, kendi kaderini belirleme yönünde, kendi özgür iradesiyle devlet kurma hakkı da dahil, çabasını yürütmeye yönünde uğraş verirken, bu mücadele karşısına çeşitli biçimlerde

fazla kayıp insan ve tarihin en derin ekonomik krizi ile bu emperyalist politikamın bedeli ödenmektedir.

Birleşik Sol Cephesi, Kürdistan halkı ve Kürdistan İşçi Partisinin mücadelesiyle dayanışma içerisinde.

Peru Birleşik Sol Cephesi

dikleniler de bu eylemlerde açığa çıktı, kendisini gösterdi. Tüm Kürt ulusunun mücadelesine sahip çıktığını söyleyenler, çeşitli isyanlara sahip çıktığını söyleyenler, bugün; çünkü isyanlardan bin kat daha ilerici, bin kat daha devrimci çıkışı; çok daha kötü suçlamaya tabii tutuyorlar.

Türkiye Cumhuriyeti devletinin kuruluş aşamasında Kemalizm; ruhlarla işleyerek Kürt ulusunun varlığını yıkıcı her yöntemi denedi. Bu anlamda Kürt halkının en doğal hakkı, en doğal istemi önkende çeşitli setler oluşturuldu. Bunun etkisi altında kalan, Türkiye devrimci güçleri sovenizmin gericiğinden uzun süre arınmadılar. Arkamıza dönüp baktığımız zaman dostlar, utanç verici bir durumdu bu. Sizlerin karşısına çok daha başka bir biçimde, çok daha değişik bir anlamda çıkmak mümkün iken, dön geli-

şen Kemalist etki altında kalış, şu anda karşınızda çok daha farklı biçimde çıkmaya olanaklarımızı elimizden aldı. Ama bizler; bundan böyle, bu işin böyle sürmesine olanak tanımayacağız. Tanımamak zorundayız çünkü. Son eylemlerin ortaya çıkardığı gerçeklik; Türk küçük-burjuvaları, Kemalizmin etkisi altında milliyetçiliği çeşitli biçimlerde lanse ederlerken; bunlardan daha fazla kraldan daha kralcı biçimde aynı düşünceleri savunan, hatta tabir yerindeyse Türkiye'nin Kürt özeğelliği gösteren Kürt örgütlerini de teslimiyetçi kaçkın eğilim de, belirgin bir biçimde ortaya çıktı. Her iki yandan ortaya çıkan bu eğilimleri, bu olumsuzlukları, her iki halkın dostça, güvenli, karşılıklı inancı pekiştirmiş bir biçimde oluşturacak ortak mücadele, elbette yerle bir edecektir. Sözümlü ettiğimiz bu eğilimlere, uluslararası planda da destekler var. Uluslararası planda da destek görüyor bu eğilimler. Özellikle 2. Enternasyonal'in, yani sosyal-demokrat partilerin de doğrultusunda hareket eden güçler, Ortadoğu'da en önemli devrimci dinamik olan Kürt Ulusal Mücadelesinin bastırılmasına ve Türkiye devriminin yoldan sapıtılmasına yönelik faaliyetlerde, sözünü ettirmiş kesimlere her anlamda olağanüstü destekler sunuyor. Bunlar ne bizi korkutuyor, ne ültüyoruz, ne de üziyor. Çünkü bizler, bütün bunları hesaba katarak çıktık yolumuza. Bu anlamda, PKK'nin 7. kuruluş yıldönümü, böylesi anlamlı bir döneme denk düşmesi açısından da, çok şey ifade etmektedir.

Diveçimiz bir başka yan da, FBKDC'de omuz omuza olduğumuz PKK'li yoldaşların, bugüne kadar ki, FBKDC'ni yıldırdı, yıpratma, dağıtma, karalama kampanyasında, öden vurmeksizin ilerleyişleri de karşılıklı güveni, karşılıklı dayanışmayı pekiştirdi ve geliştirdi. Bu, bundan böyle de sürecek. Konuşulacak, değinilecek çok şey var ama, zamanınızı fazla almak istemiyorum.

PKK'nin 7. kuruluş yıldönümünü, bir kez daha canı gönülden kutlar, ulusal kurtuluş mücadelesini ve sosyal kurtuluş mücadelesini, Türkiye devrimci güçleriyle birlikte, omuz omuza yürüteceğimizi bir kez daha vurgularım.

THKP-C (Acilciler)

Türkiye Komünist Partisi-Birlik, Filistin Demokratik Cephesi, ROJA WELAT, F.Almanya'da Kürdistanlı Öğrenciler Birliği-KSSE, SERXWEBÜN, HUNER-KOM, FEYKA-KURDİSTAN...

Ulusal Direniş Mücadelesiyle Dayanışma Komitesi'nin kampanya sonuçlarına ilişkin açıklamasını yayınıyoruz.

15 Eylül-15 Kasım Tarihleri Arasında Yürütülen "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini Destekleme Kampanyası" Sonuçlandı!

Partimiz PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini desteklemek amacıyla, 15 Eylül-15 Kasım tarihleri arasında düzenlenen, ancak, emekçilerin artan ilgi ve desteği nedeniyle 1 Aralık'a kadar devam ettirilen "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini Destekleme Kampanyası'nın sonuçları 1 Aralıkta Köln'de gerçekleştirilen "Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi"nde açıklandı. Avrupa çapında, ikibuçuk aya yakın bir zaman yürütülen kampanyada, 720.384 DM. miktarda para ve çeşitli değerli eşyalar (altın, video, radyo, kamera, parka) Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine, emekçilerimizin somut desteği olarak sunuldu.

Açık ki, binlerce emekçinin katılımıyla yürütülen bağış kampanyasını sadece maddi sonuçlarıyla değerlendirmek yeterli olmamaktadır. Bu nedenle böyle bir kampanyanın ortaya çıkardığı gerçekleri yeterli bir şekilde izah edebilmek için, öncelikle bu tür bir faaliyete neden ihtiyaç duyulduğunun ve kampanyanın anlam ve öneminin açıklığa kavuşturulması da gerekmektedir.

Partimiz PKK, önderlik ettiği Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Savaşında, temel dayanak olarak kendi halkının öz gücünü seçen bir Harektir. Ulusal Direniş Mücadelemizin hayatın her alanında doğru ve sağlıklı temellerde gelişmesinin ana nedenlerinden birini de bu nokta oluşturur. Eğer bugün bir halk olarak kendi kaderimizi özgürce belirleme yolunda bağımsızlık şiarlarıyla hareket edebiliyorsak bunda, Partimizin öz gücü esas alan politikasının belirleyici olduğu açık bir gerçektir. Bir partinin veya ulusal kurtuluş hareketinin böyle bir politikayı esas alması, onu ve önderlik ettiği halkını çok kısa bir zaman içerisinde bağımlı bir duruma getirir ve mücadele, ülke özgürlüğünde yürütülen bir savaş olmaktan çıkararak, şu veya bu dış gücün vereceği yardıma bel bağlayan, gerçekliğine yabancılaşmış bir "mücadele" durumuna gelir. Böyle bir bağımlılığa, o örgütün ve yürütme iddiasında olduğu mücadelenin kişilikli gelişmesine büyük zararlar verdiği gibi, mücadelenin başarıya ulaşması önünde de en önemli engellerden birini oluşturur. Dünya pratiğinde bunun çeşitli örneklerini görmek mümkündür. Bu konuda uzağa gitmeden, en açık örneği TKP pratiği gösterir. Daha mücadeleye atıldığı ilk dönemde, aldığı ağır darbeler sonucu, öz güce güven politikasını terk eden TKP, bütün umudunu dış yardıma ve desteğe bağlamış ve 60 küsur yıldır bir arpa boyu yolu katetmemiştir.

Tabii ki, öz güce güvenin esas alınmaması, bağımlılığı sadece bir yönüyle değil, bir çok yönüyle ortaya çıkarır.

Kendi halkının gücüne güvenmeyenler, ideolojiden politikaya, örgütlenmeden eyleme, eylemden maliyeye kadar hayatın her alanında bağımlı duruma gelir ve mücadele üzerinde kendi insiy-

tiflerini yitirirler.

Günümüzde, özellikle Avrupa sosyal-demokrasininin, sahte barış ve "dostluk" maskesi altında, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerini, emperyalist çember içinde eritmek için yürüttüğü çeşitli çabalar söz konusudur. Bu çabalarında sosyal-demokrasi çok ince ve sinsi yöntemlere başvur-

ışte, 15 Eylül-15 Kasım tarihleri arasında Avrupa alanında yürütülen bağış kampanyası, böylesine bir bağımsızlık politikasının ve öz güce güven anlayışının ürünü olarak ortaya çıkmış ve gerçekleştirilmiştir.

Tabii ki, bu tür kampanyalar, politik bir gücün, kitleler üzerindeki etkisini ve onlarca ne denli

haliye eğitmekte ve binlerce Kürdistanlıyı eyleme kaldırmaktadır. Bu durum Partimizin doğru devrimci siyasal hattının, ulusal alanda olduğu gibi, uluslararası alanda da, bir eylem çizgisi olduğunu açık bir şekilde göstermekte, farklı tutum ve yaklaşımları mahkum etmektedir.

Bağış kampanyası çalışmalarını, 15 Ağustos devrimci atılımının yarattığı coşku ortamı içerisinde yürütüldü. 15 Ağustos saldıırı ve direniş eylemleri bütün Kürdistan halkında olduğu gibi, Avrupa alanındaki Kürdistanlı emekçi kitleler üzerinde de derin yankılarda bulundu ve onları giderek artan bir sayıda ve daha sıkı olarak Partimizin direniş çizgisi etrafında bir araya getirdi. Yüzlerce yurtsever, bağış kampanyası çalışmalarını içinde görev alırken, binlerce Kürdistanlı işçi, aydın, genç ve kadın fedakarlık örnekleri sergilediler. Parti sempatiyanın ileri işçiler, aktif olarak propaganda ve ajitasyon faaliyetleri yürütmenin yanı sıra, ulusal kurtuluş mücadelesine çalışma günleri gerçekleştirdiler, öğrenciler harçlıklarını bağış olarak verdiler. Ve cefakar Kürdistan kadını, fedakar tutumlarıyla, geleceğini Partimizin geliştirdiği bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde gördüğünü bir kez daha dile getirdi.

Bağış kampanyası, sadece emekçi kitlelerin maddi desteğini almaya yönelik bir faaliyet değildi. Bu, aynı zamanda Partimizin direniş çizgisinin ve eylemlerinin kitleler üzerinde yarattığı sempati, saygınlık ve coşkuya, daha yaygın ajitasyon ve propaganda faaliyetleriyle karşılık ver-

olmamıştır. Birçok alanda, kitleler ulusal kurtuluş mücadelemize açık desteklerini sunmak, direniş çizgisi etrafında bir araya gelip örgütlenmek için belli bir çaba içerisine girmiş ve dışardan hiç destek almadan kampanyaya kendiliğinden katılmışlardır. İşte, bu gerçek, bizler açısından iyi görülme ve bir eksiklik olan bu durum, önümüzdeki dönemde giderilmek zorundadır.

"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini Destekleme Kampanyası" diğer sol güçlerin tabanları tarafından da sıcak bir ilgiyle karşılanmıştır. Hatta bu güçlere geçmişte destek vermiş birçok yurtsever ve ilerici, maddi katkılarda bulunmuş ve ilişkilerin sürekliliği konusunda isteklerini belirtmişlerdir. Yine, kampanyamız, Avrupalı ilerici kişi ve kurumlarca da sempatiyle desteklenmiştir. Bu belirttiğimiz çevreler üzerinde yürütülen yetersiz bir çalışma bile, bu çevrelerin Partimize duyduğu sempati ve saygının boyutlarının ne denli geniş olduğunu göstermiştir. Demek ki, bu konuda da eksikliklerimizi görmek ve önümüzdeki dönem bu çevrelere yönelik çalışmalara gerekli ağırlığı vermek, biz devrimci ve yurtseverlere düşen bir görevdir.

Bağış kampanyası çalışmalarını, biz devrimci ve yurtseverlerin pratik-örgütsel eğitimi açısından da bir platform rolünü oynamıştır. Bağış kampanyası çalışması bünyesinde, kollektif ve disiplinli çalışma, merkezîyetçilik ve insiyatif gibi kurallar daha yakından yaşanmış ve özellikle halk devrimciliğine ulaşıldı hangi eksikliklerimize yönelmemiz gerektiğini açığa çıkarmıştır. Bu gerçekten hareketle, önümüzdeki dönem, kendi eğitimimizi çalışmaların merkezine almak, bağış kampanya çalışmalarının deneylerine de dayanarak güçlü devrimci kişilikler haline gelmek hedef alınmalıdır.

Sonuç olarak; ideolojik-politik, örgütsel ve eylemsel alanda olduğu gibi, mali alanda da bağımsızlık bir politikayı temel alan Partimiz, geçmişte olduğu gibi, günümüzde ve gelecekte de halkımızın enin fedakarlıklarına dayanarak mücadele yürütme durumunda olan bir Harektir. İşte, bu gerçeğin bir ifadesi olarak, 15 Eylül-15 Kasım tarihleri arasında Avrupa alanında yürütülen "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini Destekleme Kampanyası", emekçi kitlelerin Partimiz önderliğinde gelişen ulusal direniş savaşına duyduğu derin bağlılık ve umudun açık örneklerinden birini oluşturur. Ancak, gelişen ve her geçen gün daha da yükselen direniş mücadelemizi daha gelişkin olarak desteklemek gerektiği de açıktır. O halde:

Kitleler yeni dönem direniş haberlerini böyle bir coşkuyla karşıyor.

maktadır. Bunlardan biri de ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerini veya bağımsızlığını kazanmış genç devletleri mali alanda kendisine bağlamak; bu bağımlılık ağı içerisinde o halkın mücadelesini dizginlemek veya emperyalizmin kabul edileceği bir çözüm biçimini dayatmaktır. Latin Amerika, Afrika, ve Ortadoğu'da, Avrupa sosyal-demokrasisi bunun faaliyetlerini yürütmesi ve bazı örgütleri bu yolla kendine bağlayarak, öz kimliklerinden uzaklaştırıp, kendi politikasının basit birer aleti durumuna getirmiştir. İşte, günümüzde, Kürt küçük-burjuva reformist-teslimiyetçi hareketlerinin ve Türk küçük-burjuva sosyal-soven güçlerinin başına gelen de budur. Bırakalım örgütsel çıkarlarını, sırf kendi kişisel çıkarlarını ve ailevi yaşamlarını "garanti" altına almak için Avrupa emperyalistlerinin önünde secdeye kapanan bu güçlerin "önder" kesimleri, (Bay Kemal Burkey ve Devrimci-İşçi kligi bunun en sivri örnekleridir) bugün diyetin karşılığını ödeme durumundadırlar. Onlara bir veren Avrupa emperyalistleri, bunları Kürdistan ve Türkiye devrimlerinin üzerine saldırtarak yüz istemektedir. Bu gerçeğin derin bilinciyle hareket eden Partimiz, ideolojik-politik, örgütsel ve eylemsel alanlarda olduğu gibi, mali alanda da bağımsızlık bir politikayı ve öz güce güvenme şiarını esas almıştır. Doğuşundan bu yana hiçbir dış gücün desteğine bel bağlamadan mücadeleyi yürüten PKK, büyük yoksunluklar ve fedakarlıklar pahasına da olsa, bu doğru marksist-leninist anlayışından asla taviz vermemiştir. Yoksul Kürdistan halkının, aşından-ekmeğinden keserek desteklediği Partimiz, direniş savaşımızın mali alanında da izlediği bu tutarlı politikasıyla, bugün halkımızı öz gücün savaşı olan halk savaşı aşamasına getirmiştir.

Kampanyanın özellikle ülke dışı bir alanda, Avrupa'da yürü-

Bağış kampanyasının sonuçları Ulusal Direniş Gecesi'nde de açıklandı.

tülmüş olması da değerlendirilmeyi, bunun sonuçlarını örgütlü bir çalışmaya dönüştürmeye de amaçlanmaktadır. Burda hemen belirtelim ki, bağış kampanyası çalışmalarını boyunca binlerce emekçiye ulaşılmasına, ajitasyon ve propaganda yapılmasına rağmen bu, Partimizin emekçi kitleleri Ulusal Kurtuluş Mücadelemize aktif destek veren bir ruh

meysi, bunun sonuçlarını örgütlü bir çalışmaya dönüştürmeye de amaçlanmaktadır. Burda hemen belirtelim ki, bağış kampanyası çalışmalarını boyunca binlerce emekçiye ulaşılmasına, ajitasyon ve propaganda yapılmasına rağmen bu, Partimizin emekçi kitleleri Ulusal Kurtuluş Mücadelemize aktif destek veren bir ruh

**PARTİMİZİN ÖNDERLİK
ETTİĞİ ULUSAL KURTULUŞ
MÜCADELEMİZİ DESTEKLEMEDE, HAYATIN HER
ALANINDA SOSYALİST YARIŞ RUHUyla DAHA DA İLERİ!**

PKK KURULUŞUNUN 7. YILINDA DİRENİŞİ YÜKSELTİYOR!

«Partimizin 7. yılına girişini tüm halkımız, dostları ve Partililerin şahsında gururla selamlıyor, eşsiz direnmeleleriyle bizi bugüne getiren mücadelemizin en büyük yaratıcı kahramanları şehitlerimize şükranlarımızı ifade ediyoruz.»

GİRİŞ:

Partimizin resmen ilanında 6. yılı da geride bırakıp 7. yılı girerken, Kürdistan'da artık tarih değişik yaşamıyor. Halkımız tarihi gelişmelerin arefesinde azgın düşmanlarla kuşatılı ama, henüz zayıf da olsa, kurtuluşun yüksek azmi ve çabasıyla dolu olarak yeni bir yaşama doğru kararlı bir yürüyüşe geçmek istiyor.

PKK, doğuşuyla birlikte yeni bir tarihi aşamayı başlattı. Çok kısa olan geçmişine yüzyılları sığdırmakla da kalmayarak, yüzyıllarca sürebilecek gelişmelere de daha şimdiden damgasını vurmak gibi büyük bir şeref ve gururun sahibi oldu. Ve PKK, bu yolda hiç bir engel tanımaksızın büyük bir azimle yürüyeceğini kanıtlamış durumdadır.

7 yıldır elde silah mücadele verilmektedir. Kürdistan tarihinde bu kadar uzun süreli ve derinliğine gelişmeleri sağlayan bir harekete ender tanık olunmuştur. Hem de bu gelişme, düşmanın gücünün en gelişkin, olumsuzluğun zirvede olduğu tarihimizin, en kritik anında adeta sıfırdan işe başlanarak yaratılmış bir gelişmedir. Azgın şiddet ortamında kendini savunma temelinde ortaya çıkmıştır. Yaşamın her türlü sahte biçimlerine son vererek, devrimci yaşamın egemen kılınması için büyük bir direniş sergilenmiştir.

İnsan bilincine yüklenip, insan yeteneklerinin muazzam gelişme gücünü kullanarak, çok gecikmiş de olsa, ulusal-toplumsal kurtuluş doğrultusuna daha da pekişmiş adımlarla girmek, bazılarının zamanı erken bulun, sonu katliamla bitecek ve hatta hiç bir gelişme umudunun olmadığı boş bir çaba olarak görüldü. Fakat, değerlendirilmeler ne olursa olsun, halkımızın da, muazzam bir enerji ve çabayla böyle bir yola yönelmekten başka çaresi yoktur. Partimizin şahsında bu adımlar atıldı ve gerçekten de yüzyılları içine alan büyük gelişmeler yaşandı.

Bugün halkımızın karşısına daha açık yüzle ve cesaretle çıkma durumundayız. Bunda, rüştümüzü ve dürüstlüğümüzü ispat etmenin büyük rolü vardır. PKK adına ilk yola çıktığımda, karataş gibi sessiz, dilsiz ve yüksüz yığınlar ortamında dolarsınken umutsuzluk çok emgendi. O günlerin derin utancı ve dehşetini, ancak o günleri yaşayanlar bilir. Ve zaten, bu utancın derinliğini duymamak, duyup da yaşamamak ki insanı her türlü soysuzluğa, devrimcilikte de yetersizliğe ve zayıflığa götürür. Bu nedenle biz, o günlerin dehşetini yeniden yeniden aktaracak ve kendimizi sürekli bu temelde eğitip-geliştireceğiz. Evet, bugün halkın karşısına yüzümüzü ak çıkabiliyoruz; daha cesaretlilik ve daha güç görevleri başarabileceğimize dair güven ve umudumuz fazla. Ama buna kolay gelmedim. Bu tüm yönlere halka kavratılıp, gerekleri yerine getirilmedikçe, diğer çalışmalar pek fazla yarar getiremeyecektir. Bunun bilinmesi geleceğin güçlü karşılanmasında açısından zorunludur. Özden yoksun biçimsel çabalarla Kürdistan için fazla bir şey elde edilemeyeceği bilnme zorundadır. Zaten böyle bir tutum içine girmek, ya bir iflah olmazlık ya da kişinin kendi kendini kandırmasıdır. Fakat biz her zaman olduğumuz gibi, gerçeklerimizi tüm acı yönleri ve zorluklarıyla dile getirmekten çekinmeyeceğiz.

PKK, hakkında çeşitli çevrelerce bugüne kadar bir çok değerlendirmeye yapılmıştır. PKK'nin çıkışı son derece aceleci bir çıkış olarak değerlendiril-

miş; geleceği kestiremeyen plansız, dizginsiz gençlerin enerjisinin bir patlaması, ya da yurtsever heyecanların bir ürünü olarak görülebilmştir. Fakat bu, büyük bir yanlışlıktır. PKK'nin doğuşundaki ruhu ve mantığı kavramak, bu gelişmelerin anlaşılmasının biricik anahtarı olduğu gibi, gelecekteki güçlü gelişmeleri daha şimdiden anlamının da zorunu bir gereğidir. Tabii, tarihsel gelişmenin ve güncel siyasal-toplumsal koşulların ürünü ve onu çağın gelişmiş bilincille kaynaştırmanın sentezi olarak PKK'yi anlamak için, düşmanın tanımını doğru ve yeterli bir biçimde yapmak da önemlidir. Belki de düşmanın bellidir, onu daha fazla anlamtın ne önevi var denilecektir; ama bilinmeli ki, karşısında savaşılın güç tarihsel dış ve iç bağlantılarıyla bilinmeksizine ona karşı nasıl bir savaş gücünün çıkarılması gerektiği hususunda da ciddi yanlışlıklar ve yetmezlikler içerisinde girmek kaçınılmaz olacaktır.

Nasıl Bir Düşmana Karşı Savaşıyoruz?

Bir devrimin en temel meselesi, dost ve düşman ayrımını doğru yapmaktır. Şüphesiz ki, dost ve düşman güçlerin kimler olduğu bugüne kadar çokça defa belirlenmiştir. Ama hâlâ düşmanın bütün yönleriyle tanıdığıni söyleyebileceğimiz durumunda değildir. Onun her türlü yaşantısıyla ilişkisi içerisinde bugünkü yaşantımızdan ne kadar sorumlu olduğunu, geleceği mi nasıl kartartıp, bu karanlık içinde bizleri nasıl bitirmek istediğini, tüm niyetleri ve dayanakları ile birlikte dile getirmek gerekir. Yine özellikle güncel mücadelenin açığı çıkardığı -yeni- askeri, siyasi ve ekonomik özelliğini görmemek de mümkün değildir.

Ama görüyoruz ki, Kürdistan'da, dost-düşman diye bir kavram bırakılmamış istenmiştir. Düşmüncede ve pratikte kabul ettirilen şey, tek taraf olarak haklı ulusun egemen seçmiş olduğu, bu bu ülkenin ezeli sahipleri, bunu çok normal bir olay olarak kabul etmeye yakın hale getirilmiştir. Bu temelde düşman çok rahattır. Bu alanda o, yalnız kendi çıkarlarını değil, azgın emperyalist tekellerin, askeri ve siyasi mirhırların işbirlikçisi olarak onların da çıkarlarını yürütüyor. Halk işe, köleci bağlarla bağlı olma gibi bir konumda tutulmuş. Sömürgeçiliğin ve faşizmin dayatmaları karşısında kendi tarafımıza ortaya koymamız gereken zayıf. Fakat yine de bunu göstermek gerekiyor.

Sömürgeci basın izlendiğinde görülecek ki, her gün ülkemizdeki gelişmelere ilişkin beyanatlardan geçilmemektedir. «Kimsede verecek bir kanı topağımız yok!», «yurdumusa uzanan elleri kıracağız» vs. gibi demecilerle kulakları sağır eden bir şovenizm dalgası estirilmiştir. Türk egemen sınıfların tarihi, günümüzde adeta yeniden hortlatılıncasına kusuyluyor. O, tarihte bir çok halkı katlettiği, baskı altında tuttuğu, sömürdüğü gibi, bugün de son av olarak elinde tuttuğu halkımızı nasıl çineyip yutabileceğini hesaplarını yapıyor. Ülke ve halk gerçekliğini avuçlarının içinde. Geçmiş de hiç bir kural ve sınır tanımayan bu eylemi başka halklar için yaptığını söylüyor. Birlerce yıldır üzerinde yaşadığımız toprakları kılıçla aldığını söyleyebilir, bu toprakların kendisine ait olduğunu iddia ediyor ve halkımızın için kılıç artığı diyimini kullanıyor. Oysa bu topraklar kimin topraklarıdır; bu topraklara

kimler emek verdi; kim üzerinde doğdu-yaşadı ve yaşanırlı hale getirdi. Tarih araştırdığında bu bütün açıklığıyla görülecektir. Bir halk, her gün kılıç tehdidi altında ve onun insafına terk edilmiş olarak yaşayabilir mi? Her gün, her saat kılıç tehdidi altında tutulmak ve bunu yaşam olarak kabul etmek korkunç bir işkencedir. Ama, Türk egemen sınıfların mantığı da budur. O öyle bir sınıftır ki, daha doğuşunda atı ve kılıcı kuşanarak, kendisinden daha ileri uygarlık alanlarına yönelip, korkunç saldırılar düzenliyor. Bu sınıfın, gününce Hindistan'dan, doğuda Çin'e, kuzeyde Sibirya stepleri, batıda İran, Ortadoğu ve Balkanlara kadar nasıl yayıldığını tüm tarih kitapları yazmaktadır. Onlar, halkların topraklarına kılıçla yürümüşlerdir. Halkımızın yaşadığı topraklara girişleri de bu temeldir.

Halkların topraklarına daha 10. yy'da girmeden bir barbar sürüşü gibi yayılan bu sınıf, diğer egemen sınıflardan ayrıcı özellikler taşır. Diğer egemen sınıflar, bir Yunanistan ve Roma örneklerinde olduğu gibi, köleliği yaratırken alt yapıdan üst yapıya kadar uygarlığı güçlü temellerini atmış, tarihe ileri anlamda bir takım değerler vermişlerdir. Bir köleci sınıf yükselmiştir ama, bu yükselişe birlikte insanlığın da muazzam bir gelişimine tanık olunmuştur. Bu, feodal uygarlığın doğuşunda da böyledir. Çin'de, Ortadoğu ve Avrupa'da feodalizm doğduğunda çok ileri bir merhaleye teşkil eder. Fakat, Türk egemen sınıfı için bunu söyleyemekteyiz. O, daha doğduğunda atı sırtından ve kendisini Batı Anadolu uygarlığını yikmak için görevli hissetmektedir. Hertürlü istilacı, işgalci ideoloji ve politikanın bir aracı olmak onun yaşam tarzıdır. Ve işte bunun içindir ki, bir halkın yüzyıllardır üzerinde yaşadığı toprakları sırtız kendisinin kabul ederek, "...bir karış toprak veremeyiz" diyor. Oysa bu bir karış toprak bile kime aittir. 10. ve 11. yy'da Kürdistan'da tek bir Türk yoktur. Ama buradakil Kürdistan ve Kürt halkı gerçekçi millattan çok önceler dayanır. Halkların bir mozayığı olarak karşımıza çıkar. Asur ve Urartuların daha öteye giden ve günümüze doğru geldiğimizde adı ve kültürü ile bilinen bir halktır. 10. yy'da dünyanın en eski

kültürlerinin temsil edildiği, toprağın ilk olarak tarıma açıldığı, başta sığır cinsleri olmak üzere bir çok hayvanın evcilleştirildiği, uygarlığın beşiği diye adlandırılan Mezopotamya'nın varolduğu bir ülkedir. Halkların kültürünün adeta süzülmesi süzülmesi ve gelişkin insanı değerlerinin birikimine yol açtı bu ülkede tüm bunların Kürt halkı biçiminde bir şekillenmesi söz konusudur. Ama aynı zamanda, çok zengin bir birikimin çok yetersiz bir biçimde bir halk gerçekliği şeklinde karşımıza çıkması olayı vardır.

Türk egemen sınıfları o dönemde ülkemizi istila etmiş, topraklarımız üzerinde devlet kurmuş ve kendilerine Selçuklular adını vermişlerdir. Daha 1040'larda bir Kürdistan eyaletinden de bahsedilir; buranın yarı bağımsız bir muhtariyet biçiminde Selçuklu İmparatorluğuna bağlanması, böylesine bir ittifakin oluşturulması gereğinden söz edilir. Daha sonra, Oğuz boylarının saldırları yaşanır. 10. yy'dan 15. yy'a kadar işe büyük bir vuruşma dönemi Timur'lar Cengiz'ler vb.'leri bu ülke üzerinde sahip olma savaşları verirler. Kılıçla çok kan dökülür ama, zengin uygarlık içinde kılın sahipleri erimekten kurtulamazlar, "yenenerler", "yenilirler". Topraklarımız üzerinde çeşitli Türk boyları ve aşiretleri yerleşik hayata geçerek, güçlü feodal gelişmeyi sağlar, dil ve kültürlerini getirirler, belki emgen beylikler de oluştururlar. Fakat artık, Artukoğulları, Atabeyler ve benzerleri gibi Türk boyları olmanın ziyade, Kürt boyları içinde eriyerek, egemenliklerini bu biçimde sürdürürler.

Osmanlılar işe, ancak 16. yy'ın başlangıcında ve Kürt beylikleriyle -İdris-i Bilisilerle- içine girdikleri ittifakla gelirler. Bugün de ilginç bir benzerlik yaşanmaktadır. Kürdistan'ın Türk egemenliği altına girmesi, Yavuz'un Şia devletine karşı Kürt beylikleriyle

girdiği ittifakla gerçekleşmiştir. Doğu'ya yayılmasında da yine, bu uzlaşmanın büyük bir rolü vardır. Kürdistan adeta tampon bir bölge olarak tutulurak, doğudan gelen tehlikeler Kürt beylikleriyle önlenir. Bu dönemde Osmanlıların tüm ulusal ve toplumsal gelişmeye engel olmak gibi bir durumları yoktur. Hatta, tüm imparatorluk içinde en özgür olan halk konumu yaşanmaktadır.

Kılıçla yaşayan Osmanlılar, yükselen kapitalizm karşısında 18. yy'dan itibaren giderek batıdan sürülüp Balkanlara doğru çekilirken, artık feodal zor'un temsilcilerinin fazla başarılı olamayışları, kılın galibiyeti getirememesi söz konusudur. Kapitalizmin zor'u feodalizmin zor'una galebe çalar. Ve tabii ki, o tekrar doğuya yönelecek, Balkanlar ve Anadolu'da sömürütü yoğunlaştırarak kendisini ayakta tutmaya çalışacaktır. 19. yy. boydan boya, bu çapulcu sınıfın kendisini doyurmak için başvurduğu her türlü baskı ve talan ile buna karşı halkların yükselttiği direnmeye tanıklır. Daha çok vergi ve daha çok askere alınma denendikçe, o zamanın koşullarına göre çağdışı düşen bu uygulamalara karşı halkların direnişi de sürekli olmuştur. Batıda gelişen kapitalizme en yakın olan Balkan halklarının kurtuluşu 19. yy'ı kapsar. Doğuda Hıristiyan bir halk olan Ermeniler de erken uyanır ve direnirler ama, doğuda oldukları ve yalnız başlarına ilerleye çıkış yaptıkları için katledilme talih-sizliğine uğralar. Bilinen Abdülhamit politikacılığı da bu dönemin ürünüdür. Müslüman-feodal işbirliği ile Kürdistan'da "Hamidiye Alayları" oluşturulur. Kürtler ve Ermeniler arasında açığa görüldüğü üzere halklar birbirine kırılır, imparatorluk, işbirlikçiliği tekrar güçlendirme temelinde ve onların önderliğinde Kürdistan'ı tam abluka altına alır. Ve böyle bir politika, 20. yy'da Türk burjuvazisinin temsilcileri olan İttihatî Terakki'ye devredilir. Yükselen yeni sınıf Türk burjuvazisinin elinde daha da geliştirilen politika, böyle bir mirastır. Bu politika ile Ermeniler toptan tasfiye edilmiş, Rumlar batıya sürülerek denize dökülmüş, doğuda diğer halklara karşı da aynı politika yürütülmüştür. I. Emperyalist Dünya Savaşındaki dağılan imparatorluk içinde yenilgiyi kabul etmek istemeyen ve bu kez yeni bir despot -M. Kemal- önderliğinde yükselen bu sınıf, tümüyle aynı politikanın sürdürücüsü olmuş, bugün de kaderimizi belirleyen sınır bu temelde çizilmiştir.

Bu sınıf devraldığı politika üzerinde yükselir ama, geçmişin hatalarından da alınarak, daha gerçekçi biryaklaşma ulaşma çabalarından da geri durmaz. İttihatî Terakki'nin Enver ve Talat Paşaları yutamayacakları kadar büyük bir lokmayı hazırlamak istemişlerdir. Fakat, çok çiliz bir sınıf olarak Türk burjuvazisinin üç kitadaki toprakları yutuyacağı da açıktır. Ve bu açıdan onlar gerçekçi olmamakla suçlanılır. Ama Mustafa Kemal, daha savaş yıllarında bu gerçek hareket eder ve Arapların çıkması, Ermenilerin kökünü kurtulması, Doğu Trakya ve en yakın adaların sınırlar içinde kalması, Hatay, Halep ve Musul'un alınması gerektiğinden bahsedir. İşte Türk burjuvazisinin egemen bir sınıf olarak yükseldiği dönemde çizdiği Misak-ı Millinin gerçek sınırları böyledir. Nitekim bugün de gazetelerde belirlenen alanlar için hangi iddiaları ileri sürülmekte ve "savundığımız sınırlar" diye gösterilmektedir. Kısacası, Kürdistan ve Kürt halkını yutmaya, Türk burjuvazisi, daha doğuşunda kesin kararlıdır. Bu lokma çinlenip-yutulabilir kararı çoktan verilmiştir. Bu kararlardır ki, o bilinen doğu seferleri, katliam ve imhalar yeniden başlar. Çapulcu bir sınıf olarak Türk burjuvazisinin çıkarımın en elverişli baskı ve sömürü politikası bu alan üzerinde geliştirilir. Ama, Türk burjuvazisi, kılıçla ortadan kaldırma biçimindeki -kendi içinde bir çözüm olan- bir çözüme de dayatmaz. Kürdistan, en iyi sömürü malzemesi sağlamsa gereken, insanlarını iş ve askeri gücünden yararlanılması gereken bir alan olarak görülür. Elbet-

te ki kılıç da kullanılır, ama Kürdistan'ın özelliklerinden ötürü bunun kendisi açısından fazla bir sonuç yaratmayacağı da görür. Varolanı kılıçla gaspeden bu sınıf, sanayi geliştiğirek doğan bir sınıf değildir; tam tersine feodalizmin çiftliğinde büyümüş, asker ocağında yetişmiş bir sınıftır. Asker özelliklere sahip olmak ve kılıca dayanmak işte Türk burjuvazisi bu çağdışı politikasının ürünüdür. O, bu çağdışı politikasının en görülmüş biçimini Kürdistan üzerinde uygular. Türk halkı üzerinde de dizginsiz bir şiddet uygulamaktan geri durmamıştır. Daha cumhuriyetin kurulduğundan hazırlık yıllarında TKP'nin önderliğinin imhası gerçekleşmiş, demokratlardan eser bırakılmamıştır. Bu imha sonrasında TKP, artık iflah olmayacak ve Kemalizmin silik bir kopyesi olarak kalacaktır. Yeşil ordu ve Çerkez Ethem'in sonunu belirleyen de yine aynı politikadır. Kürdistan'ı da böyle giren Türk egemen sınıfları, yüzyıllardan beri sürdürdükleri işgal ve istilayı bu sefer tamamlamak isterler. Artık Kürdistan, burjuvazinin midesine göre yutulacak bir lokma haline getirilecektir. Askeri, siyasi, ekonomi abluka ve kültürel imha gündeme sokulur. En ufak başkaldırları bile ezilir. Türk burjuvazisi gibi tarihin tüm başlıcı yöntemlerini ve aynı zamanda günün tüm kapitalist sömürgeci yöntemlerini özümsemesi bir sınıf karşısında, aksakallı Şeyh Sait ve Seyit Rıza'lar ne yapabilir; son derece sinsi, kurnaz ve yetkin olan kemalistler karşısında aşiret ruhu ve şeyhlik ne alabilirler? Lokmalar böyle olunca, elbette ki Türk burjuvazisi de bir sömürgecilik geliştirdiği bile kabul etmeyecektir. O, "tek devlet, tek ulus, tek dil, tek kültür"ün büyük öneminden veya bu konuda tek paylaşılmaz hakkının olduğundan bahsedir. Herşeye bu zihniyetle bakar ve buna karşı direnen ne varsa asar, keser, yok eder! O, kendisine kılıçla her şey elde etme hakkını baştan tanımıştır. Sosyalizmin doğuşunun özelliklerinden ve kapitalist-emperyalizmin bunalmından da yararlanılan Kemalizm, dizginsiz terör ve sömürüsünü kusar. O bizim ortaçağdan kalma feodal aşiret reisleri işe çok kötü bir biçimde delir ve ezilirler. Daha sonra, ezilenlerin mezarını içine konulması işlemleri başlayacaktır. Bu durum, o dönemin gazetelerinde en açık biçiminde ifade edilmektedir. Ağır işyani günlerindeki gazetelerde yayınlanan bir karikatür bu gerçekçi yansımaktadır. Ağır dağının tepesine bir kılıç geçirilir ve Ağır mezar yapılır. Gazeteler hiç de gizleme gereği duymadan mezara gömdüklerini açıkça yazar. burjuvazinin temsilcileri bunu açıklan sözlerler. Ondan sonrası işe bilinmektedir. Karşılığında herhangi bir gerçekliğin olduğuna kabul etmezler. Halkımız, onlar için, sadece sömürülmesi ve istendiği gibi istismar edilmesi gereken bir yarıdır.

Burada, İngiliz ve Fransız sömürgelemleri görüldüğü gibi, sadece zenginlikleri alıp-gaspetme biçiminde bir sömürgecilik yoktur. Yeraltı ve yerüstü servetleri gibi, insan yığınları da alınıp satılır, istendiği gibi yararlanılabilir bir servet yığını olarak görülür. Bu dünyada örneği görülmemiş bir durumdur. Diğer sömürgelemlerde tümüyle bir bağımlılık içerisinde de olsa halkların varlığı kabul edilir ve hatta kendi kendinden okulu olur, kültürünü koruyabilir. Ama, TC sömürgecilikinde bunlardan bahsedilmemektedir. Burada çok değişik bir olaylar karşı karşıyayız. Çünkü Türk burjuvazisi, Kürdistan halkını Türk ulusunun gelişiminin köleleri, bir potansiyel kuvvet olarak görür. Gerçekten de, tarihte birçok kez denenen kılıçla tasfiye etme biçiminde dayatılan bir çözüme bile katlanabilir, ama, insanları sömürülecek bir koyun sürüsü gibi canlı tutarak, cam istediği zaman sağmak kesinlikle katlanlamayacak bir işkencedir. Ama, TC'nin halkımıza biçtiği yaşam da budur. Burada açığa çıkmayan en ilginç, ama en çarpık sömürgecilik biçimiyle karşı karşı-

«Asker memet", "hamal haso", "ırgat memo" edebiyatı altında en azgın baskı ve sömürünün dayatıldı-

ğini ve bunun son derece normal bir olay olarak kabul ettirilmek istendiğini Türkiye'de yaşayan herkesin bilmesi gerekir. Karşımıza son derece gözü dönmüş, baskı ve sömürdü kural tanımayan bir düşman vardır. Bugünkü rejimin başı faşist Kenan Evren, kendiliğinden ortaya çıkmış bir mahluk değildir. Genel hatlarıyla dokümanlarımız, böyle, tarihsel bir kökeni vardır. O, 400-500 yıllık Osmanlı sultanlık gelenekleriyle, 60 yıllık TC gelecekleşimin bir sentezi olarak karşımıza çıkmaktadır.

PKK'nin doğuşu ve halkımızın günümüzdeki durumunu anlamak işiyorsa, düşmanın bu durumu çok iyi bilmek gerekir. Faşist elebaşı bugün kendisine böyle bir tarihi temel alıyor. Bu tarihsel temel, aynı zamanda çağımızın en gerici emperyalist gücünün direkt yönlendirmesi altında ortaya çıkmıştır. Bu rejim, en zalim emperyalist güç olan ABD emperyalizminin en sağlam bir işbirlikçisidir.

80'ler dünyasında emperyalist sistemlerin bir krizindedir. Siyasal ve ekonomik bunalmış safhadadır. Tüm dünyada olduğu gibi Ortadoğu'da da emperyalizmin kaleleri düşmekte, zincirler genelde parçalanmaktadır. İşte günümüzün yeni Hitler'i olan Reagan, bu koşullarda tüm durdurulmuş mükellef olarak ortaya çıktı. Ama, aynı zamanda emperyalist sistemi mutlaka ayakta tutmak ve bunaldıran güçlü çıkarmak için onun yardımıyla da oluşturuldu. 12 Eylül'de başa geçirilen Kenan Evren de bu ilk yardımcılarıdır. Bunlar NATO tezgahında Brüksel'de dokümanlaşmışlardır. Kenan Evren'in başa geçirilmesi ilk çıkış olmuş, iki ay sonra Reagan başa geçmiş, Almanya'da da Kohl iktidarı koltuğuna oturmuştur. Bu işin kaç karşı Tealche ise zaten önceden görevinin başındadır. Dünya genelinde de işbirlikçi yönetimler ve azgın faşist iktidarlardan başına musallat edilir. Hitler kendisinin işbirlikçi olarak Mussolini ve İtalya'yı seçmişti. Günümüzün Hitler'i Reagan ise, Kenan Evren ve Anadolu'yı seçiyor. Bilinmiyor ki bu alan, Sovyetler'e yakın olduğu gibi, Ortadoğu gibi stratejik bir bölge de yer alıyor. Bu alanda çok canlı bir benzerlik yaşanmaktadır. Hitler için Mussolini ne idiye, Reagan için de Kenan Evren ödür. Dünya kapitalist emperyalist sisteminin güçlü kılınmak, bu konuda Ortadoğu'da istikrar ve sükunu sağlamak görevi, İsrail'den çok Türk faşist generallerine verilmiştir. Kenan Evren cuntasının arkasında, tüm NATO, ABD ve Avrupa desteği vardır. O, bundan aldığı güçle başta Kürdistan halkı olmak üzere, Türkiye ve bölge halkları üzerine yıkımlendikçe yüklenmekte ve yine hiçbir sınır tanımamaktadır. Sınıf olarak zayıf ama, jeo-politikaları iyi değerlendiren tüm tarihi kuskunlarını tekrar ortaya dökmektedir. Görülmemiş bir işkence dönemi açılmıştır. Kapitalist-emperyalist sistemin işkence, baskı ve sömürüsünün özü adeta Türk faşist yönetiminde somutlaşmıştır. Bunun içindir ki dünyaya örnek olarak gösterilmektedir. Görünüşü son derece "Türk" kokan bir rejimdir ama, özünde uluslararası emperyalist sistemin birleştiği bir zorbalktır. Burada Türk halkının çıkarlarını kesinlikle aramamak gerekir. Kenan Evren, eski Roma'nın kuşbeyini generaleri gibi, ABD imparatorluğunun bir çok generalidir. Eskiden Roma'nın generaleri de Anadolu'da hükümet kurarlardı; Türk generallerinin Anadolu'daki varlığı da böyledir. Onların Türk halkıyla hiçbir bağı yoktur. Sistem ve çağ farkı da olsa arada gerçekten de böyle bir benzerlik vardır. Kılıçla yaşayan bir sınıf geleneğinin sahipleri olarak karşımızdaki düşman, klasik ve yeni sömürgecilik tüm yöntemlerini çok iyi bilmekte, bunları kendisine birleştirir. Fakat bunun karşılığında halkımızın durumu nedir?

Düşmanın beyinlere o kadar yüklenmiş ki, doğru düşüncelerin kafaya getirilmesinden bile korkulmaktadır. Bu durum halkımızın gerçekliğinin tanımamasına ortaya çıkarır; sahte, gerici, istismarçı ve inkarcı yaklaşımlara da yol açmaktadır. Düşmanın hançer darbeleri altında ve dayattığı asimilasyon politikası içinde şekillenen aydın bilinci, son derece yanlış, kendi gerçekliğini uzaklaştırmış bir kafa olarak içinde bulunduğu durumu tanımayacak kadar acizdir. Bir yığın olarak ortaya bırakılmış halk gerçekliğini yaklaşılabile cesareti değildir. Açık ki, bir olayı değiştirmek için onu bütün yönleriyle doğru olarak bilmek gerekir. Bunun dışında devrimci değişiklik yapıla-

maz. İşte halk gerçekliğimizi iyi tanıyalım derken, biz bu nokta üzerinde durduk. Ama kesinlikle halk varlığını tartışmadık. Halk gerçekliğine devrimci yaklaşımın bazı zorunlu gerekleri vardır. Gerçekler ne kadar acı olursa olsun olduğu gibi kabul edilmeli ve buradan yola çıkarak devrimci gelişme başlatılmalıdır dedik. Halk olarak kendi gerçekliğimize yaklaşmaktan; düşünmek, dile getirmek, öğrenmek ve eyleme geçirmek için öylesine uzak düşürülmüşük ki, bu doğrultuda atılan adımlar suçlanabilmektedir. Ama eğer en sıradan bir insanlık özelliği bile taşıyorsa, böyle bir yola yönelmek başka bir şey yapamaz. Kendi gerçekliğimizin korkup, kaçmakla nereye kadar gidilebilir. Bugün en sıradan gelişme yoluna girmiş olduk, bile, bu gelişmeler feodal kaptanlıklar silip süpürerek sağlanmışlardır. Eğer biz kendimize hâlâ bir halk bile diyemeyizsek, çağla bütünleşmiş nasıl söyleyebiliriz. Bu tıslım bozulmalıdır.

Belki şimdi bazıları, bir gerçeklik olarak halkımızın varlığını inkar edilemez olduğunu ve üstelik devrimci görevlerin de ölüne konulduğunu söyleyecektir. Bu iddia elbette ki doğrudur. Ama, sözkonusu olan, bu bilinci halkın ilericileri için bir yapı olarak kazandırılmak olduğunda, durumun içler acısı olduğu hemen görülecektir. Düşmanın konumu bellidir; o zor politikasını en deşhşetli biçimde uygulayarak, talamı kılıçla sonuçlandırmak istemektedir. Fakat düşmanın halkımıza davattığı tek şey kılıç değildir. Bilinir ki, cellatların olduğu yerde her zaman papaz da bulunur. Kurbanlar cellata teslim edilirken, papazlar da duayı önerirler. İşte şimdi, halkımıza bir de böyle yaklaşan papazlar vardır. Halk gerçekliğimizle alay eden bu papazlar, sahte, gerici, istismarçı yaklaşımları esas alarak, gerçekliği varmamızı olanaksız kılmak istemektedir. Papaz, sahte kurtuluş umutlarını yaymakla, hiçbir şey elde ettirmeyi gibi, belki çırpınlığında doğabileceği kurtuluş umutlarını da ortadan kaldırmış olmaktadır. Köleler, serfler, işçiler yüzüylardan beri böyle idare edilmişlerdir. Ve halkımız da halen böyle idare edilmek istenmektedir. Papazlardan bahsedersen, sadece şeyhler ve şeytillerden bahsetmiyoruz; onlar da bu papaz politikasını sürdürüyorlar ama, esas belirleyici rol oynayan papazlar onlar değildir. Türk burjuvazisiyle iççe doğan, onun gibi beynisizliği ve inkarcılığı üreten çağdaş gıysılı papazlardan bahsediyoruz. Bunlar, çok acımasız, zor bir yaşamı başka türlü göstermek istedikler. Halka çıkış yolu göstermedikleri gibi, kendileri de en ufak bir zorluğa katlanmayı bile göze alamadılar.

Her devrim ve ulusal kurtuluş hareketinde halkın sahte dostları olan papazlarla karşılaşılır. 1900'lerde Lenin bu konu üzerinde özellikle durtmuş ve "halkın sahte dostları kimdir?" sorusunu yönelterek onları teşhir etmiştir. Bu soruyu çok somut olarak günümüzde kendi ilke gerçekliğimizde de sormak durumundayız. Düşman tüm acımasızlığıyla saldırarak, görülmemiş bir ideolojik ve psikolojik savaş yürütüyor. Her türlü komplolara, kulakları sağır eden propagandalara ve işkence günlük olarak yürürlüktedir. İdamlar pespeşe verilmek uygulanan ve geleceğimizi karartılmak istenmektedir. Tarihi adeta yeniden hortlatılıyor ve nasılı çok edileceğimizi dair her gün yeni bir söz daha söyleniyor. Atatürk'ü bugün daha iyi anlıyoruz ve hangi hatalara neden düşmemek zorunda olduğumuzu bütün açıklığıyla görüyoruz.

Düşmanın halk gerçekliğimize karşı özenle seçtiği yol, günümüzde de onun temel iradesidir. Faşistinden en liberal geçinece kadar yazar, çizer, asker ve politikacı takımı bugün tüm dikkatlerini "Güneydoğu ve Doğu olayları" dedikleri Kürdistan'daki gelişmeler üzerinde toplamışlardır. Bunlar kendi sorunlarında gelişmeler de, Kürdistan söz konusu olduğunda hemen birleşmekte ve ağızlarında döken sözler kelimesine kelimesine aynı olmaktadır. Partiler izlendiğinde bu açıkça görülecektir. ANAP'tan SODEP'e kadar tümü bu tutumun sahibidir ve hatta sözümona sosyal-demokratlar tedbirlerin yetersizliğini daha çok bahsetmektedirler. Burada da yine çok güzel bir benzetmeye adeta kendi elleriyle oynamaktadırlar. Geçmişte Kürdistan'daki gelişmelere karşı Fethi Bey "yuşaşık" davranmış ve İsmet İnönü işi ele alarak sert davranış meseleyi halletmişti. Günümüzün Fethi Beyi olarak da Özal gösterilir. Ve burada, ikinci İnönü'ye çağırış yaptırılır, yeni bir hükümetten bahsedilir; ama ne için?

Açık ki, Kürdistan'a daha çok baskı ve katliam için. Sanki Kenan Evren dört yıldır bir şey yapmamış, sanki Özal halkın her türlü yaşam umutlarını karartmıyormuş gibi; sosyal-demokrat geçineler daha sertini önererek görülmemiş bir çalınış, sergiliyorlar. Burada görülmüyor ki, Türk burjuvazisinin faşisti, liberali, tekelcisi ve küçük burjuvazisi yoktur; tek bir düşüncede birleşmiştir. Onların Kürdistan üzerinde ortak çıkarları vardır ve açık ki bu halk üzerindeki sömürüden kendilerine düşen paydan vazgeçmek istemeyeceklerdir. "Vatanın bölünmezliği ve bütünlüğü" onlar için daha fazla kâr demek olduğundan, buna çok tutkundur. Bunu anlamak bizler açısından da zor değildir. Ama bir de bu halka dost olması gerekenler var. Onlar da, tipki sahibinin sesi gibi, yürekleri efendilerine birlikte atıyor ve adeta her adımı onu takip ediyorlar. Türk burjuvazisi genelde tüm ülkeyi gasp ederken, bunlar ise, halkın kaderini değiştirmek zorunda güce karşı savasıyorlar. Türk burjuvazisi bir vururken onlar iki vuruyor; Türk burjuvazisi ön cepheden kılıçla vuruyor, onlar arkadan papazca kitapla vuruyorlar. Elbette bir de devrimci yaklaşım yöntemi vardır.

Bugün hiçbir sınır tanımaksızın Partizm imha edilmek istenmektedir. Suçlu halk gerçekliğimize doğru yaklaşmasıdır. Çağdışı bir konumda yaşadığımızı, bu konumun aşılması ve devrimci bir değişikliği uğratılması gerektiğini savunmaktadır. İşlenen büyük "suç" bu olmuştur. Bu "suç"u işleyen ağır baskısı ve işkencesi yaşamış ve her türlü yaşam hakkımıza saldırmıştır. Türk hakim sınıfları, bu gerçek işkencilerin "kılıç artıkları" demektedirler. Bu kadar ölümsüz bir sınıf başka hiçbir yerde görülmemiştir. Bu noktada en az düşman kadar cesur olmalı; o bu kadar çağdışı bir politikamın temsilcisiyken, bizim de bu çağdışı yaşantıya bir son vermek için alabildiğine çağdaş olmalıyız. Proleter devrimleri ve ulusal kurtuluş hareketleri çağını yaşıyoruz ve hak ve görevlerimiz de. Düşman talan ve imhaya bir yöntem olarak dayatırken, bizim de en az bundan kurtulma hakkımız vardır. Uyarılığa en eski anlatılardan olan bu ülkenin, ana gelişim doğrultusuna girmesi nasıl engellenebilir. İşte, PKK de ancak bu noktada tanımlanabilir.

PKK'yi Doğru Kavrayalım!

PKK, Kürdistan gerçekliğinin çağla devrimci bir temelde bütünleştirilmesinin bilince getirilmesidir diyebiliriz. Biçimi ne olursa olsun PKK'nin değişmeyecek tanımlı vardır. Dostlarımızın bunu anlamaları ve kavramaları gerekir. Tabii ki bu, kendilerinin üstlenmeleri gereken görevler açısından da zorunludur.

Acımasız gerçekliğimizi temsil eden bir partinin de acımasız ve acılı olması kaçınılmazdır. Herkesin kendisini inkar ederek hayali kurtuluş penidesine koştuğu, adeta birbirinin gözüne oyarak yükselmeye çalıştığı, toplumsal kaosun normal bir yaşam gibi dayatıldığı bir ortamda dayatılan PKK iradesinin anlam ve önemini kavramak zorunludur. PKK iradesi, her türlü çağdaşlığa der demek, bunu öncelikle düşüncede başlatmak ve daha sonra ise maddi bir güce dönüştürmektir. Kürdistan'ın PKK biçimini dile getirilmesinin başta Partitiler olmak üzere, halkımız ve dostları olanca açıklığıyla kavramalıdır. Dostlarımızın bu durumu başlangıçta hesaba katmamaktaki ötürü zor duruma düşümler. Partitiler de yine kendi gerçeklerini tüm yönleriyle kavrayamadıkları için yanlışlıklar yaptılar, zorluklarla karşı karşıya kaldılar ve Partizm hata ve eksikliklerini karşılığını yükümlü bir faturala ödemek zorunda bırakıldı. Militalar ilke gerçekliğini anlamak için, Parti gerçekliğini anlamak zorunda oldukları kavramalıdır. Çünkü, daha elle tutulur, aydınlatılmış, kavranması kolay olan bir gerçeklikler var. Ülkenin tam kavranması artık partiden öğrenilebilir.

Müstümanlıkta ilk dile gelen kelime nasil ki "oku" olmuştur, bizim de sömürgecilik ilişkisi ilk kelimesimiz "Kürdistan sömürge bir ülkedir" olmuştur. Başlangıçta gerçekliğimizi tanımlamaya yönelik kelimelerimiz ağızdan heceler biçiminde dökülmesini yadragamamak gerekir. Dilin ve beynin sömürgecilik bağlı olduğu korkunç bir inkar ortamında başka türlü de olamazdı. Birçok sahtekar ortaltığa çıkıp kendilerinin çok şey bildiğini iddia edebilir. Ama onların bugünkü durumları gözönüne getir-

lirse, sahtelikleri kendisini hemen ele verecektir. Evet! Kutsal kitapların yazılışı, önemli romanların başlatıldığı gibi, gerçekliğe böylesine yetersizlik içinde girildi. Ve daha sonra romanın devamı getirilerek, derinleştirilerek yazıldı. PKK'nin doğuşu ve nelerle boğuşarak geliştiği birçok yazımda ortaya konulmuştur. Artık bize düşen bunun öğrenilmesi ve bilince çıkarılmasıdır.

PKK, günümüzde geldiğinde kendisine yönelik tüm imha, komplolara ve tasfiye cahalının boşa çıkması; bunlara karşı olduğu gibi kendi hata ve eksikliklerine karşı da amansız davranarak yetkinleşmiş ve bugün problemlerini önemli oranda çözmüş olarak çok yüksek bir direniş ağızyla nihai zaferin kapısını aralamaya çalışmaktadır. Bu çoğuna ürkütücü gelebilir ve aceleci bulunabilir. Fakat biz, tam tersine bir gecikme vardır diyoruz.

Halkımızın binlerce yıldır kölece yaşam tarihinin çok küçük bir zaman kesitinin tarihçesi olan PKK, korkunç bir güç dengesiizliği ortamında doğmuştur. Ama nasil ki, kuran'ın ilk "oku" heceleri daha sonra tüm Ortadoğu'nun altını üstüne getirmişse; PKK'nin ilk heceleri de böylesine bir etki yaratma kabiliyetinde olduğunu bu yakın zaman içinde göstermiştir. Partimizin ana rahmine düşüşünün üzerinden on yıl; resmen ilan edilmişinden üzerinden ise 6 yıl geçti. En ilerici sinden faşistinde kadar birçok güç, sanki mezarından kalkmış bir cesetle karşılaşıp gibi, olamaz - başka türlü olması gerekirdi diye haykırıyorlar. Halkımız, emperyalist kampın tüm imha ve inkar siyasetini karşısında bulduğu gibi; ilericiler insanlığı da kendisini dile getirmekten kaçındığı, tüm dünya halklarına karşı gösterilen enternasyonalist dayanışmanın kendilerini sürekli sakındığına görmekte, ama halkımız, haksız bir konumdan kaynaklanan bir politikaları kabul etmiyor ve PKK platformunda ayağa kalkma cesaretini gösteriyor. Yetersiz donanım ve örgütsel zayıflığına rağmen, bir avuç öncüsü ve inançlı yükümlü olarak kendisine has bir direnmeyi yaşıyor.

Sömürgeci-faşist şefler, "yılanın başını küçükken zmediklerine" hayıflanmakta ve 74'leri daha yılları olarak anmaktadır. Çok güçlü gibi görünen faşist zihniyet ve uygulamaları, hata yapmaya, sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Yine ağır çok laf yapan halkın sahte dostları da çok bildiklerini iddia ediyorlar. Ama pratikleri tam tersini söylüyor. İnsani yeteneklerimiz henüz çok az konuşturulmuş ve halkımıza fazla bir iş götürmediğimiz halde böylesine gelişmeler yaratıldı. Bu, davanın güçlü ve haklı özelliğinden, çok acımasız koşullarda ve yetersiz de olsa PKK biçiminde somutlaşmasından kaynaklanmaktadır. Kısaca, gerçeğe doğru yaklaşıldığı için bu gelişmeler ortaya çıkmıştır.

Sömürgeci o çağdışı politikasının fazla yürüyemeyeceğini ve bunu sürdürmenin olanaksızlığına gördüğünde yeni biçim değişikliğine yönelme gereğini duydı. Örgütlenirlik ayağa kaldırıldığına halkımızın daha çok şey, çok müddet olduğu da görülecektir. Öntümüzdeki günlerde olanca yoğunluğunu yaşayacağımız gelişmeler vardır. Partimizin geçmişini hakkında bugüne kadar çok şey söylendi. Düşman "çapulcu, eşkiya çeteleri" olarak göstermeye çalışırken, diğerleri de hep "maceracılar, aceleci ve provakatorlar" biçiminde değerlendirdiler. Halkın bu sahte dostları, Partimize karşı kutsal ittifaklara gittiler. PKK'nin tasfiyesi ve tek bir tuğlasını bile sökmek için göstermedikleri çaba, birbirlerine vermedikleri tavız kalmadı. Partizm dıştan bu tür saldırılarla karşı karşıya iken, içerde de kendini yenileyememe, yeteri hala getiremeye anlayışın bolca görülen bir durum oldu. Ve hatta kendi eksikliklerini üzerine oturtarak, Partiyi buradan tasfiye etme cahalına yönelenler de görüldü. Zindanlarda faşizmin işbirliğine en alakasızca soyunmaları çıktı. Bunun dışarıya yansımaları olarak PKK'yi tasfiye hareketine tamk olundu. TC'nin ordularını kuşatması ve operasyonları yetmiyormuş gibi, onun siltik kopyalarının da tarihsel tasfiye zorlanmaları halen de terkedilmeyen politikadır. Bunun içindir ki PKK bir direniş ve emek hareketidir. Gösterilen kararlı ve sürekli direnişler ki, böylesine saldıran karşılarında bile ayakta kaldığı gibi, sürekli bir gelişme yaşamıştır.

PKK elde silah 7 yıldır mücadele etmektedir. Bugün PKK ile özdeşleşmiş kahramanlardan Mazlum, Kemal ve Hayri'ler başta olmak üzere tüm direniş şehitlerinin PKK'yi PKK yapan

soyulu yaşamlarından bahsediyoruz. Mücadelemizin ruhlarından birisi olan Mazlum, tüm yaşamını adadığı bilimin kendi ülke gerçekliğine uygulanması, bunun PKK biçiminde somutlaşması için korkunç bir direnmenin sahibi idi. Hayri, mücadelenin her alanda yaratılması ve güçlendirilmesinin temel araçlarından olduğu halde, ölürken bile kendisini halka borçlu hissediyordu. O, genç bir yaşta bütün varlığını halka adadı ve halde, halka vermesi gerekenleri tam verememesi endişesi içindeydi. Son nefes ve son sözünde bunu ifade eder. Halkımızın içine dıştan gelen, ama onun büyük dostu olan bir Kemal var. Ölünmesi gereken yerde ölmesini bilen, bu yüküklü gösteren yine onlara, yüzlerce militan. PKK, bunları dışında düşünülemez.

Bazı soysuzlar, böylesine bir direniş ve bu direnişlerin yaratıcılara dahi dil uzatma cüretini göstererek, onların intiharvari direndiklerini, direnme olmadan da devrimçilikleri kurtarabileceğini söylemişlerdir. İnsan direnmeden de yaşayabilir demektedirler. Ama günümüzde Kürdistan'ında yaşamın tek bir biçimi vardır ve o da direniştir. Bunun karşılığında ise karşı-devrimin dayattığı bir yaşam var. Bir diğer biçim olarak gösterilen orta yolculuğa ise kapılar tüm den kapanmış durumda. Günümüzde devrim ve karşı-devrim spiralinin geliştiği, arada bulunulana yaşam hakkının olmadığı bir dönem yaşanmaktadır. Çalışmanın böylesine keskin olduğu bir dönemde, güçlerin kendilerini dayatmaları da o kadar kesin ve net olmaktadır. O halde, biz bu noktada kendimize tekrar sormak durumundayız. Partimizin geçmişte gösterdiği cesaretle bir hata var mıdır? Eğer yoksa, aynı cesaretle bundan sonra da tekrarlarmız mıdır? Parti gelecekte de bu biçimde yürümeye cesaret edebilecek midir? Derinliğine ve genişliğine daha gelişmiş bir mücadele ortamına yürürken bunu yapabilecek midir?

Halkımızın

Kulak Verdiği Ses

PKK'nin Ulusal Direniş

Çağın Sesidir!

Tarihi gelişmelerin arefesinde bulunuyoruz. 15 Ağustos şanlı evliliği, tüm bu sorulara verilen bir cevap olduğu gibi, gerçekten de çakan bir şimşek oldu. Büyük gök gürlemeleri ve yağmurların başlaması da elbette arkaşından gelecektir. Bu gelişmelerin ardından kime kulak verili, kimin sesinin dinleneceği daha da açıktır. Şimdi kendisinin dinlenmesini isteyen birkaç ses var. Düşman kampı dinlense: "boş bir davanın peşindeyiz, dönün teslim olun, aksi takdirde imha olursunuz" demektedir. Devamlı kılıcı başımızda sallayarak, teslim olmanızı, kendimizi inkar etmemizi istemektedir. Faşist barbarların ağız ve dayattığı "kurtuluş" yolu budur. Onun dayattığı bu yöntemle Türk olunabilir, ama insan olunamaz. Ortaya ancak, soysuz, inkarcı, sefil bir insan karakteri çıkabilir. Eskiden kılıç altında din değiştirirler, şimdi ise milliyet değiştirmeye zorlanmaktadır. Faşist çetenin başı, kılıcı halkın boğazına dayayıp hergün her saat avazı çıkıtına bağırmakta; "Türküm de, Türk olursun ve ancak böylece kurtulursun" demektedir. Tarihte Galilei'ye de benzeri bir dayatma bulunmuş, "dünya dönmüyor" demeye zorlanarak, yaşamının başlangıcına bu koşula bağlanmıştır. Ortaçağda bile eşine ender rastlanan bu dayatmalara boyun eğersen, açık ki insanlığımızla çelişiriz. Onurlu ve şerefli bir yaşam bir yana, düşman bize insanlık vazgeçemizi dayatmaktadır.

Öte yandan halkın sahte dostları da, durmadan hikaye okumaktadırlar. Çok acımasız ve işkenceli bir yaşama sahip olan halkımızın, karşı-devrimci zora karşı devrimci zoru dayatmadan, silahlı direnme olmadan kurtulabileceğini, halkın çektiği acı kadar bir acı duymadan halka dostluk ve öncülük yapacağımı iddia etmektedirler. Halk en zor günlerinde yalnız ve direnmesiz bırakır, en basit bir işkence karşısında bile her şeyden vazgeçerler. Gerçekte bu ağız da bir tanedir. Emperyalist metropollerde beslenerek yuşaşılınan halkın kökleri tarihsel derinliklere kadar uzanır. Bunlar emperyalist metropollerde kendilerine takılan ağızla konuşurlar. Ve çağları: "teslim olun, ıslahat, kansız-ışkencesiz halletmeliziz" biçiminde somutlaşır. Oysaki öte yanda kuyun can derindedir. Hangi reform,

hangi islah, hangi acısız, işkencesiz yöntem kurtarabilecektir. Tabii ki, hiçbir. Eskiden İstanbul ve Ankara'dan seslenen bunlar, şimdiki halkımızın kaderinin kötü sahipleri olarak Avrupa'da ortaya çıkıyor ve direnmenin zamanının gelmediğini söyleyerek oralarından direnmeyi öğütüyorlar. Bu çok alçakça ve utanmazca bir durumdur. Acele edildiğini, direnişin zamanının gelmediğini söyleyenlere soruyoruz: bidden daha geride kalan bir halk var mıdır, en geri kabilelerin bile çağdaş gelişme yoluna girdikleri görülürken, halkımıza az da olsa saygı duyanların halkımıza kurtuluş yolunu önermekten başka alternatifleri var mıdır? Direniş ve eylemlerin katliamlara yol açacağından bahsediyor ve direniş yolunda atılan en küçük adım karşısında bile ağzımların köpükleri saçıyorlar. Fakat halkımızın her gün yaşadığı da işkence ve katliam değil midir? Ekonomik yaşantımız her gün talandan geçmiyor mu? İş ve aile dünyamız tam bir işkence yumağı değil midir? Tüm ulusal değerlerimiz gaspedilmiş; insanlarımız fabrikada, tarlada işkence altında değiller midir? Dilimiz, kültürümüz her saat katlediliyor mu? Askerlikten en onursuz bir yaşam dayatılmamış mı? Böylesine dayatmalar altında yaşamak katliamdan daha mı iyidir? Papazların aşağılık ağızları böylesine bir yaşama evet demeyi öneriyorlar. Ama hayır! Halk olarak biz zaten katliamın en tehlikesini her an, her saat, her gün yaşamaktayız. Korkunucun ecele faydası yoktur denilir. Korkarak geçeceği dile getirmekle kurtulamaz. Halkımızın sahte dostları olmayacak duaya amin dememiştir istemedikleridir. Onlar, mutlaka yerine getirilmesi gereken tarihi görevin üzerinden es geçmek istemedikleridir. Fakat tarihte oynanmaz. Tarihe güçlü adamlarla girilir, mertçe, yiğitçe savaşılır ve sonuç alınır. Bunlar hala bundan kaçıyorlar ve buna da akıllı devrimçilik -zarar görmeyen devrimçilik diyorlar. Onlar için görevler daima ileride yapılabilir, henüz zaman değildir derler. Ama onlar görevleri ileriye ertemekle de yetinmez ve daima devrime saldırmayı gündemlerinde bulundurlar. Direnişin sözünü etmeyi ve hele de bunu yükseltmeyi en ağır suç olarak görür, adeta dünyanın sonu gelmişcesine kıyameti koparırlar. Bu bir anlamda da doğrudur. Çünkü teslimiyetin tüccarlığını yapan bu güçler için, direnişin yükselmesi bir sondur. Öncesinde olduğu gibi, 12 Eylül sonrasında ve özellikle ülkede mücadeleden yeniden yükseldiği dönemde direniş mücadelesine ve bunun öcü gücüne yönelttikleri saldırılarla, karalama ve küfür kampanyaları bunun açık örnekleridir. Küçük-burjuva reformistlerinin en ağır biçimiyle işkenceye yaşanan bu özellikleri, gerçekte diğer ülkeler için de geçerlidir. 1905 devrimi yenilgisinden sonra RSDİP'in devrime yönelik hazırlıkları karşısında telaş ve öfke ile köpüren reformcular için Lenin şöyle yazıyor: "Devrime doğru yeniden sokulmak, durup dinlenmekten kaçınmak, yeni durum geçişinde devrim fikrini yamak ve işsizliğini gücünü devrim için hazırlamak - reformcuların görüşüne RSDİP'in başlıca suçu işte budur. İnsan bir kez yenilgiye uğradığı yere yeniden niye sokulmuşsunuz - bir yenilgisinden sonra tüm cesaretini yitiren ötekilerin gösterdiği basiret işte budur." (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, s. 211)

Fakat devrimcilerin de bir dilediği ve üslubu vardır. Onlar sürekli devrimci görevleri dayatır, günü geldiğinde zindanlarda hakırın, bunu mahkemelerde, idam sehpalarında, dağlarda ve her yerde canlanıya öderler. Lenin aynı eserinde bu farkı çok güzel koyar: "Sosyalistlerle liberaler ya da burjuvazinin şampiyonları arasındaki ayrıklı şudur: sosyalistler devrimin kazanılmasını istiyor, proletaryanın yeni bir devrimci savaşım hazırlamak, daha geniş bir nüfus çerçevesinde, daha geniş bir arena devrimini yinlemek için, toplumdaki bütün ilişkilerden yararlanmasını gerektiğini öğretir. Burjuvazi ve liberaler, devrimlerin gerek, hatta işçiler için zararlı olduğunu, işçilerin devrime doğru "sokulmalarını", ama alçakgönüllülikle göstererek, cici çocuklar gibi reformlar için çalışmaları gerektiğini öğretir." (age, s. 212) Bu fark, Kürdistan'da şimdi çok açıktır. Ve hatta, Kürdistan'daki reformizmin temsilcileri, her devrim hareketinin igrantiye bahsettiği diğer ülkelerin reformistlerinden de çok daha igranı bir konumu yaşamaktadırlar. Sömürge ve her an acıyla geçen bir ülke olan Kürdistan'da, kitlelere direniş ve kurtuluş

için silahlana bir suç olarak gösterildiğini açık ki bu basit bir reformculukla da tanımlanamaz. Çünkü burada, alçakça halka sömürgeciliğin hergün her saat dayatılan imha ve inkar politikasına boyun eğişin öğütlenmesi, "sömürgeçliğe evet - kurtuluş hayır" sloganı vardır. Ve bu alçakça slogan, kendilerine hangi adı takmış olursa olsun küçük-burjuva reformistleri tarafından atılmakta ve devrimin -yani halkımızın var olma ve bağımsız yaşama mücadelesinin karşısına çıkarılmak istenmektedir. "Devrim fikrine karşı, devrim 'umutları'na karşı savaş; güçleri devrim için örgütlemeye, zihinleri devrim için hazırlamaya dönük her eyleme karşı savaş; devrimci sosyal-demokratların doğrudan doğruya o sünnetlerde karşılık vermeleri olasılığına karşı Stolipin tarafından korunan yasal basında yürütülen savaş; RSDİP'den tam olarak kopmuş bir grup yasalıkcı yanlısı adına yürütülen savaş. İşte, Potresov'un, Levitski'nin, Larin'in ve dostlarının yaratmak üzere kolları sıvadıkları Stolipin işçi partisinin programı ve taktikleri budur." (age, s. 220) Bizim küçük-burjuvalar da önlere tam da böyle bir program koymuşlardır. Hem de daha açık, daha fuşursuzca ve uluslararası sosyal-demokratların basit birer araçları olarak. "Anti-Apoculuk" ilkesinde somutlaşan devrim karşı bu tutum ve birlik, artık izaha bile gerek duyulmaması denli halkımız ve onun kurtuluş mücadelesine karşı açılan savaşın en açık belgesidir. Emperyalizm halkımıza çizdiği geleceğin temsilciliğini yapan bu güçler, bizzat onların sunduğu olanaklar içerisinde hareket ederek, onların mikrofonlarından halka seslenerek, PKK şahsında tüm bir halkımıza saldırmakta ve sözümlü "sosyalistlik" ve Kürdistan ad altında cıladıkları küflerini teslimiyet, ihanet ve inkar çizgisini dayatmak istemedikleridir. Onların çağırılan budur. Halkımıza çıkar-dıkları davetive, sömürgeçlik ve emperyalizmin dayatmalarına boyun eğmeyi öğütlemektedir. Halkımız üzerinde alınan her solukta bütün ağırlığıyla duyulan sömürgeci-faşist bir terör estirilirken, bunun karşılığında halkın devrimci şiddetinden dayatılması karşısında duydukları öfke vetaleş, düşmana indirilen darbeleri bir "terör" ve uygulayan gücü de "terörist" olarak gösterme çabalarının başka hangi anlamı olabilir.

Devrimcilerin de bir dilediği ve çağırılan var dedik. Rus proletaryasının tutum ve çağırısını Lenin şu sözlerle ifade ediyor: "Bizim Stolipin işçi partisindeki kahramanlarımızın vaz-larına karşın, Rus proletaryası, demokratik devrime sosyalist devrime bağlı ruhunu, karşı-devrim çağrısını yarıttığı ortamda, güç çetin, biteviye, rutin ve göze çarpmayan görevini her zaman değişmez biçimde yerine getireceksürdürcektir; güçlerini devrim için bir araya getirip örgütleyecektir; hainlerle ötekileri insanşızca püskürtecektir..." (age, s. 221) Nasıl ki, tasfiyecilerin, reformistlerin, hain ve ötekilerin dili ortak ruh ve mantığın ürünü olarak aynı ise, devrimcilerin de dünya çapında ortak bir dili vardır. Onlar, hangi koşulda olursa olsun egemen sınıf ve güçlere karşı proletaryaya ve halk kitlelerine her düzeyde silahlandırma çağrısını yapmaktan bir an bile geri durmaz ve bunu vazgeçilmez görevleri olarak kabul ederler. Saldırıları ne kadar yoğun, olanaklar ne kadar kıt olursa olsun, bu onların en vazgeçilmez ilkelidir. Bolşevik Partisi tarihinde bu gerçek çok güzel konulmuştur. "Ama Moskova ayaklanması gibi bütün bu ayaklanmalar da Carlık kuvvetlerine hunharca bastırıldı.

Menşevikler ve Bolşevikler Aralık silahlı ayaklanmasını farklı biçimde değerlendirdiler.

Silahlı ayaklanmadan sonra Menşevik Plehanov, 'silaha sarılmamalıydılar' diye, partiyi eleştirmeye kalktı. Menşevikler, ayaklanmanın gerekisiz ve zararlı bir şey olduğu, devrime ayaklanmaya girişmeden de işin yürütülebileceği, başınca silahlı ayaklanmayla değil, başınca savaşım yoluyla kazanılabileceği düşüncesindeydiler.

Bolşevikler, Menşeviklerin bu tutumunu ihanet olarak nitelendirir. Moskova silahlı ayaklanmasında kazanılan deneyim, yalnızca işçi sınıfının başarılı bir silahlı savaşım verebileceğini doğrulaması olduğunu savunurlar. Plehanov'un, Bolşeviklere yönelttiği 'silaha sarılmamalıydılar' yolu suçlamasına karşın, Lenin şu karşılığı verir:

"Tam tersine, silaha daha kararlı, daha enerjik ve daha kesin bir saldırı atılmayla silahlıdır; vüqulara göre

yalnız kavgasız barışçı yoldan grevlerle yetinilemeyeceğini ve amansız silahlı savaşımın kaçınılmaz olduğunu anlatmalıdır." (Lenin) (Bolşevik Partisi Tarihi, s. 106-107) Bunun gibi birçok örnek verilebilir. Alman yenilgi koşullarında bile proletaryaya devrimcilerinin şaşmaz tutumu, direnişin daima yükseltmek ve daha fazla direnimsizli-savaşılmasıyla şiarı olmuştur. Bu en çok bilinen örneğiyle Paris Komünü'nün de bir geçeriştir. İşte PKK'nin konuştugu dil de budur. PKK, tüm yetensizliklerine ve donanmsızlığına rağmen halka dağlarda, idam sehpalarında, fabrikalarda, tarlalarda ulusal kurtuluş yolunda örgütlenmek, silahlanmak ve mücadele çağrısını yap-yı. Bu çağrı, belirsiz bir dünyaya davet ya da bir maceraya çağrı sesi midir? Açık ki hayır. Bu ses, başta Marx, Engels, Lenin ve Stalin olmak üzere bilimsel sosyalizmin yaratıcısı ve proletaryaya önderlerinin çağrısını yanılmaması, insanlığı, ülkeye ve halka bağlı olmanın erdemine inanmış olanların sesidir. Öyle bir den bir orta ya çıkmış bir ses de olmayıp, insanın çağdaş gelişmesinin halkımıza emrettiği çağrı sesidir. Çağımız, artık kalk-yonunçudur. O halde, zamanı gelmiştir, koşullar elverişli değil teraneleri de ne oluyor. Hangi zaman gelmiş, hangi koşullar elverişli değil. Açık ki, bu tutumun sahipleri bir bütün olarak insanlık ve halkımız karşısında en ağır suç işlemektedirler. Bir halk, tüm zayıflıklarını ve güçlü yanlarını ancak direnme içinde anlayabilir. Savaş, yaşamaya gereken yaşamaması gerekeni birbirinden ayır-nen güçlü zemindir. En kit olanaklar içerisinde bile olsa bir halk, direnmek zorundadır. Herhangi bir direniş gösterilmeden bu ayır nasıl gerçekleşecek, dostların dostluğu nasıl sağlanacak, Elbette ki, kılıç tehditine boyun eğen bir halkı düşman da imha etmekten çekinmez. Düşmanın kılıcını biraz geriye atmak ve dostları da biraz kendimize yaklaştırmak istiyor-sak, halk olarak önce kendimize olan saygılığını göstermek, soylu de-ğeryer için savaşabileceğimizi ortaya koymak zorundayız. İşte PKK'nin çağrısı ve kendisi budur.

PKK, eylemleri ve bu eylemlerinin sesi olan yayınlarında şimdiki kadar bu çağrıyı yaptı. Şimdi gelişmelerle dolu olacak tarihi adamların atılacağı bir dönemin içindedir. Ama işte yine, bazı çatlak seslerle birlikte kılıç şingirtisinden geçmiyor. En seçme birlikleriyle operasyon üzerine operasyon düzenleyen düşman, "yerle bir edeceğimiz, doğduklarına pişman edeceğimiz, operasyonlar kuşın da süreceğ" biçiminde peşpeş tehditler savuruyor. Evet faşist düşman, celtirlikten başka bir şey yapmayacağı söylüyor. Şimdi en az onun kadar mazlum da, kendi hakkına sahip çıkmaya gerek-miyor mu? Bir koyun bile bıçak altına yatırılmıdır, çırpını. Düşman tam bir imha politikasını hangi cesaretle yürütüyor da; biz halk olarak suskun kalacak ve boynumuzu ne diye uzatacağız. Eğer insanlığımızdan vazgeçememiş despotlardan korkulamaz. Bize korkuyu öğütleyenler sadece hain de değildir. Azgın birer faşist ve insanlığın celtirliklerine teslim olmakla hiçbir yere varılmaz. Bunların ekonomi politikalarından tutulm, verdikleri ahlağı yaşıntıya kadar herşeyde korkunç bir tükeniş-bitiş vardır. Geçmiş olduğu gibi, günümüz ve gelecekte de dayatılacak yaşam budur.

7. Yıl Ulusal Direniş Mücadelemizin Daha da Boyutlandığı ve Düşmana Karşı Dostluklarımızın Güçlendiği Yıl Olacaktır!

Halkımız böyle bir yaşama kabul edemez. Buna karşı duruşu, bütün olanaklarını seferber edeceği halk savaşımıyla direnmeye gerekir. O savaş ki, yaşamaya gereken yönlere, çürüyen yanlarımızın, kimir zayıf kimin gücünü, neyin yaşayıp, neyin yaşayamayacağını belli olduğu tek doğru yaşamdır.

Kürdistan halkı, kendi özü mücadeleye bir daha çıkılmamacasına girmişti. PKK'nin kısa mücadele tarihindeki zorlu dayatmalarına bu yol açılmıştır. Bu konuda da oldukça fazla suçlamalarla karşılaşıldı. Bu yolu zorla dayattığımız ve herkesi bu yolda yürümeye zorladığımız söylendi. Proletaryanın büyük öğretmeni Engels'in bu konudaki tutumu hatırlanmalıdır. Engels, Alman proletaryasının 30 yıllık savaşlarında, Alman ulusunun içine düştüğü kölelik koşullarından duy-

duğu utancı aşmak için halka savaş zorla dayatılmadığıdır. Belki de zorun bir çok şeyi kurtaracağı Alman ulusuna şiddetten kaçınmayı vaze eden küçük-burjuvaziye karşı soylu öfkelerini dile getirir. Bu papazların şiddetten kaçınmayı vaze etmekle ne kadar kötülük yaptıklarını bilmediklerini söyler. Bugün bizde de bu diren-meme politikasını dayatanlar çoktur. Halkın kendi zorunu kullanamamasını söyleyen bu papazlara kesinlikle inanmamak gerekiyor. Tam tersine, her aileye, kabileyne, aşirete, köye, kente savaşım dayatılmadığı. Tarihin hükmeden, ilerleten kuralı bunu emreder. Bu kuralın gereklerini yerine getirmemiz gerekiyor. Partimiz varlığını bununla kazanmıştır ve bunun dışında bir varlık geçereceği olmaz.

Bugüne ulaşırken elbetteki birçok eksiklik ve hata içerisinde de girildi. Ama önemli deneyimler kazandı. Hemen belirtelim ki, yüzyıllar süren bir kölelikten sonra hiç kimse bizi niye mükellem değilsiniz, niye iyi savaşmadınız diye suçlayamaz. Bize suçlamaları yöneltene, biz de bu koşullarda daha iyi bir savaşın nasıl çıkarılabileceğini sormak durumundayız. Geçerken bize dost olunmak isteniyorsa, gerçekliğimize doğru yaklaşımlara gerekir. Elbette ki dostça yöneltilen eleştirilere karşı büyük saygılığımız vardır. Bunlara karşı üstün bir sorumluluk duyacağız ve tüm olgunluğumuzu takınacağız. Kendi öz gücümüzün olan halkımıza karşı görevlerimizi tüm gücümüzü kullanarak yerine getirecek, geleceğimizi bu biçimde yaratmak için görevlere geç-mişten daha üstün bir sorumlulukla yükleneceğiz. Yine geçmişte tam yapamadığımız, halkımızın birlik-bütünlüğünü sağlama görevini bu sefer daha olgun ve yeterli olarak gerçekleştireceğiz. PKK, gerek düşmana karşı savaşmada ve gerekse dostları kazanmada halka derinden bağlılığını bir gereği olarak üstün bir sorumluluk duygusuyla hareket edecek ve olgun-luktan geri durmayacaktır. Her şeyini kaybeden bir halka, geleceğini kazandırmak için takınılması gereken temel ahlağ ölçülerine bağlı kalacaktır. PKK'nin geçmiş hata ve eksiklikleri olmadığını söyleyebiliriz. Kürdistan gibi yanlışlıklarla örülmüş bir yapıda tertemiz çıkılabileceğini söylemek için, gerçekten çok iflah olmaz bir opportunity veya iyi yüzlü olmak gerekiyor. Biz hala da bu eksikliklere karşı savaşıyoruz. Belki de savaşımızın en sert bu alanıdır. Bu savaşımız tüm süratle devam ediyor ve edecektir. O halde, PKK ile dost olmak isteyenler hatalarını bahane etmeye kalkışmamalıdır. Bazı hatalarını herkesten daha fazla görüyor ve onlara karşı savaşıyoruz. Biz üzerimize düşeni yapıyoruz, ama dostlarımız da kendilerine düşeni doğru bir biçimde kavramalıdır. Temel gerekçelerimizin dışlanması temelinde dostluk olmaz. Halkların devrimci yaşam gerçekliğine saygı ve sorumluluk duyumayılara en küçük bir değer vermeyeceğiz açıktır. Biz, bu temelinde dostluk kuralını diyoruz.

Faşist cetebaşları, hain tuzaklarından bahsediyorlar. Sözümlü dost güçler de, halka dayatılan emvrikilerden-provakasyonlardan söz ediyorlar. Partimiz içinde de kendileriyle fazla yol alamayacağımız tipler çıkıyor. Tüm bunları, halkımızın kaderini karartmak isteyen girişimler olarak değerlendirebiliriz. Dayatılan saldırılar ve bilinen zayıflıklar ne olursa olsun, aslı görevlerimizi yerine getirmekten asla çekinmeyeceğiz. Bu konuda, basta Parti önderliği olmak üzere tüm partililer gerekeni sonuna kadar yapacaklardır. Önemli dediğim dönem mutlaka halk savaşımı yolunda ilerletilecektir. Elbette ki çok kan dökülecek ve acılar çekilecektir. Bunlar, kurtuluşun ödemesi gereken faturaları, zafer için verilen kurbanlardır. Bir devrimde bunlar kadar doğal bir şey yoktur. Tüm devrimlerde olduğu gibi bizde de yaşanması kaçınılmazdır. Mühim olan ciddi siyasi hata yapmamak, yanlış pratik adımlar atmamak. Bu nedenle doğru yol almak için, kendimize sonuna kadar yüklenecek, irdemize hükmedeceğiz. Henüz hatırlarda olması gerekir. Biz ilk kelimeleri hecediğimizde "Türk burjuvazisi duyarsız aç üda sizi duman ettirir"; Kürdistan kelimesini ilan ettiğimizde "erkendir, daha zamanı gelmemiştir"; örgüt adını ilan ettiğimizde "böyle olur mu, ad şimdi takılmaz"; ilk mermi sıklığına ise "katliam olur" dediler. Ama tüm bu adimler atıldı ve bugüne gelindi. Hem de esine ender rastlanan bir biçimde en ileri gelişmelerin içine kadar girildi.

Ulusal kurtuluşu vönelen her halk büyük acılara tanık olmuş ve en alçakça katliamlara maruz bırakılmıştır. Rusya, Fransa, Çin, Vietnam, Küba ve bugün Salvador devrimleri buna sayısız örnek sunar. Birçok ülkede cuktarıdan halen kemikler çıkarılmaktadır. Ama katliam olur diye hiçbir halk kendi bağımsızlık ve özgürlüğünden vazgeçmemiştir. Türk faşist ordusu, daha dün silahlı halka karşı kullanıyorsa askerlerini kurşuna dözdü. O zavallı Anadolu erlerini böyle öldürtüyor. Ama arından da hainler mehmethçe kurşun sikt diyerek, onları zorla halkın ve devrimcilerin üzerine sürmeye çalışıyor. Eruh'ta kadın ve çocukları alçakça katletti, fakat yine "böhlücler yapı" demeyi de ihmal etmedi. O, kendi suçlarını böylece ört bas edeceğine zannediyor. Tipik kontr-gereği yöntemlerini uygulayarak, halkı tehdit altına almak istiyor. O halde durum böyledir diye biz aslı görevlerimizden vaz mı geçeceğiz? Tam tersine bu görevlere daha çok sarılacak ve her katliamın hesabını soracağız.

Partimiz 7. yılında bu gelişmelerin en şanlılarını yaşayacak. Bu yıla en üstün direnme imkanıyla giriyoruz. Asıl gelişmeleri bu yıllardan sonra yaşayacağız. Tarihimizin ilerleyen çarkına artık hükmediyoruz. Bu direksiyon elimizdedir; istediğimiz gibi huzurlandır, istediğimiz gibi vavaştırız. Bunda en ufak bir korkutma yok. Hiç kimse arabının ileride devrilebileceğini söylemekle, o arabayı girdiği yolda ilerletmekten alıkoymabilir mi? Bize hızlı gittimizde söylenmemelidir. En geriden sürüklenen bir vagon gibiyiz; ve elbette kumandayı ele geçirdiğimizde hızlı hareket etmek zorundayız.

7. yılı, olumsuz tarihimizde bir hesaplaşma yılı, halk savaşımızın alevlendiği, bizi katledenlerden intikam aldığımız bir yıl savaşım yılı olarak ilan ediyoruz. Halkımızın ulusal kurtuluş cephesi bayrağı altında, özgürlüğe en büyük bir tutkuyla sarıldığı bir yıl yaşayacağız. Bunu yaratırken esas olarak kendi öz gücümüzü güvenecek, gücümüzün çok şeyi yaratmaya muktedir olduğunu koyacağız.

Halkın karşısına şimdi daha bir gururla ve alim açık olarak çıkıyoruz. Geçmişte henüz günü gelmemesi anlamında verebileceklerimizi verememiştik. Ama bugün açıkça ilan ediyoruz ve düşmana karşı da açıkça söylüyoruz: halk savaşımını dayatacak ve düşmanın üzerine acımasızca yürüyeceğiz. Halkımız, belki de birçok devrimciden daha büyük bir cesaretle vama benimsiyor ve hatta öncüye savaş dayatıyor. Doğrudur, dayatılmadı. Öncü tarihsel rolüne iyi sahip çıkmalı. Savaş geliştirirken çekinmemelidir. Faşist zorbalık yürütenler, görevlerden kaçtırmak istiyor. Ürkmenin ve geri çekilmenin sınırı yoktur. En iyi savunma direnme için bir savunmadır. Ancak, direnen bir halk mevzilerini sağlamlaştırabilir.

Bizi bir yıllık topraklarımızdan kovmak istiyorlar. Hudutlarında bunun ilk manevralarına girişiyorlar. Hayır! Bu düşkünlüğü göstermeyeceğiz. Topraklara korkunç bir şekilde yapışacağız. Duraklarında dolsak da parmaklarımız buzlaşsa da yüreğimizdeki en son çarpışa kadar orada kalacağız. Unutmamak gerekir ki, bir ağaç havada yaşatılmaz. O ancak toprağa kök saldığı oranda yaşar-güçlenir. Bizi köksüz bir ağaç gibi, başka diyarlarda öz değerlerimizden kopuk şekilde yaşatmak istiyorlar. Bu korkunç bir sahtekarıktır. En soylu yaşam ülkede topraklarındaki yaşamdır. Aç ve çıplak da olsalar insanlar ancak kendi ülkelerinde mutludur. Halkımıza vatansızlığı asılayacak kadar alçak olmayız. Fakat öncülük adı altında, mütelcılık yaşamıyla halkımıza böylesine bir yaşam dayatılmak isteniyor. Eğer insanlığın kopulmaması, yozlaşın, kozmopolitizmin en tehlikeli yaşantısına kendimizi kaptrmamışsak buna dayatamayız. İnsanlığın varlığı, bir toprağa yerleşmekle başlamıştır ve böyle gidecektir. O halde düşmanın dayattığı "kaç-kurtul" teorisi neyi kurtarabilir. O, ülkemizin çok değişik bölgelerine bol bol baskınlar yaparak insanlarımızı kaçırtıyor ve yüzünlü politikasını böylelikle sonuçlandırmak istiyor. Ama biz, en tercih edilecek olan yaşamın ülkemizin doruk noktalarındaki yaşam olduğunu inanacağız. Belki Dersim, Hakkarı vb. ekonomik olarak insanımızı doyuramaz, fakat tüm bu alanlarda yaratacağımız bir gelecek vardır.

Geçmişimize dayanarak ve büyük bir alçakgönüllülikle diyoruz ki, önümüzdeki yıllar direnmeyle dolu geçecektir. Herkes hazırlıksız buna göre vaktir. Bize devranın buna hazır

2- HRK Basın Büroundan kamuoyuna

FAŞİST SÖMÜRGEÇİLİK SARSILIYOR, HALKIMIZIN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ GELİŞİYOR!

PKK önderliğinde, büyük zorluklara karşın kahramanca yürütülen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, geçtiğimiz üç ay içinde önemli gelişmeler kaydetti. Faşist-sömürgeçiliği temellerinden sarsan güçlü bir mücadele süreci yaşandı.

Bilindiği gibi, devrimcilik maskesi altında hokkabazlık yapan bazı küçük-burjuva ukalaların Kürdistan'da mücadele koşullarının olup-olmadığını tartıştığı ve mücadele koşullarının bulunmadığı sonucuna vardığı bir ortamda, sorumlu halk devrimciliğinin seçkin temsilcisi olan PKK, "daha güçlü bir mücadele" şınyıyla önemli teorik, politik ve pratik hazırlıklar yapmış, bundan üç ay önce "faşist teröre karşı devrimci direnişi geliştirme harekâtını" başlatmıştı. Harekât, bütünü içinde başarılı gelişmeler kaydetmiş, daha şimdiden önemli politik ve pratik sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Bu harekâtle birlikte eyleme geçen Kurtuluş Birliğimiz, faşist-sömürgeçilere vurduğu güçlü darbelerle harekâtın gelişimine hizmet etmiş ve halk kitlelerince en çok aranan güçler haline gelmiştir.

Geçen süreçte şu eylemler gerçekleştirilmiştir:

1- Daha önce açıklanmış olduğu gibi, 15 Ağustos 1984 gecesi, 21 Mart Propaganda Birliğimiz Şemdinli, 14 Temmuz Propaganda Birliğimiz ise Eruh ilçe merkezlerine girmişler ve saatlerce süren eylemleriyle ciddi birer devrimci güç gösterisi yapmışlardır.

2- 22 Ağustos 1984 günü, Yüksekova mıntkasında operasyon birlikleriyle yurtsever güçler arasında meydana gelen çarpışmada, biri çavuş 2 komando eri öldürüldü ve birçoğu da yaralandı. Olayda yaralanan bir yurtsever, çemberi yararak kurtulmayı başardı.

3- 8 Eylül 1984 günü, Yüksekova'nın Sêwê köyü karakolundan silahıyla birlikte kaçan bir jandarma eri Kurtuluş Kuvvetlerine sığındı. Bunun gibi, Beytüşşebap, Şırnak, Eruh ve diğer birçok alanda birliğin den firar eden çok sayıda asker var; Kürdistan saatinde yüzlerce subay ve astsubay görevinden alındı, tutuklandı veya sürgün edildi; faşist ordu birlikleri içinde ciddi bir huzursuzluğun yaşandığı söyleniyor.

4- 17 Eylül 1984 akşamı Hakkari'nin Boye köyü yakınında pusu kuran Şehit Cuma Tak Grubu, ajan Nevzat Çiftçi'yi cezalandırmıştır. Bu kişinin cenazesi faşist-sömürgeçilerin askeri töreniyle kaldırılmıştır.

5- 19 Eylül 1984 günü, Şehit Sait Grubu, Çukurca ilçe merkezinde ajan-muhbir Asker Baş'ı vurmuştur.

6- 23 Eylül 1984 günü, Eruh'un Spiyan köyü yakınlarında, köy muhtarı ve melleşinin oluşturduğu ajan çetesi ile devrimci güçler arasında meydana gelen çarpışmada köy melleşi ağır yaralandı, olayda bir devrimci şehit düştü.

7- 1-2 Ekim gecesi, Şehit Ferhat Kurtay Grubu, operasyondan dönen bir devriyeye Şemdinli yakınlarında pusu kurdu. Pusuya düşen bir askeri araç tahrip edildi. Olayda biri yüzbaşı, bir astsubay başçavuş ve biri de jandarma eri olmak üzere toplam üç kişi öldürüldü. Olay yerinden çarpışmaya girmeyerek uzaklaşan askerlerin faşist subaylar tarafından tutuklandıkları ve öldürüldükleri söylendi. Eylem, faşist cellat Evren'in Şemdinli'ye geldiği günün akşamı gerçekleştirildi. Eylemde, 2 adet G-3 piyade tüfeği, 6 adet G-3 şarjörü, 101 mermisi, 1 adet MP-5 otomatik tabanca, 3 adet şarjörü, 90 mermi, 1 adet dürbün, 2 adet büyük kama, 1 matara, çadır ve diğer bazı eşyalar kamulaştırıldı.

8- 9 Ekim 1984 günü, Şehit Cuma Tak Grubu ile Şehit Sait Grubu'nun ortak eylemleriyle Çukurca'nın Słoka karakol devriyesi teslim alındı, devriyede bulunan 7 asker silahsızlandırıldı, askerlere HRK bildirisi verildi, kendilerini öldürmek istemediğini, Kurtuluş Kuvvetlerine katılmalarını, silah sıklamalarını, halka baskı yapmalarını istediğimizi içeren bir konuşma

yapılarak askerler serbest bırakıldı. Eylemde şu malzemeler kamulaştırıldı: 7 adet G-3 piyade tüfeği, 31 adet G-3 şarjörü, 514 mermi, 7 adet kütüklük, 2 miğfer, 1 kasatura ve 1 su matarası.

9- 9 Ekim 1984 günü, Şehit Salih Kandal Grubu tarafından Beytüşşebap yolu üzerinde pusu kuruldu. Pusuya düşen Beytüşşebap bölüğü komutanı yüzbaşı vuruldu.

10- 9 Ekim 1984 günü, Çukurca-Hakkari arasında, operasyon birlikleriyle Hareketimizin sempatican yurtsever güçler arasında meydana gelen çarpışmada 8 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

11- 10 Ekim 1984 günü, Uludere'nin Sêgırka köyü yakınlarında ajan-feodal Xalîte Omer yurtsever köylüler tarafından vurularak öldürüldü.

HRK savaşçıları bir dağ köyünde.

12- 24 Ekim 1984 günü, Şehit Ahmet Kurt Grubu ile Şehit Salih Kandal Grubu, birlikte Şırnak'ın Gundikê Melle köyü karakoluna saldırdılar. Çıkan çarpışmada 4 asker öldürüldü, 12 asker de yaralandı. Eylemde 3 adet G-3 piyade tüfeği teçhizatıyla birlikte kamulaştırıldı. Çarpışmada kahraman savaşçılarımızdan Musa yoldaş gösterdiği büyük başarıları içinde şehit düştü ve bir savaşçımız da yaralandı.

13- Geçen süre içinde, Şehit Abdulkadir Çubukçu Grubu tarafından Siirt'in Şırvan ilçesi merkezinde bir gösteri yapıldı; kitlelere bildiri dağıtılıp, afişler asıldı; müdahale eden askerlerle çıkan çarpışmada bir çok asker yaralandı. Ayrıca aynı alanda iki ajan-muhbir cezalandırıldı.

14- Geçen süre içinde, 18 Mayıs Propaganda Birliği tarafından Hakkari, Van ve Başkale merkezlerinde gösteriler yapıldı; bildiriler dağıtılıp afişler asıldı; Başkale kaymakamının arabası yakıldı, birisi Van merkezinde olmak üzere aynı alanda 3 ajan-muhbir cezalandırıldı.

15- Geçen süre içinde, Adıyaman, Dersim, Bingöl, Şenkaya ve diğer birçok alanda, faşist-sömürgeci ordu birlikleri ile devrimci kurtuluş kuvvetleri arasında kapsamını yeterince bilemediğimiz çarpışmalar meydana geldi.

16- Geçen süre içinde, Kürdistan saatinde yüzlerce köyde propaganda toplantıları yapıldı; halk kitleleri devrimci-yurtsever bilinçle aydınlatılıp eğitildi; çok sayıda ajan-muhbir uyarılarak bundan vazgeçmeleri ve halka karşı suç işlememeleri istendi. Bu çalışmalar sonucunda onlarca muhbir, devrimci kurtuluş kuvvetlerine teslim olarak faşist-sömürgeçiliğe uşaklık etmeyecekleri konusunda söz verdiler.

Kurtuluş Birliğimizin yürüttüğü tüm bu faaliyetler, Kürdistan ve Türkiye'de yeni bir devrimci yükselişin yolunu açmıştır. Artık gelişmeler bu yolda olacaktır. Devrimci operasyonlarımız sürmektedir ve yeni atılımlarla daha da gelişecektir.

Devrimci direnişi geliştirme harekâtı

faşist-sömürgeçiliği ciddi bir biçimde sarsmıştır. Faşist-sömürgeçiliğin çok yönlü oyun ve komplolarını bozmuş, umutlarını boşa çıkarmış, yalanlarını açıkça göstererek maskesini düşürmüş, çağdışı, igerici ve insanlık düşmanı karakterini ulusal ve uluslararası kamuoyuna göstermiş, güçlü bir darbe olarak sömürgeçiliği acz içine sokmuştur.

Harekât süresince devrimci eylemlerin yoğunlaştığı alanlarda önce kukla hükümetin yarısını oluşturan bir heyet, daha sonra faşist ordunun başı, faşist şef Evren, kukla hükümetin başı, faşist rejimin partilerinin heyetleri ve ikinci kez faşist ordunun başı sırasıyla mekik dokumuşlardır. Devrimci harekâta karşı faşist-sömürgeci savaşta bizzat planlayan bunlar, hemen hemen aynı şeyleri konuşmuşlar, davranış

bazı stratejik yerleri tutmaya, yoğunlaştırdıkları operasyonları ile halka karşı faşist-sömürgeci savaşı geliştirmeye çalışmışlardır. Köyleri basmış, halk kitlelerine meydanlarda işkenceler yapmış, çeşitli biçimlerde birçok yurtsever insanı katletmiş ve yüzlercesini de tutuklamışlardır. Ama kendileri açısından caresizliğin ürünü olan bütün bu uygulamaların üç aylık sonuçları ortadadır. Bunu bizzat kendi açıklamalarında da görmeye mümkündür. Hiçbir barbarlık ve vahşet Kürdistan halkını korkutmamış, tersine daha çok mücadeleyi teşvik etmiştir. Devrimci güçler, bütün saldırıları boşa çıkararak eylemlerini daha da geliştirmiş ve sürdürmüşlerdir. Sonuçta kum torbaları ve hendekler arkasına sığınan, karakollarında anahtar deliklerini bile kapatan ve korkudan gece nöbetlerini tutamaz hale gelen faşist ordu birlikleri olmuştur.

16 Ağustos'tan itibaren NATO ve ABD generalleri Türkiye'ye akın etmişlerdir. Sözde demokratından faşistine kadar bütün emperyalist çevrelerde "batı dünyası için Türkiye'nin taşıdığı önem" ve Türk ordusunun daha iyi silahlandırılması gereği üzerinde daha sık konuşular ve faşist rejim "demokrasiye geçişin mükemmel modeli" olarak övülür olmuştur. Bütün bunlar, ulusal kurtuluş mücadelemizin gerçekte vurduğu güçlerin kimler olduğunu ve Kürdistan halkına karşı faşist-sömürgeci savaşı gerçekte kimlerin planladığını, düşman kampın kapsamının nasıl olduğunu açıkça göstermiştir.

Faşist-askeri yönetim, Kürdistan halkına karşı yürüttüğü sömürgeci savaşı bütün politikalarının eksenini yapmıştır. Bu, iç politikada olduğu gibi dış politikada da böyledir. Suriye, Irak, İran yönetimlerine ve tüm sosyalizm güçlerine bir yandan yalvarılıp bir yığın taviz vaadinde bulunulmuş, öte yandan bu güçler açıkça tehdit edilmişlerdir. "Olaylar dış desteklidir, militanlar dışarda eğitim görmüşlerdir" denilerek komşu yönetimler ve sosyalizm güçleri açıkça sorumlu tutulmuşlardır. "Uluslararası terörizme karşı dünya çapında mücadele" yaygarası alıp yürümüştür. Türk diplomatları Riyad, Kahire, Bağdat, Tahran arasında mekik dokuyup durmuşlardır. Türk ve Irak yönetimleri Kürdistan halkına karşı ortak mücadele planları yapmışlar ve güçlerini birleştirmişlerdir. Faşist Türk sömürgeçileri Kürdistan'ın diğer parçalarına yönelik açık işgal tehditlerinde bulunarak gerçek yayılmacı emellerini göstermişler ve diğer parçalardaki halkımızı korkutmaya çalışmışlardır. Devrimci eylemimiz, daha şimdiden dış politik ilişkilerde birçok gücü yeni biçimlen-

en son Kars'ta yaptığı konuşmalarda ise, aslında ciddi şeylerin olmadığını, basit bir durumun var olduğunu" söyleyerek bir haftalık çalışmasını böylece bir hiç olarak değerlendirmeye acz içine düşmüştür.

Devrimci eylemlerimiz karşısında büyük bir panik yaşayan faşist ordu birlikleri, birçok alanı boşaltmak, karakollarını kaldırmak ve bazı merkezlerde toplanmak zorunda kalmışlardır. Daha sonra eylem alanlarına aktarılan onbinlerce silahlı güçle

melere yönelmek ve yeni adımlar atmak zorunda bırakılmıştır.

Faşist-sömürgeçilik, devrimci harekâtımız karşısında kendi varlık sorununu gündeme getirmiş ve açıkça tartışmak zorunda kalmıştır. 1925'de çıkarılan isyanları bastırma ve Kürdistan'ı askeri işgal altına alıp sömürgeleştirme yasaları yeniden uygulamaya konularak başlangıca dönülmüştür.

Henüz altı ay yaşamadan yeni bir hükümet bunalımı ve yeni bir hükümet sorunu gündeme gelmiştir. Onlarca halkın egemenlik altında tutulması temeli üzerinde kurulan yüzelli yıllık Türk meclisi, Kürdistan sorunu üzerinde kendi varlık durumunu açıkça tartışmış ve tartışmaya sokmuştur. Bütün bunlar, faşist-sömürgeciliğin yaşadığı sarıntının boyutlarını, onun çaptığı ve gayri meşruluğunu açıkça göstermiştir.

Faşist-sömürgecilik, devrimci eylemlerimiz karşısında durumunu gözden geçirmek ve yeni savaş yöntemleri uygulamak zorunda kalmıştır. Mevcut durumuyla ordusu iş yapamamakta, faşist subayların emri altındaki askerler halka ve devrimci güçlere silah sıkmak istememektedirler. Bunun karşısında faşist-askeri yönetim, özel eğitilmiş faşist birlikler, paralı katliam çeteleri örgütlemeye çalışmaktadır. Ayrıca Kürdistan'daki hain, gerici, lumpen güçleri örgütlemek, silahlandırmak, halkın ve devrimci güçlerin karşısına bu ajan milis çeteleriyle çıkmak istemektedir. Bu konudaki zayıflıklarını, her köye muhtarları aracılığıyla beş-on tüfek bırakıp köylüleri savaşmakla sorumlu tutarak kapatmaya çalışmaktadır. Böylece "savaşı Kürdistanlaştırmak" istemektedir. Yeniden "meçburi iskan" adıyla sürgünleri gündeme getirmiştir. İran, Irak ve Suriye sınır boyunca onlarca km.lik alanları boşaltmaya, mayınlı ve yasadaki bölgeler oluşturmaya, geçitleri ve yolları mayınlamaya, sınırları gece aydınlatma bombalarıyla ve gündüz uçak ve helikopterlerle havadan denetlemeye, sınır karakollarını yeniden inşa etmeye çalışmaktadır. Kürdistan'ın her tarafında stratejik alanları boşaltıp yasadaki bölgelere haline getirmeye, köylerin bir kısmını sürgün edenleri kendilerini kendisi için uygun alanlarda ve büyük köylerde toplamaya hazırlanmaktadır. Böylece "stratejik köy" planını uygulamak istemektedir.

Bütün bunlar, Kemalizmin ve Pentagon'un çokça uygulanmış planlarıdır. Tarihi olmuş kemalist planlar, ancak o geri yapıda başarıyla uygulanma özelliğine sahiptir. Dünyanın ezilen halkları Pentagon'un bu vahşi planlarını onlarca defa yerlebir etmeyi başarmışlardır. Faşist-sömürgeciliğin atarından ve efendilerinden miras aldığı bütün bu planlar artık Kürdistan'da da işlemecektir. Kürdistan halkı, çağdaş dev-

bir merkezinde Türkiye'nin bir kurumuna giderek ve kendilerinin bu eylemlere karşı olduklarını söyleyerek ölen subay ve astsubaylar için faşist yönetime başsağlığı dilemişlerdir. Yine bazı güçler de, büyük bir telaş içinde, devrimci eylemlerimizi "zamanıdır", "acele ettiniz", "bizi mahfettiniz" vb. sözlerle karşılamışlardır. Belliki devrimci eylemlerden rahatsız ve buzolan ve siyaset tacirliği yapamaz hale gelen güçler çılğınca devrimci mücadeleye karşı bir konuma geçmektedirler.

Biz, büyük zorluklar içinde, her türlü zorluğu göğüsleyerek halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesini bir nebe ileri götürmeye ve faşist-sömürgeci düşmana gücümüz oranında darbe vurmaya çalışırken, geride Avrupa çıkışlı bildiriler dağıtmıştık. Elimize geçtiği kadanyla beş grubun (TKSP, PPKK, KUK, Rizgarî ve Tekoşin) imzasını taşıyan bu bildirilerde, esas olarak, "PKK'nin terörist, maceracı ve hatta provokatör bir örgüt olduğu" belirtilmekte, halkımızdan ve ilerici kamuoyundan PKK ile ilişkilerini kesmeleri istenmektedir. Bu bildirilerin yazılmasında perde arkası güç olan bazıları ise, istedikleri yere sürebilecekleri iyi pioner bulduklarını göremek istenilmekte, PKK'ye karşı savaşımın böyle pionerlerin gerisine gizlenerek sürdürülmektedir.

Yazgıda bugünleri görmek de varmış! Stockholm'de parabalıkların kucagında oturmak ve işbirlikçi yapacakları Ecevitli-İnönü günlerini geri gelmesini beklemek değil de, Kürdistan sahninde büyük bir cesaret, inanç ve fedakârlıkla, canını dişine takarak ve oluk oluk kan akıtarak faşist-sömürgeci düşmana karşı savaşmak provakatörlük mü! Besbelli ki bu baylar, işi bu denli alçaklığa kadar vardiabilmişlerdir. Halkımızın çıkarlarına ve kurtuluş mücadelesine bu kadar karşı olabilmişlerdir. İlerici kamuoyu bu uşakları iyi tanımalıdır. Halkımız, bunların gerçek yüzlerini çok iyi görmüştür ve kurtuluş mücadelesine verdiği nefesi içinde bunları boğup yokedecektir.

İmza sahibi baylar kendi durumlarını iyi değerlendirmelidirler. Bundan onbeş-yirmi yıl önce sömürgecilerden daha bol paralı memurluk istememizin adına "devrimcilik" deyip halkı aldatmak mümkündür, ama şimdi bu mümkün değildir. Bundan onbeş-yirmi yıl önce solculuk adına işbirlikçi yapılabildi ve halkın davası satılabildi,

şunu açıkça görmüştür. Halkımızın, dünya halklarıyla özgür ve sağlam temellerdeki dostluk ilişkileri, onlarda büyük bir sempati ve yakınlık uyandıran bu mücadelenin gelişmesi ile kurulup güçlenecektir.

Devrimci eylemimiz, uluslararası alanda olduğu gibi ulusal düzeyde de büyük bir yankı yapmıştır. Kürdistan'ın kurtuluşu adına mücadele etiketlerini söyleyen siyaset

Halkımız bebelerini böyle büyütüyor.

tacirlerinin tersine, devrimci eylemimiz halkımız tarafından büyük bir coşkuyla karşılanmıştır. Öyleki, halk kitleleri, yüzlerce özelemini duydukları şeye ulaşmanın kıvanç ve heyecanını yaşamışlardır. Büyük çoğunlukla devrimci eylemlerimize kendi öz eylemleri olarak sahip çıkmışlar, bunu en dinamik evlatlarını mücadeleye seferber ederek, mücadeleye maddi ve manevi yoğun destek vererek ve Kurtuluş Kuvvetlerine sahip çıkarak açıkça göstermişlerdir. Şu gerçek bir kez daha kanıtlanmıştır ki, eğer halkımızın desteği olmasa bizim bir adım atılamazdık bile olanaksızdır.

İbette yüzyıllarca süren sömürgeci kölelik ve faşist barbarların vahşi uygulamaları halk kitleleri üzerinde derin bir korku ve tedirginlik yaratmıştır. Ama beklenenden daha hızlı bir biçimde kitleler bu etkiden kurtulmakta, kendi kurtuluş sorununa giderek daha çok ilgi duymakta ve kurtuluş mücadelesine sahip çıkmaktadır. Halk kitleleri ulusal kurtuluş mücadelesini omuzlayacağı ve faşist-sömürgeciliğin karşısına dikileceğini açıkça göstermektedir.

Bu durumu iyi bilen sömürgeci düşman vahşice halk kitleleri üzerine saldırmakta, birbir çeşit yöntem uygulayarak kitleleri mücadeleden uzak tutmaya çalışmaktadır. Halk kitlelerini daha sıkı bir askeri-siyasi denetim altında tutmak, ajan-muhbir örgütlenmesini genişletmek, kitleler içinde gericiyi ve parçalanmışlığı geliştirerek halkın ulusal kurtuluşu birleşmesini engellemek, kitleleri birbirine düşürüp güçsüz kılmak, köyleri ve kasabaları boşaltarak halkı taşından toprağında sürgün etmek istemektedir. Besbelli ki faşist-sömürgeciliğin bütün bu oyunlarına karşı uyanık olmak ve bunları bozmak gerekir. Bu yolda büyük bir güç ve sabırla sonuna kadar çalışacak olan Kurtuluş Birliğimiz, buradan, çeşitli nedenlerle sömürgeciliğe hizmet eden ve halka, devrimci mücadeleye zarar veren güçleri, halka karşı daha fazla suç işlemeyen olumsuz konularını görerek, halkın ve kurtuluş mücadelesinin saflarına geçmeye; yurtsever halkımızı, sömürgeciliğin bütün istemlerine karşı çıkmaya, direnmeye, sömürgecilerin zorla verdiği görev, silah vb. ni kabul etmeye, sonuna kadar direnerek köyünü, toprağını asla terkmemeye, sömürgeciliğin ve uşaklarının körükleyip yaygınlaştırdığı kabale ve aşiret çatışmalarını, kan davalarını gidermeye, halkımızın iç parçalanmışlığına karşı çıkarak faşist-sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş mücadelesinde, bizi kurtuluşu götürecektir olan bu kutsal davada birleşmeye ve güçlerimizi mücadeleye seferber etmeye çağırır!

Devrimci hareketimiz uluslararası kamuoyunda büyük bir yankı yapmıştır. Dünyanın dört bir yanından ilerici, demokrat insanlık Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinden söz etmiş, faşist Türk sömürgeciliğinin gerçek yüzünü daha iyi tanımış, Kürdistan halkının haklı davasını ve bu dava uğruna savaşmakta kararlı oldu-

Cazevelerinde yükselen devrimci direniş dışında, dört yıldan beri faşizme en uzun süreli ve en güçlü karşı koyuş olan devrimci hareketimiz, 12 Eylül faşizminin herşeye kadiri ve karşı konulmaz bir güç olduğu yolundaki küçük-burjuva efsanesini yıkmıştır. Artık Kürdistan ve Türkiye'de faşizme ve sömürgeciliğe karşı biriken güçlü muhalefet potansiyeli hızla pratik mücadele düzeyine yükselecektir. Ve böylece, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Türkiye Demokratik Devrim mücadelesi bu yolda ve önümüzdeki dönemde yeni bir gelişme ve yükselme evresi yaşayacaktır.

Devrimci hareketimiz, Kürdistan ve Türkiye'de gerçek devrimci mücadele yolunu, pratik mücadele hattını açıkça göstermiştir. Faşizmi ve burjuva düzeni yıkmayı değil, bu düzen altında yaşamayı öngören her türlü reformist, teslimiyetçi, pasifist anlayışı yerlebir etmiş, emperyalizmin ve faşizmin devrimci hareketi dayatmış olduğu her türlü tasfiyeci, komplocu ve provakasyon çabalarını yıkmıştır. Türkiye'de faşizme karşı her türlü devrimci ve demokratik mücadele ile Kürdistan'da faşist-sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş mücadelesi devrimci eylemlerimizin gösterdiği doğru yolda yürütülecektir. Artık mücadele etmek isteyen her devrimci ve yurtsever kişi, hangi yolda yürünmesi, nerede ne yapılması ve nasıl çalışılması gerektiği pratik uygulama ile gösterilmiştir.

Geçen süre içinde yürüttüğümüz mücadele, devrimci pratik çalışma açısından ciddi bir deney olmuş, paha biçilmez pratik dersler ortaya çıkarmıştır. Devrimci çizginin doğru taktiklerle pratik uygulanmasını yapılışında, çalışma tarzımızın geliştirilmesinde, doğru örgüt ve mücadele biçimlerinin belirlenmesi ve pratiğe başarıyla uygulanmasında, çeşitli düzeylerde örgütlenmelerin gerçekleştirilmesi ve doğru bir kitle çalışması ile halk kitlelerinin örgütlenmesinin başlanmasında, kısaca tüm pratik-örgütsel çalışmaların gerçekleştirilmesinde koşullara uygun doğru devrimci yol ve yöntemler pratikte kendini göstermiştir. Bu, devrimci mücadele yürütmek isteyen militanlar için son derece önemli bir durumdur. Geçmiş mücadelenin pratik dersleri üzerinde, ortaya çıkan yeni pratiğin derslerini de özümseyen devrimci militanlık, başarılı ve yenilmez devrimciliğe ulaşacaktır.

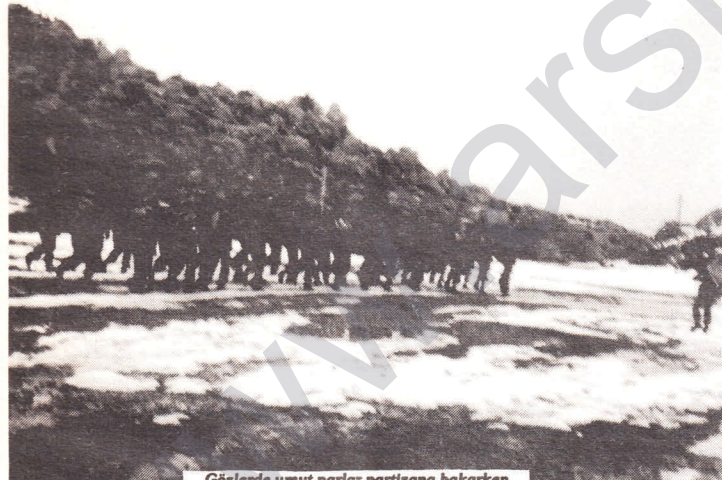
Onurlu ve haklı bir davamızın koşullara uygun pratik savunulması olarak ortaya çıkan devrimci hareketimiz, bütünü içinde başarılı olmuş ve yeni, önemli bir politik ve pratik durum yaratmıştır. Türk sömürgeciliğinin gayri meşruluğu ve halkımızın ulusal kurtuluş davasının haklılığı, böyle bir pratik eylemle, uluslararası ve ulusal düzeyde bir kez daha gözler önüne serilmiştir. Devrimci çalışmanın ve mücadelenin etkisiyle uyanmaya ve bilinçlenmeye başlayan halk kitleleri, her geçen gün artan sayıda gücüyle mücadeleye atılmakta ve kendi kurtuluş davasına sahip çıkmaktadır. Gelecek bu gelişmelerle belirlenecek ve halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi faşist Türk sömürgeciliğini yerle bir edecektir.

*** Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!**

*** Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi!**

15 Kasım 1984

Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)
Basın Bürosu

Gösterde umut parlar partisansa bakarçken.

rimci bilimin rehberliğinde savaşarak bütün gerici planları parçalamayı ve zafer kazanmayı mutlaka başaracaktır.

Devrimci direniş gelişirme hareketi, sadece faşist-sömürgeciliği sarsmakla kalmamış, onunla birlikte her türden işbirlikçi ve uşağı soğuk terler döker hale getirmiştir. Devrimci mücadele ortamı yaratarak, her türlü işbirlikçi, teslimiyetçi, reformist, pasifist ve sağ anlayışa ölümcül bir darbe vermiştir. Bunun verdiği can havliyle olacak ki, devrimci eylemlerimiz ardından, daha bunların niteliğini bile öğrenmeden sahte solcu bazı güçler hemen "provakasyondur" diyebilmişlerdir. Kendilerine devrimci ve yurtsever diyen Kürdistan'ın gedikli politikacıları, bazı avukat, yazar ve yanmağa takımı, toplu halde, daha faşist Evren bile açıklama yapmadan, Avrupa'nın

Sömürgeci Ordudan Silahıyla Fırar Ederek HRK Güçlerine Katılan S. İnanç Anlatıyor:

Hêzên Rizgarîya Kurdistan biriklerî tarafından 15 Ağustos 1984 tarihinde Eruh ve Şemdinli'de gerçekleştirilen direniş eylemleri, bir bütün olarak sarstığı faşist Türk devletinin ordusu üzerinde de büyük etkiler yaratarak, sömürgeci orduyu derinden sarstı. Çok sayıda subay ve askerini öldürülmesi, bazılarının yaranlanması ve bazılarının da partizanlarca rehlin alınması üzerine tam bir panik ve telaşın egemen olduğu sömürgeci orduda çözümler ve kaçışlar da hızlanmaya başladı.

Yıllardır "vatan, millet, sakarya" edebiyatı ile beyinleri yıkanan ve tüm kamuoyuna "cesaret ve savaş gücü" öve öve bitirilemeyen "kahraman Mehmetçik", partizanların karşısında tam bir acizlik içine düşmekten kurtulamadı. Bir çoğu ellerinde silahlarıyla saklanacak yer ararken, yine birçoğu da yükselen direniş mücadelesinden güç alarak sömürgeci ordunun saflarını terk etmeye başladı.

Her dönemde ve özellikle de faşist-sömürgeci cuntanın başa geçmesinin ardından, halkımızda takşi eli kanlı bir cematlar gürhu olarak cinayetler işleyen, insanlarımızı, köy meydanlarında ve zindanlarda insanlıkdışı işkenceler uygulayan sömürgeci ordu saflarında bulunan sayısız halk çocuğu, zorla ortak edildikleri bu insanlıkdışı uygulamalara duydukları nefretle faşist ordunun saflarını terketmenin özümlerini içerisindedir. 15 Ağustos eylemleri bu konuda da bir umut ışığı olmuş, bu özlem içerisindeki çok sayıda asker, ya silahlarını alarak partizanlara katılmış, ya da sömürgeci katillerin, partizanlara karşı silah kullanma yolundaki emirlerine uymayı reddetmişlerdir. Nitekim emirlere uymayı reddeden çok

sayıda askerini sömürgeci tarafından öldürüldükleri bildirilmektedir. Ayrıca sömürgeci ordu saflarında büyük çalkantıların olduğu, çok sayıda subayın tutuklandığı, görevlerinden alındığı ya da görev yerlerinin değiştirildiği ve yine askerler arasındaki kaynaşmanın giderek hızlandığı da gelen bilgiler arasındadır.

HRK savaşçılarının, sömürgeci ordu saflarındaki askerlere yönelik propaganda ve ajitasyonları ve eylemlerde özellikle subaylara yönelmeleri, amaçlanan etkileri yaratmış, daha şimdiden çok sayıda asker silahlarını alarak sömürgeci ordu saflarını terk etmeye başlamıştır. Bu, bir ilk değildir ve giderek daha geniş kesimleri kapsamaz olarak kapsayacaktır. Sömürgeci faşistler, zorla askere alarak halkımıza karşı suçlarına ortak ettikleri halk çocuklarını daha fazla amaçlarına hizmet ettiremeyeceklerdir. Tüm halkımız için bir umut ışığı olan devrimci mücadelenin yükselen galgısı, sömürgeci ordu saflarını da etkisine alarak, giderek daha çok askeri, halka yöneltilmiş silahlarını gerçek düşmana, sömürgeci'lere çevirmeye zorlayacaktır. Bu etki Kürdistanlıları olduğu gibi, halkına karşı sorumluluk duyan Türkiyeliler askerlerin de önemli bir kesimini saracaktır. Gelişmeler daha şimdiden bu sonucu vermeye başlamıştır.

15 Ağustos eylemleri ardından sömürgeci ordu saflarını terkederek HRK güçlerine katılan çok sayıda askerden biri olan Yüksekova'nın Sêwê köyü karakolundan jandarma eri Selahattin İnanç'la yapılan röportajı yayınıyoruz.

Soru- Kaç yılında askere alındınız, acemi birliğinde nerede bitirdiniz?

Cevap- 6.3.1984'de Van 21. Jandarma er eğitim taburuna geldim ve dört ay aynı yerde kaldım. Acemi eğitimi orada bitirdim.

Soru- Usta er olarak nerede askerlik yaptınız?

Cevap- Van'da acemi eğitimi bitirdikten sonra, 18.7.1984'de usta er olarak Hakkari'nin 3/118. Seyyar Jandarma Tabur Karargah ve Destek Bölüğüne alındım.

Soru- Hakkari'nin neresinde askerlik yaptınız?

Cevap- 10. Seyyar Jandarma Bölüğüne bağlı olan Çukurca'nın Uzundere nahiyesindeki takımda görev yapmaktaydım. Orada iki hafta askerlik yaptıktan sonra, yabancı dil olarak Fransızcayı bildiğim için, Irak'ta tutuklanan 5 Fransız ve 2 Türk mühendisin tercümanlığı için tekrar Hakkari 3/118. Seyyar Jandarma Tabur Karargahı ve Destek Bölüğüne alındım.

Soru- HRK savaşçıları tarafından Şemdinli'ye eylem düzenlendiğinde siz nerede askerlik yapıyordunuz ve olayı nasıl duyduunuz?

Cevap- Şemdinli olayını ben, yuktanda belirttiğim adreste duyduum. 16.8.1984 Cuma günü, Hakkari Alay Komutanı, tabur ve alayın tüm askerlerini eğitim alanında toplayarak benim de içinde olduğum askerlere hitaben şu konuşmayı yaptı: "Evlattım, elinizdeki silahı belinizde taşıyasınız diye vermedik, bu silahı Türk düşmanlarını öldürsünüz diye verdik. Zaten sizin de göreviniz bu değil mi? Siz buraya hayvan gibi yiyip, içip, yatmaya gelmediniz. Siz buraya, Türk vatanımızı içerden ve dıştan gelecek tehlikelerden korumak için geldiniz. Siz, vatanınız için ölümden korkmayan kahraman birer Mehmetçiksünüz. Ama üzülerek belirtiyim ki, dün gece 4 terörist Şemdinli taburunu basmış ve 1 asteğmenimizi, 1 assubayımızı, 1 uzman çavuşumuzu ve 1 uzman erimizi öldürmüş. 5 subayımızı da ağır yaralayarak sağ-salım kaçmayı başarmışlardır. Bizim Mehmetçik dediğimiz askerlerimiz ise, onların saldırılarını yalnızca seyretmişler. Hiç biri de bir tek mermi sıklamamış, hattâ bazılarının elindeki silahı alıp saklanmak için delik aramışlar. Siz düşmandan ve silah kullanmaktan korkmamasınız, silahınızı çok iyi kullanmasını bilmelisiniz. Bunun için, bundan sonra her yerde atış eğitimi göreceksiniz" vb. Alay komutanı uzun bir süre daha konuştuğundan sonra, tabur komutanı Yüzbaşı Hamit Kaya ve il jandarma komutanı yüzbaşı ...'da içinde bu-

lundağı yüksek rütbelilerle bir gizli toplantı yaptık. Ayrıca, akşamda doğru tüm rütbelilerin katıldığı geniş bir toplantı daha yapıldı.

Soru- Şemdinli olayı hakkında, radyo, televizyon, gazete ve halktan haber ve bilgi alabiliyor muydunuz?

Cevap- Hayır, kesinlikle haber alamıyorduk. Çünkü komutanlar, hangi yoldan olursa olsun, bilgi almamızı hemen yasakladılar. Hatta, askerlerin bir araya gelip olayı tartışmaları da yasaktı. Hemen şunu belirtiyim ki, bazı askerler gizlice haber alabildikleri gibi, olay hakkında kendi aralarında da konuşuyorlardı.

Soru- Peki, daha sonra ne oldu?

Cevap- Daha sonra, Partizanları yakalamak ve karakolların savunma gücünü arttırmak için şu taktiklere başvuruldular: 1-Eski karakolları yeni güçle takviye etmek; 2-Yeni karakolları stratejik alanlara kurmak;

3-150 kişilik gezginci komando timleri oluşturmak. Bunun için, Hakkari'nin tüm jandarmasını, ayrıca Ankara, Malatya ve Van'dan getirdikleri tüm indirme ve piyade komandolarını Çukurca, Yüksekova ve Şemdinli alanına sürdüler.

Soru- Siz hangi alanda operasyon yapan birliklere katıldınız?

Cevap- Ben Çukurca alanındaki operasyonlara katıldım. Amacımız; partizanlar hakkında yerel ihbarcılardan bilgi alarak, ya da önceden gelen getirdikleri bilinen evlere, köylere ve dağlara baskınlar düzenleyerek ve pusu kurarak partizanları yakalamaktır.

Soru- Hangi köylere baskın düzenlediniz?

Cevap- Sayısını kesinlikle bilemiyorum, ama biz çok köy bastık. Bunlardan hatırlayabildiklerimiz; Teyar köyü (ismi kürtçedir) Kurudere, Pırınçeken (bunlar türkçe isimleri) ve ayrıca Yüksekova'nın Sewi ve Bürye (isimleri kürtçedir) köyleridir.

Soru- Halka ne tür baskılar uyguluyordunuz?

Cevap- Özellikle partizanlarla ilişkisi olduğuna ihbar aldığımız köy ve ev ahalisini dövüyorduk rastgele. Daha çok kaba dayak, tekme, tokat, küfür, eziyet çektirme tarzında işkenceler uyguluyorduk.

Soru- Gözlerinizin önünde köylüler dövüldüğünde askerlerin tavrı ne oluyordu?

Cevap- Genel olarak, halka baskı yapmak istemiyorlardı. Fakat komutanlarımız emrettiğinde baskı yapmak zorunda kalıyorduk. Bu durum, bizi rahatsız etse de ses

çıkarmıyorduk. Bir köylüye işkence yapıldığında, hepimiz için işi komutana küfrediyor ve komutanın emriyle dayak atan askeri de kırınıyordu. Hatta bazılarıyla gizlice kavga ediyor ve bizi komutana söylememesi için de tehdit ediyorduk. Köylülerin ağlaması ya da incindiklerinde çıkardıkları sesler hep kulduğumuzdu. Komutanlarımızın onları suçsuz yere dövüklerini biliyorduk ve hiç birşey yapamadığımız için de bunalıma düşüyorduk.

Soru- Peki, dövüldüğünüz köylülerden size partizanlar hakkında hiç bilgi veren oldu mu?

Cevap- Hayır, kesinlikle hiçbir sıradan köylüden sizin hakkınızda bilgi alamadık. Zaten bir çoğu bizi gördüklerinde ya kaçıyor, ya da hemen gözlerimizin önünden kayboluyorlardı. Yakalayıp tokatladıklarımızdan bir çoğu da doğru-dürüst türkçe bilmiyorlardı. İster işkence ile, isterse tatlı dille konuşulmuş istensin, konuşurulamıyordular.

Soru- Bastığınız ya da basmadığınız köylerden komutanlarınızın bilgi veren hiç bir ihbarcı ismi biliyor musunuz?

Cevap- Çukurca'da kaldığımız süre, Çukurca bölük komutanı Üsteğmen Abdurrahman Keçeci'ye, hangi muhtarın oğlu olduğunu bilmediğim Yalçın isimli, beyaz bir reno sahibi ile mavi bir reno'su olan Ahmet (bunlar Çukurcalı) isimli biri bilgi veriyorlardı. Ayrıca, Uzundere nahiyesinde oturan Hamdi isimli Bolu'lu bir kişi de ihbarcılık yapıyordu. Bu kişi, Abdurrahman Keçeci tarafından Uzundere'ye yerleştirilmişti. Görevi, fuhuşu geliştirmek ve ihbarcılık yapmaktır. Bunların dışında başkaları olup olmadığını bilemiyorum.

Soru- Operasyonlar esnasında hareket tarzınız nasıldı?

Cevap- Genellikle gündüz hareket ediyor, arabaların gidemediği yerlere yayan gidiyorduk. Geceleri, tehlikeli görülen yol, köprü, geçit vb. yerlere pusu kurardık. Gece sabaha doğru, baskın düzenleyeceğimiz köyün etrafındaki stratejik noktaları tutuyorduk, günle birlikte çemberi daraltıyorduk. Bazı askerler de tek tek evlerde arama yapıyorlardı.

Soru- Operasyonlarınız nereye kadar devam etti?

Cevap- Çukurca merkezinden başlayarak yolumuz üzerindeki tüm köyleri aradıktan sonra, Yüksekova'nın Sewi köyüne gelip karakol kurduk. (Burası sınır üzeridir.)

Soru- Sınır üzerinde gece ve gündüz nasıl nöbet tutuyordunuz?

Cevap- Gündüzleri daha çok

sınır giden yollar üzerinde pusu kuruyorduk. Geceleri de yollar ve önemli geçiş noktalarına pusu kurardık. Hemen şunu belirtiyim ki, nöbette sigara, su, ekmeek yasak olduğu halde, biz gizlice bunları içiyor, yapıyorduk. Yine, kaçağcılara da başkaları geçtiğinde gizli bir noktaya gizlenirdik ve hemen ya yüksek bir ses çıkararak orada olduğumuzu fark ettirirdik, ya da hiç ses çıkarmadan geçmelerine göz yumardık. Bu tavra, iyi olduğumuzdan dolayı değil, korktuğumuzdan dolayı giriyorduk.

Soru- Sewi köyünde karakol kurduktan sonra yiyecek ihtiyacınızı nasıl karşılıyordunuz?

Cevap- Sewi köyüne geldiğimizde yanımızda yalnızca bir kaç konservemiz kalmıştı. Yemek, ekmeek vb. ihtiyaçlarımızı karşılamaları için, komutan, köylüleri çağırıyor ve geçici olarak bu ihtiyaçlarımızın karşılanması gerektiğini söyledi. Tabii ki, bunu yaparken tehditvari bir dil kullanıyor, sanki bir askere yapması gereken emrediyorsanızna bağlıyorduk. Köylüler korkularından bu isteklere boyun eğdiler. Ancak bu "geçici süre"nin sonu hiç gelmedi. İkinci hafta, pirişi, un, fasulye gibi ihtiyaçlarımızı ismarlandı. Ancak bu sefer de bunların köye getirilmesi için yük hayvanı gerekiyordu. Yine köylülere gidildi ve hayvanları istendi. Bir köylü, çok acil ve önemli işi olduğunu, bundan dolayı hayvanını veremeyeceğini belirtmesine rağmen zorla elinden alındı. Bizim isteklerimizin sonu gelmiyordu. Getirdiğimiz eksik yiyeceklerle rağmen yine ekmeek ve yemek yapmalan, her öğünde de ayığımızda kadar getirmeleri emredildi. Yemekler geç geldiğinde köylülere ağır sözler söyleniyor ve bir daha gecikme olmaması isteniyordu. Şunu da belirtiyim ki, köyün tümü beş aileydi. Beşi de bizim işlerimiz için gerekli tanımak zorunda bırakıldıklarından çok zor durumda kaldılar. Bu iş mevsiğinde nasil idare edeceklerini bilemiyoruz. Çünkü, işlerinin çok sıkı olduğu bir anda biz onları işlerinden alıkoymuştuk. Şöyle ki; adamın tarla sulaması gerekiyordu, ama bizim işimiz olduğundan, o bundan vazgeçmek zorunda; odun kesmesi gerekiyordu, ama hayvanlarını aldığımız için gidemiyor; hayvanlarına yem kesmek zorunda, ama bizim işimiz var diye erteleniyordu. Köylüler geçeci gündüze katmış olmalarına rağmen işleri yetiştiremiyorlardı. Bu durum benim dikkatimi çekmişti. Bir gün, bir köylüye "yazık, bu iş bu hayvanlara yaprak kesmediniz, karlar yağdığında açlıktan ölecekler" dedim. Köylü beni tepeden trnağa bir süzdükten son-

ra, ah çekerek, "yalnız hayvanlar mı, kiş sert basarsa ve hele erken gelirse, biz de kişn açlıktan öleceğiz. Çünkü hiç bir ihtiyacımızı bu yıl karşılayamadık" dedi.

Soru- Şemdinli eylemi, askerler üzerinde ne tür bir etki yaratmıştı?

Cevap- Herşeyden önce, şunu belirtiyim ki, hepimiz çok korkuyorduk. Ya sizinle karşılaşırsak ne yapacağımızı hep düşünüyorduk. Kendi aramızda, sizinle (PKK Partizanlarıyla) karşılaştığımızda kendimizi gizleyerek ölümden kurtarmayı kararlaştırmıştık. Sizin bulunma ihtimalinizin fazla olduğu yerlere gitmekten korkuyorduk. Komutanın emriyle gitmek zorunda bırakıldığımızda ise, çok açıkça ses çıkararak yavaş yavaş yaklaşıyorduk. Ve yine, herhangi bir karşılaşımda, eğer siz bize ateş etmezseniz sizi görmemizle ilgili emriyle, eğer çatışma çıkarsa da sizi fazla kızdırmamak için havaya ateş etmeyi kararlaştırmıştık. Tüm askerler, Hakkari'ye geldiklerinden dolayı çok şansız görüyorlardı kendilerini. Hatta, Hüseyin isimli İzmir'li bir asker, Çukurca'ya geldiğimizde; "dağlarda APOCULAR beni öldürceğine, ben kendimi burda öldürürüm, beni cenazem aileme gitsin" diyerek intihara kalkıştı. Kendi kendisini yaraladı, ancak ölmeden hastahane kaldırıldı.

Şunu da belirtiyim ki, aramızda kaldığımız bu kısa sürede sizden sık sık duyduğum "eğer asker bize ateş etmezse, biz de ona ateş etmeyiz. Daha çok subayları, o da köylerini hedefliyoruz" sözlerini duyarsa, bir çok asker size ateş etmez. Hatta bazıları gelip size katılırlar. Askerin en çok korktuğu özellikleriniz, çok iyi atıcı olmanız, birbirinize çok bağlı olmanız ve elinizdeki silahın kalesnişikof olması gibi özelliklerdir. Askerler birbirlerine takılınca sürekli, "oğlum rahat dur, APOCULAR kleşle adam geçiriyorlar" diyorlar.

Soru- Ordu içerisinde ne tür ilişkiler var?

Cevap- Askerler, genellikle halk çocuğudurlar, subay ise, genellikle ezen ya da orta tabakalardan geliyor. Sınıflararası ilişkiler çok daha net, gözle görülür biçimde askeriyeye yansıyor. Örneğin; komutan hiç iş yapmaz, arabasını gitmediği yer atla gider, asker ise sırtında yüklerle gider. Bu, farklı sınıflardan geldiğimiz gösterdiği gibi, kimlerin hizmetine zorla köstürüldüğümüzü da açıkça gösteriyor. Rütbeliler arasında da özellikle asteğmenlerle assubaylar (çavuşlar) arasında ilişki vardır. Asteğmenler ordu mensubu olmadıklarından dolayı, askerlere ve halka daha çok yakınlık duymakta ve diğerlerinden uzaklaşmaktadırlar.

Okuma-yazması olmayan Kürt gençler, çok horlanıp dövülürler. Özellikle Şemdinli eylemlerinden sonra bazı Türk askerler ve özellikle de subayları, Kürt askerlere kötü davranmaya başladılar. Çoğu kez suçsuz yere baskı, işkence ve eziyet ediyor, kırıcı, alaya alıcı sözler sarfediyorlardı. Kürt askerler, subay ve bazı askerler, Kürt köylülerini dövrerlerken içten içe kızıyor, onlara karşı kin ve nefretleri artıyordu. Ancak hiç birşey yapamıyorlardı. Askerler arasında bazen kavgalar oluyor. Örneğin; bir Kürt, bir Türk iki asker dövüşene, Kürtler Kürdün, Türklere Türk'ün tarafını tutuyorlar. Kürt askerler, bilincsizce de olsa, Kürt bir örgütün bu eylemleri yapmasına seviniyorlardı. Bazı Türklere de seviniyorlardı. Özellikle de tüm askerler subayların öldürülmesine seviniyorlardı.

SOLDAKİ TASFİYECİLİK, PKK'YE KARŞI "KUTSAL İTTİFAKLAR" BİR UYARI VE DEVRİMCİ GÖREVLER

FUAT BAWER

12 Eylül faşist askeri darbesinin üzerinden dört yıl aşkın bir zaman geçti. Tezghalanın darbeden bu yana, faşist karşı-devrim, işbirlikçi-teknelci kapitalizmi bunalmı içinde yaşatmak amacıyla faşist diktatörlüğü kurumsallaştırmanın yoğun savaşını sürdürüyor. Bunun karşısında Türkiye sosyalist ve demokratik hareketinin sergilediği manzara son derece olumsuz ve vahim bir görünüm arz ediyor. Bugün bu hareket erkenden atlatılmasının yolları ve araçları pek ortada görünmeyen derin bir bunalmın içine sürüklenmiş bulunuyor. Denilebilir ki, ilk şekillenmeye başladığı günlerden bu yana burjuva kuyrukçusu bir rotada seyretmekten bir türlü kendisini kurtaramamış olan bu hareket, günahlarının bütün kefaretnin tam da a son ödemek zorundaymış gibi, tüm tarihsel olumsuzluklarının en ağır sonuçlarını adeta günümüzde yaşıyor. Yurtdışında bulunan Türküyl bir çok sol grubun kendisini akıntısına neredeyse gönüllü bir biçimde terkettiği tasfiyecilik hareketi, deyim yerindeyse, faşist karşı-devrimin amaçlarını yakın amaçlarla yola çıkılmış gibi vahim bir tutumla, faşist yönetimin Türkiye zemininde çaplık siddet yöntemleriyle devrimci hareketin "kökünü kurutma" doğrultusundaki azgınca çabalarına eşlik ediyor. Faşist cuntanın zindanlara doldurduğu devrimci-demokrat tutuklular üzerinde uyguladığı teslim alma ve ihanete zorlama politikası sonucunda, bir kısım grupların lider kadrolarının önemli bir bölümünü çekmek istediği yörengeye oturtmayı başarması, kendi açısından olumlu yansımsı yurtdışında da bulunuyor. Cezaevlerindeki faşist uygulamalar karşısında bu türden bir ekip direnişen vazgeçer, direniş çizgisini "provakasyon çizgisi" olarak damgalar ve hatta cunta sefinin başında yer aldığı koruya katılarak devrimci mücadeleden geçmiş ve komünizm yeryansın edenken, yurtdışındaki bazı sol çevreler de, Türkiye devrimci-demokratik hareketinin yıllarca yerinde saymasını bütün yebalını Marksizim-Leninizmin üzerine yüküyor. Geçmiş sürecin ve annin bütün olumsuzlukları yargılanarak bunalmıdan çıkış yolu aranacağı ve bu amaçla cesur pratik adımlar atılacağı yerde, özünde hiç bir zaman devreye sokulamamış olan Marksizim-Leninizmin samik sandalyesine oturuluyor. Azgın karşı-devrimci setir baskı yıllarının, "ortalamaıyla ve bir eğilim olarak rüzgara kapılmayı bir alışkanlık haline getiren son derece ödünce ve son derece verimsiz Türkiye aydını"nda (1) meydana getirdiği en rezilce türünden dökerek ruh hali, davayı inkan, kaçıklık, teslimiyet ve ihanet eğilimi, abartımsızın denilebilir ki çok sayıda parçalara bölünen sol'un bir çok grubunda rahatsızlık gözlemlenebilen bir tablo oluyor. Mevcut durumda sol'un kendini yenileyerek bunalmı atlatmaya çalışması hayati bir zorunluluk iken, bunun için en küçük bir çabadan bile ısrarla kaçınılıyor. Devrim unutuluyor, unutturulmaya çalışılıyor ya da geri plana itiliyor. Bunun yerine faşizmin işbirlikçisi burjuva partilerine kuyrukçuluğa soyunuluyor, sözümona onları ilerde kuracakları "sivil toplum"un sonunda yerallması, "sivil toplum"la yeniden dömenin hesapları yapıyor. Sol içinde esas olarak egemen duruma geçen oportünizm (reformizm ve revizyonizm) devrimci-demokratik hareketle düsünel, politik ve giderek örgütsel bağlarını koparıyor; tüm sol'u yedegine alarak kendisiyle birlikte çürütmeye çalışıyor. Yaşanan dönem faşist rejime karşı mücadelede birlik ve ittifaklar sorununu öne çıkarmasına ve çözümünü ertelenemeye bir göre haline getirmesine rağmen, uyduruk gerekçelerle cepheleşme ve ittifaklar sorununu çözümünü önüne sayısız engeller çıkarılıyor. Daha da kötüsü; bu doğrultuda atılan olumsuz adımlar işleme hale getirilmek isteniyor. Oluşturulan her türlü birlik provake ediyor. Kısacası 12 Eylül faşist rejiminin setir rüzgarları, tarihten ders çıkarmakta bir hayli yetersiz olduğu unutulmuş kanıtlayan Türkiye Sosyalist ve Demokratik Hareketinin dibinde birikmiş olan tarihsel "bütün çarmları havaya kaldırıyor". Ve yine Lenin'in deyişleyle, «camur intikamını alıyor».

Genel çerçevesini kısaca çizmeye çalışılmı sol'un bu olumsuz tablosunu tamamlayan başlıca unsurlardan biri de, sanki bütün kötülüklerin kaynağı PKK imiş gibi, azgın bir PKK düşmanlığının yeniden hortlatılması oluyor. Ama bu tamamlayıcı unsurun yeni bir şey olmadığı da bilinen bir gerçektir. Böyle bir politikanın devlet kaynaklı olduğu, 12 Eylül öncesinde de işbasına gelen, bütün TK hükümetlerinin PKK'ye düşmanlıkta birbiriyle yarıştıkları ve bunu devlete sahip çıkmanın en temel kistalarından biri saydıkları bugün artık sağır sultan tarafından bile öğrenilmiş bulunuyor. Gerçek bu iken, bu politikanın -PKK düşmanlığının-değişik biçimler altında da olsa sol tarafından hala kullanılması aşında durumu epeyce anlamlı kılıyor ve birazlık düşünen beyinlerde oluşan soru işaretlerinin sayısını biraz daha artırıyor. Henüz gelişmesinin başlangıcında bulunduğu yıllarda, halk adına ortaya çıktık-

larını iddia eden bazı güçlerin Partimize yönelttikleri iftira, kıskırtma, engelleme ve provakasyon yöntemleri, günümüzde daha da azgın bir tarzda sahneye konulmak isteniyor. Hem de bu dost-düşman ayırımının son derece belli olduğu, safların iyice berberleştiği, cezaevlerinde, ülke düzeyinde ve yurtdışında yaşanan somut mücadele pratiğinde kimin ne olduğunun bütün çıplaklığı ile açığa çıktığı bir zamana denk düşüyor.

Gelinen aşamada niteliği artık herkes tarafından anlaşılmiş olan sömürgeci faşist bir devlet, halkın gerçek temsilcilerine karşı her alanda resmen ilan edilmiş bir savaş sürdüremesinde şaşılacak bir şey yoktur. Çünkü emekçi halk ve onun devrimci öncülerine karşı boyutları çizmeliş korkunç bir saldırı-ganlık, zulüm ve zorbalığın zincirlerinden boşanması, faşist barbarlığın doğasının bir gereğidir. Hele halklarımızın düzene karşı yönelmiş en basit bir muhalefet eylemini bile acımaksızın boğmaya ve çözen ve varlık nedenini zaten buna dayandıran faşist bir yönetimin başka türlü davranması asla beklenebilir. 12 Eylül faşist askeri darbesinin tezghalanış gerekçelerinden birisi ve en başta geleni de bu değil midir? Sömürgeci-faşist yönetimin, işbirlikçi-teknelci kapitalizmin ömrünü bir müddet daha uzatmak ve Kürdistan'daki sömürgeci egemenliği biraz daha uzun süreli kılmak için, her türlü devrimci-demokratik muhalefeti -hem de en vahşi yöntemlerle- ezmek isteyeceğini, haklı bir davanın temsilcilerini kendi kendilerine karşı savaşmaya çalışacağına ve adeta geleneksellesen sol'un kendi tasfiyesini yeniden gerçekleştirme için büyük bir çaba harcayacağına kim gözmezlikten gelebilir? Karşı-devrim açısından halklarımızın umut ve özelemlerini en sancısız bir biçimde ipe çekmenin yolu bu değil midir? Kendisine karşı savastıkları düşmanın niteliğini biraz olsun kavrayanlar için, bunlar elbette beklenmedik yöntemler olmaz. Eğer sol'un geçmiş tarihsel deneyimi hakkında birazlık bilgi sahibiyse ve biraz olsun tarihten dersler çıkarabilmişse, hiç bir devrimci, sanki hiç kullanılmamış yöntemler ilk defa piyasaya sürülüyormuş gibi şaşkınlığa düşemez. Ama yine de insanı hem şaşkırtan hem de öfkelenendiren şey, bugün doğrudan faşist Türk devleti tarafından kullanılan bir çok yöntemim, sol içinde yer aldıkları iddia eden kimi gruplar tarafından da gündemleştirilmiş olmalıdır. İsrarla üzerinde durulması, teşhir edilmesi ve lanetlenmesi gereken şey budur.

Halkın dostları geçinenlerin ve halk adına konuştuklarını iddia eden güçlerin bu tutumlarından ısrar etmeleri ve geçmişte olduğu gibi bugün de faşist sömürgeçiliğe karşı mücadelede ileri adımlar atılmakla alkolünması için PKK'ye karşı "kutsal ittifaklar" oluşturulmaları ve "yeni hacli seferleri"ne hazırlanmaları kendilerine izahla muhtaktır. Şurası bir gerçektir ki, burjuva liberal muhalefetin kuyrukçu olmak isteyenler için, PKK ile içine girdikleri her ilişki, atıldıkları kalkamayacakları kadar ağır "boyunlarına asılmış bir değirmen taşı" gibidir. Geçeceğin "sivil toplum"nda yer edinecek isteyeleler, mesruyetlerini halktan değil faşizmin işbirlikçisi partilerden almaya çalışıyor. "sivil toplum"un müstakbel kurucusu burjuva muhalefete yaranmak için PKK'ye karşı düşmanlığı körüklemek zorundadır. Yıllardan beri girdikleri devrimci savaşında bir türlü başarı sağlayamayanlar ve üstelik sınıfta kalmayı başana unsur sayanlar, sol'daki tasfiyecilik geleneğinin bozulmaması için -çünkü bu gelenek yıkılırsa yıllardan beri birikmiş olan bütün suçları açığa çıkacak ve yakalanan halklarımızın elinden kurtarılacaklardır-, devrimciliğine adına devrimciliği geliştiriyor ve da geliştirmek isteyen güçlere saldırıyor. Bu noktada doğru devrimci tutumu ortaya koymanın zorunluluğu da kendisini dayatıyor.

Biz bu yazımızda durumu böyle olan bir sol'un genel hatlarıyla tarihsel ve güncel durumu içinde izahını yapmaya, bunun PKK aleyhtarlığı ile somut bağlantılarını ortaya koymaya çalışacağız.

Türkiye Sol'undaki Tasfiyecilik ve Provakasyon Eğiliminin Tarihsel Kökenleri ve TKP Tasfiyeciliği!

Türkiye Komünist Hareketinin doğuşu, büyük Ekim Devriminin zaferine yakından bağlı olan bir olaydır. Türkiye'de ilk komünist gruplar, Ekim Devriminin dolaysız etkisi altında İstanbul'daki işçi hareketi içinde, işgalle birlikte Türkiye'yi içine düştüğü onur kırıcı duruma kurtarmak isteyen milliyetçi aydınlar arasında ve Anadolu'da şekillenmeye başladı. Anadolu'da ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi, bu mücadelede komünistlerin de örgütlü bir biçimde katılmaları ve önderliği ele geçirmeleri zorunluluğunu dayatınca, çeşitli komünist grupların tek bir komünist partisi

çinde birleştirilmesi etlenemez bir görev haline geldi. En sonu 10-16 Eylül 1920'de Bak'da bir araya gelen İstanbul, Anadolu ve devrim Rusya'sındaki komünist grupların temsilcileri, mevcut komünist grupları birleştirerek Türkiye Komünist Partisi'ni (TKP) kurular. Parti kurulduktan hemen sonra, yükselen ulusal kurtuluş hareketinin dışta emperyalizme, içte ise toprak ağalarna ve kompradorlara karşı devrimci-demokratik muhtesami geliştirilecek için, bizzat hareket katılma doğrultusundaki çalışmalarını hızlandırdı.

Ama Ekim Devriminin etkisi sadece komünist hareketin gelişimini hızlandırmakla da sınırlı kalmadı. Bu devrimin eskiden "halklar hapishanesi" olarak tanımlanan Çarlık Rusya'sında her türlü bağımlılık ilişkilerine son vermesi, özgür ve eşit ulusların gönüllü birliğinin somut ifadesi olan SSCB'nin kurması, dünyanın bütün ezilen ulusların güçlü bir uyanışına yol açtı. Dolayısıyla Ekim Devriminden çok yakından etkilenen bir hareket de, işgal sürecini yaşayan Türkiye'de gelişmeye başlayan ulusal kurtuluş hareketi oldu. Türk milliyetçileri, ulusal kurtuluş hareketi içinde örgütlü ve merkezi güç oluşturuç rollerini özetleyen Ekim Devriminin zaferinden aldıkları cesaretle oynadılar. "Eğer Ekim Devrimi emperyalizme, daha henüz savaşın eresinde Anadolu'da bir ulusal kurtuluş mücadelesi için girmek mümkün değildi. Anadolu'da köylü hareketleri ve çete savaşını bastırarak göreviyle gönderilen Mustafa Kemal'in buraya geldiğinde, üzerine aldığı görevi başarmayacağına, yeni padişahlığın ve emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda köylü hareketlerini bastırmayacağına anlaması, ama bu hareketleri burjuvazinin çıkarları doğrultusunda kullanabileceğini görmesi ve bu işe girişmesi, daha çok kuzeyde Çarlık Rusya'ya yerine yükselen devrim Rusya'sından aldığı cesaretle mümkün oldu" (2)

Kemalist hareket, daha ilk ortaya çıktığı andan itibaren Lenin'in, Rusya'sının yakın desteğini almasına rağmen, burjuva sınıf çıkarlarını koruma konusunda son derece hassas ve özel ile komünistlerden gelebilecek tehlikelere karşı alabilirdiği dikkatli davranırdı. Komünistlerle ortak bir cephe kurmaktan ve iktidarı paylaşmaktan ısrarla sakındı. Türkiye'de burjuva önderlikli bir demokratik hareketin olmayışı ve işçi sınıfı önderliğindeki demokratik hareketin ise zayıflığı, komprador-burjuvazi, toprak ağaları, orta ve küçük-burjuvazinin çıkarlarını ifade eden bir blok anlamına gelen Kemalizmin, daha başından beri tam bir anti-komünist, azgın bir işçi-köylü düşmanı ve anti-demokratik bir hareket olarak şekillenmesinde rol oynayan etkenler oldu. Genç Türk burjuvazisi hiç beklemediği ve akından bile geçirmeyeceği bir anda, kendisini Mustafa Kemal'in şahsında kitlelerin aşığından yükselen devrimci dalgalanım tepesinde oturur durumda buldu. Kemalizmin bu niteliği TKP tarafından hemen hemen hiç dikkate alınmadı. Kemalizmin köklü bir tahlihle dayanan doğru bir siyasal tavır geliştireceği yerde, TKP daha çok Kemalizme ulaşma yolları arama yoluna gitti. Aynı parti, o günün koşullarında görevinin demokratik devrim karşı ve demokrasi güçlerine düşman olan kemalist bloka karşı kendi özgücüne, işçilere ve köylülere dayanarak ve küçük-burjuva demokratların yanına çekerek, ulusal kurtuluş tutarlı bir anti-emperyalist ve demokratik devrim doğrultusuna yönelmek olduğunu unuttu. Bu ulaşmama mantığını sonucudur ki, Mustafa Kemal'den alınan yazılı bir güvencesi yeterli bulan Mustafa Suphi ve TKP Merkez Komitesi üyesi öndört devrimci, yine Mustafa Kemal'in yönergesiyle bodurlularak Karadeniz'in sularına birakıldı. Ama TKP, bundan hiç ders çıkarmadı. Düşünceye olduğu kadar politikada da liberalizmin en küçük bir kıymetini bile içermeyen Kemalizme yorulmak bilmez bir çabayla süreklili liberalizm cilasını vurdu. Altmış yıl boyunca karşıdakinden hiç bir karşılık beklemezsin, karşıtınca muhatap bile alınmazsın ve hatta karşıtı böyle bir talepte bile bulunmadığı halde körcesine Kemalizmi destekledi. Günümüzde bile TKP'nin hala kitleleri faşizmin işbirlikçisi bir parti olan SODEP'e o yermeye çalışması, 1984'un TKP'sinin 1920'li yılların TKP'si ile tamatımına ödes olduğunu, aynı ulaşma mantığını sadakatle bağlı kaldığını bir kanıtı değil midir? 12 Eylül darbesi sonrasında eski burjuva kuyrukçusu anlayışında ne denli sebatkar davrandığını kanıtlamak istercesine liberalizm atfettiği bir partiyl desteklemesi, devrimin üstüne sünger çekerek faşizmin işbirlikçisi partilere kuyrukçuluk yapmaya soyunması, eğer anlayılırsa TKP için gerçekten de utanç verici bir tablodur. Sımdı bu özdeşliğin nerede yattığına bakmak gerekir.

Mustafa Suphi ve TKP'nin öteki seçkin kadrolarının kemalistler tarafından oynata getirilerek katledilmeleri, zaten çok genç olan ve bir yığın hastalıklı unsuru bünyesinde barn-

dran partisi son derece güçsüz düşürdü. Mustafa Kemal de, onbeşlerin topluca imha edilmesine olayındakine benzer yöntemlere başvurarak komünistleri kendisi için bir tehdit unsuru olmanın uzağında tutarken, öte yandan sahte komünist partisi kurdurtacak kadar ileri gitti. Bununla kendi iktidarına yönelmesi muhtemel bir ilerici muhalefetin yine kendisine bağlı olan örgütlerle kanalize olmasını sağlamaya, varsa böyle bir muhalefeti açığa çıkarmaya ve denetimi altına almaya çalıştı. Komünizmi, bir inancın sistemi olarak değil de, Türkiye'yi onur kırıcı emperyalizmin açık işgal koşullarından kurtararak bağımsızlığa götürebilecek bir araç olarak değerlendiren TKP'nin yönetici kadrolarının önemli bir bölümü, ulusal devrimin tamamlanırken sonra, kendilerini özünde amaçlarına ulaşmış varsaydılar. İkinci admın atılmasına, yani demokratik devrim sürecine girilmesine fazla ihtiyaç duymadılar. Bunların büyük çoğunluğu eskiden soven milliyetçi, turancı örgütlerin saflarında yer almışlardı. Bu nedenle Kemalizmin sınırlı sıkıştırılma karşısında, bu partinin kadrolarının çoğunluğu dünyada hemen hemen ilk kez kendi partilerini gönüllü bir biçimde tasfiye etme geleneğini başlattılar. Komünist Enternasyonal safında yer alan komünist partileri içinde, bünyesinde milliyetçiliğin geliştii ilk parti olma unorsuzluğu denilebilir ki, TKP'ye nasip oldu.

TKP'nin Komintern'deki temsilcisi olan Şefik Hüsnü Deymer'in verdiği yanlış ve eksik bilgilere rağmen, bu partinin Kemalizme tam bir kuyrukçuluk yapma anlayışı Komintern'in dikkatlerinden kaçmadı. 30 Haziran 1924 tarihinde yapılan Komintern'in Beşinci Kongresinde konuşan Ukrayna delegesi D.Z. Manuiski, TKP'yi şiddetle eleştirerek, "gerçekte proletarya ile burjuvazinin sınıfsal işbirliği yapmalarını savunan aydınlıkçı yoldaşlarımızın yanlışları yeni değildir... Eski Avusturya imparatorluğunun Ukraynalı sosyal-demokratlarının ve Arup'a'nın Polonyalı sosyalistlerinin tutumunu hatırlayan herkes, Türk yoldaşlarımızın yanlışının köklerini İkinci Enternasyonal'in bütün sosyal-patriyotik (sosyal-soven) ideolojisinde olduğunu anlayacaktır" (3) demektedir. İşte her iki dönem TKP'si arasındaki özdeşlik buradadır. Elbette, 1924 yılından bu yana akıp giden yarım yüzyılı aşkın süre içinde birçok iş değişti. Ama Komintern tarafından TKP'ye yakıştırılan sosyal-soven damgası geçerliliğini günümüze kadar bütününü kayırdı. İkinci Enternasyonal'in yakasına yapışan lanet, TKP'nin de yakasını bırakmadı. Ve ne yazık ki, TKP, alına sürülen bu kara lekeyi silmek, yakasını bu lanetten kurtarmak için en küçük bir çaba bile harcamadı. Sınıfsal içeriği bir yana birakılsa bile, Kemalizmin resmi (ve egemen) ideolojisi olduğu bir toplumdaki, onun sol'dan kuyrukçusuna olmak bir adım daha ileri gidilemeyeceğini bir türlü anlamadı, anlamak da istemedi. Böylelikle 1925'te partinin devrimci öğelerden arındırılmasıyla başlayan TKP tasfiyeciliği, ardından Kemalizme tam bir uşakça kuyrukçuluğa dönüştü. Partinin giderek işçi sınıfı ile hiç bir organik bağı kalmadı ve tipik bir reformist küçük-burjuva aydınlar kulübü haline geldi.

Sonraları, TKP'nin üst düzeydeki yöneticileri olan Şekvet Süreyya Aydemir ve Vedat Nedin Tür gibi unsurların partiden ayrılarak oluşturdukları KADRO ekibi ile resmi TKP yönetimi arasında da özünde ciddi bir ayrılık yoktu. Aralarındaki tek farklılık, Kemalizmin sol temsilcilerinin farklı örgüt biçimleri ile varlığını sürdürmesiydi. Sol Kemalizmin, bir yandan TKP içinde, öte yandan KADRO ekibinde temsil edilmekteydi.

Yalnız dikkat edilmesi gereken başka önemli bir nokta daha var: Manuiski'nin azgın Komünist Enternasyonal 1924 yılında TKP'yi sosyal-soven olarak değerlendirdiğini, onun işçi sınıfı hareketini burjuvazinin kuyrukçu haline getirmesi, sınıf işbirlikçiliği somut geçeceğine yola çıkmaktaydı. Ama TKP'nin tasfiyeciliğinin salt bununla değil, Kürdistan halkının bünyesinde inkan edilmesi, Kemalizm tarafından geliştirilen ulusal imhaya göz yumulması gerçeğiyle de arasında çok sıkı bir ilişki vardır. TKP, Kürdistan'da gelişen dirneğe hareketlerine karşı katkısız bir sosyal-soven tutum takındı. Halbuki bu parti, eğer Kürdistan'da gelişen ayaklanmaların gerici önderliğini yıkarak, onları halk ayaklanmalarına dönüştürbilse ve bunu Türkiye'de doğru bir çizgide geliştireceği demokratik devrim mücadelesiyle birleştirecek kemalist diktatörlüğe karşı yöneltilseydi, bu diktatörlüğün yıkılması mümkün olabilirdi. Ama o, Kemalizmin ayaklanmaları bastırarak amacıyla Kürdistan'da giriştiği en insanlık dışı soykırım ve katliamları, "Doğu'da hortlatılan irtica"ya karşı "kapitalist uyarılığın savunulması" olarak değerlendirdi. Adeta yaranmak istemesine bir anlayış, Kemalizmin Kürdistan'daki insan kasıplığı faaliyetine destek verdi. Öyle ki, Kemalizm böyle bir destek talebinde

bulunmadığı halde, o, bunu yaptı. Kısacası TKP, kemalist sömürgecilerin Kürdistan'daki her türlü imha eylemine altsı tuttu.

Gerçi 1930'larda Elazığ'da tutuklu bulunan Dr. Hikmet Kıvılcımlı, Kürdistan sorunu hakkında Türkiye Sosyalist Hareketinin bugün bile ulaşamadığı bir seviyede doğru ve açık bir yaklaşım geliştirdi: Kemalizm ve Kürdistan sorunu konusunda TKP yönetimini zorlamaya çalıştı. Ama Kıvılcımlı'nın İhtiyat Kuvveti-Şark Mesalesi olarak bilinen bu çalışması (tezleri) TKP yönetimi tarafından hasıraltı edildi ve küflü çekemecilerde 'farelerin kemirici eleştirisine terk edildi.' Öyle ki, TKP'nin estirdiği sosyal-şovenizm dalgası karşısında, Hikmet Kıvılcımlı'nın kendisi bile sağlığında kitabına sahip çıkma cesaretini gösteremedi. Ancak yazarının ölümünden sonradır ki, böylesi tezlerin varlığı günışığına çıkarılabildi. Peki, bu durum TKP için bir onur vesilesi olabilir mi? Hiç de değil, proletaryayı temsil etmek iddiasında olan bir parti için, bundan daha da onur kırıcı bir durum düşünülemez. Altmış yıl boyunca Kemalizme karşılıksız destek vermek, Kemalizmin yurtdışı temsilciliğini yapmak, TKP'ye ne kazandı? Demokratik halk devrimi yolunda hangi mevzileri sağlama altına almıştı? İşçi sınıfı ve halk hareketine ne verdi? Azgın bir anti-komünist, korkunc bir işçi-köylü düşmanı ve Kürt halkının kasabı olan bir diktatöre demokratik, diktatörlüğüne de demokrasiyi vaatmasını yapıp, bu yüzden de demokrasi sorunu ve ulusal sorunda halklarımızı devrime sokmaktan alıkoymak; "kitlelerin sabırsızlığını burjuvaziye yardım amacı ile kontrol eden -proleter eylemlerin coşkunluğuna karşı bir çeşit otomatik form görevini yapan" bir "sosyalizm" türüne dört elle sarılmak- ve acımasız ve en adil yargı gücü olan halklarımızın devrim tarihi, işlediği bir affedilmez suçlardan ötürü TKP'yi mutlaka yargılayacaktır. Ve hiç bir kuvvet, tarihin verdiği bu hükümün icra edilmesini önüne geçemeyecektir.

Evet, Türkiye'de demokrasi sorunu nasıl çözümlenir? Açıkır ki, Türkiye koşullarında demokrasi sorununun çözümü kavuşturulması, en başta Kürdistan sorununun çözümüne bağlıdır. Ama TKP, Kürdistan diye bir ülkenin, bu ülke üzerinde yaşayan halkın gerçekliğini kabul etmediği için, demokrasi sorunuyla tutarlı yaklaşımı da mümkün olmamıştır. Yoksa sınırlı da olsa ezilen milliyetlerin egemen sınıfların temsil edilebildiği birinci ve ikinci mesrutiyet yönetimlerinden çok daha şoven bir konumda bulunan kemalist yönetim nasıl "demokratik" olarak adlandırılabilir? İşte TKP taşıdığı komünist sıfatıyla tam bir ilişkisinin olmadığını açık biçimde ya da bu noktada ortaya koydu. 1970'li yıllara gelinceye kadar TKP'nin Kürdistan sorunu karşısında izlediği politika, kemalist sömürgecilik politikasıyla ilginç bir paralellik arzetti. Öyle ki, Kemalizm Kürdistan'da ulusal imha için harekete mi geçti? TKP alkış tuttu. Kemalizm, Kürdistan sorununun üzerine betonlayarak artık böyle bir gerçeklikten eser kalmadığını kanıtlamaya mı çalıştı? Muhalefetçiliği gölgesi de iktidarda bulunan aslından aldığı sinyale uyarak, ulusal gerçekliğini bir kalem darbesiyle defterden sildi. Kısacası, TKP Kürdistan sorunuyla yaklaşımında esas olarak maymuncasına kemalizmi soldan taklit etti. Proleter enternasyonalizme sadık kalmak, komünist olmak bir yana, demokrat olmanın ilk adımını bile ezilen ulusun devrimci kurtuluş hareketine en aktif desteği sağlamakla geçtiğini sürekliliği unuttu. Devrimin üzerinden atlama gibi olmaz bir hastalık düzeyine yükselen bu unutkanlık, onu kemalist cumhuriyet içinde erimeye kadar götürdü. Demek ki, tasfiyecilikte bu denli ilerleme, sadece Kemalizm'in sol'u dize getirmeye usta bir taktikçiyen olmasının kaçınılmaz bir sonucu değil, TKP'nin adının gerçek sahibi olamamasından, TKP bu durumu izah etmeden değil komünist olmak, demokratiklikten bahsetme hakkını bile kazanamaz. TKP'nin tasfiyeciliği açığa çıkarılmadan Türkiye devrimine yol alırdı.

TKP tasfiyeciliğinin, Türkiye sosyalist ve demokratik hareketi açısından doğurduğu diğer olumsuz bir sonuç da, SSCB'nin desteğini devrimci-demokratik hareketten kemalistlere kaymasıydı. Sağlanan her türlü desteğe ve yol gösterici eleştirilere rağmen, bu partinin tutarlı bir devrimci çizgiye gelememesi ve Kemalizme alternatif olabilecek bir devrimci-demokratik gelişme ortaya çıkarmaması üzerine, proletaryaya devriminin bu genç ülkesinde sosyalizmi inşa etme ve yaşatmanın zorunu bir dayatması olarak SSCB, kemalist yönetime destek verdi. TKP, başından itibaren Kemalizmin doğru bir tahilinden yola çıkarak, işçi sınıfı, köylülük ve devrimci aydınların bloku etrafında geniş bir ulusal demokratik cephe oluşturabile ve Anadolu'da kendiliğinden gelişen anti-empyalist halk hareketinin başına geçebilecekti. SSCB'nin desteğinin daha da yoğunlaşması bir biçimde bu cepheden yana kayacağı kesindi. Halk hareketi içinde sosyalizmin anavatanına güçlü bir sempati de vardı. Bu sempatinin doğru bir önderlikle birleştirilerek maddi bir güce dönüştürülmesinin koşulları mevcuttu. Ama bu gerçekleştirilemedi. Bunun kaynağı da TKP tarafından doğru bir biçimde ortaya konulmuş zordandı. TKP, sosyalist üküllere dayandığını söyleyerek, "benim suçum yok, ben yalnızca SSCB'nin politikasını hayata geçirdim" diyemez. "Komintern ve SBKP (B) böyle istedikleri için

devrim diye bir sorun olmadı, bunun için her zaman Kemalizmin sol kanadı işlevini yerine getirmenin ötesine geçemedim" iddiasında bulunamaz. Hele hele kendi suçunu, verdiği yanlış bilgilere rağmen, yine de Kemalizm hakkında doğru tesbitlere ulaşan ve kendisini sınıfsal işbirliğini savunmakla, Kemalizme kuylukçuluk yapmakla, sosyal-şovenizm ve Struvecilikle "itham eden" Komintern'in üzerine yıkamaz. Ortada bir suçlu varsa ve mutlaka hesap sorulması gerekiyorsa o da TKP'dir.

Yıllar yılı Kürdistan gerçekliğini inkar eden TKP, her ne hikmetse günümüzde Kürdistan'dan bahsedebiliyor. Kürdistan sorununun Türkiye devriminin en temel bir sorunu olduğunu söyleyebiliyor. O zaman sorulması gerekiyor: TKP böyle bir tesbite nasıl ulaştı? Yoksa Kürdistan'ın aradan alınmış yıl geçtikten sonra mı keşfediyor? Eğer TKP yeni yaklaşımında samimiyse, eğer burada tarihsel bir suçlulukla kurtulma çabası varsa, Kürdistan ve Türkiye proletaryası ve halklarına karşı duyması gereken sorumluluğunun bir sonucu olarak, bunu dürüst ve samimi bir biçimde açıklaması gerekmektedir mi? Ülke ve halkıyla Kürdistan nasıl kurtulur? Kürdistan devriminin hedefleri ve görevleri ne olmalıdır? Esas sorunlusunun TKP'de olduğu proleter enternasyonalist dayanışmanın zehirlenmesi yerine, halklarımızın gerçek enternasyonalist dayanışması nasıl yaratılır? Halklarımızın özgürlük ve eşitlik temeline karşı birliği nasıl gerçekleştirilir? TKP bunu neler için yapıyor, hangi olumlu girişimlerde bulunmuştur? Yaklaşımını eylemi destekleyebilecek tek bir olumlu örnek sunabilir mi? Evet, TKP'yi dürüstlüğüne davet ediyor ve sorularımıza cevap vermeye çağırıyoruz. Bu parti, şu ya da bu güce, şu ya da bu sosyalist üküllere dayandığını söyleyerek halklarımızı hesap veremeken kaçamaz. Şu ya da bu sosyalist ükülle ilişkisi, onun halklarımızı karşı işlediği ağır suçları perdeleyen, ayıplamayı öten bir "asma yaprağı" olamaz. Kaldı ki, onun dayandığını iddia ettiği güçlerin de geçeceği daha yakından görülecektir zaman gelmiştir. Aradaki bu engel kalktığı zaman gerçekler daha açık olarak görülecektir.

Sorduğumuz bu sorulara doğru ve tutarlı cevapları içermediği içindir ki, TKP'nin Kürdistan sorunuyla yaklaşımında yeni bir şey yoktur. Gündemde olan, yine eski tezler ve politikalar. Tamamen faydacı bir anlayış temelinde geliştirilen bu yaklaşım, artık bir ceset haline dönüşen ve tezler ve politikaları yeniden canlı kazandırılmak istenmektedir.

Kürdistan'da proletaryaya önderlikli ulusal kurtuluş hareketi geliştigi zaman TKP ne yaptı? Açıkır ki, bu parti Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin kendi suçlarını ortaya dökmemesi için, işbirlikçi Kürt küçük-burjuva milliyetçiliğini, PKK'ye dayatarak onu engellemeye çalıştı. Kürt küçük-burjuva milliyetçiliğinin ve ilkel milliyetçiliğinin, sömürgeci parlamentoda yer alan bazı ne idüğü belirsiz milletvekillerinin de katılımıyla 1979'da oluşturuldukları "Ulusal Demokratik Güçbirliği"ni, ("UDG") PKK'ye karşı destekleyerek, sömürgecilik azgın saldıranı altında şekillenen Kürdistan devrimciliğini bitirmeye istedi. Her türlü dış güce en soysuz türünden işbirlikçilik yapma ruhunun ilklerine dek işlediği bir sınıfın temsilcileri bazı sosyalist ükülleri başkentlerinde dolaştırarak, sözümona bu güclere mesruluk zeminini kazandırmaya çalışırken, Kürdistan'da ortaya çıkan en büyük özgürlük hareketine "provokasyon hareketi" diyebildi. Aynı anlayışını, 12 Eylül faşist-askeri darbesinin üzerinden uzun bir süre geçtikten sonra 1982'de yeniden tekrarladı.

Bugün de aynı TKP, Kürdistan'daki bir takım naylon örgütleri PKK'ye dayatmak istiyor; Kürdistan'da kendi izduşimlerini yaratmaya, Kürdistan patentli bazı işbirlikçi reformist grupları maaslı memur tutar gibi yandaş olarak PKK'yi dizginlemeye çalışıyor. Uslulararası plandaki bazı ilişkilerine dayanarak, PKK'yi kendisine bağlamayı, iradesine egemen olmayı denemek istiyor. Bu tür ucuz yöntemlerle bazı Kürt küçük-burjuva reformist çevrelerini kendi kapıkulları haline getirmeye başlaması, biraz olsun bu yönü umutlarını arttırmıyor! Bu tür iğrenç umutların kaynağında "genel olarak Kürtler işbirlikçiliğe yatkındır" anlayışının izlerini bulabileceğiz zor bir şey olmasa gerekir.

Kürt hakim sınıfların bir tarihsel işbirlikçilik ve uşaklık geleneklerinin olduğu, ulusal ve insani değerlerimizi beş metelik etmeyen soysuz çıkarları karşısında ılgacı güclere çeşit çeşitlikler doğurdu. Tarihleri boyunca, halkımızın engin direnişçiliğine karşılık, bu gücler sayısız efendi değiştirmişler; geleneğe adım gitmeden her zaman demislerdir. Öyle ki, bu gücler hemen her zaman kendileri için yaşam kaynağını yabancı egemenlere sükaya yamakla ve hatta onları içinde erimekte bulmuşlardır. Kürt küçük-burjuvazisi de bu sınıflardan türemedir, aynı ruhun takipçisidir. Kürt küçük-burjuva reformistlerinin, TKP'nin "ilişki kurma" anlayışına kolayca yatalman da, onların bu işbirlikçi karakterlerinden, ayakta durabilmek için her dönemde dayanabilecekleri koltuk değnekleri aramalarından, enternasyonalizm maskesi altında her türlü kozmopolit ve işbirlikçi anlayışa dört elle sarılmalarından kaynaklanmaktadır. Ama TKP, Kürt hakim sınıflar ve onların geleneginin devam ettirici güçleri olan küçük-burjuva reformistleri ile Kürdistan proletaryasını birbirine karıştırırken

çok kötü yanılmaktadır. Kürdistan proletaryası her şeyden önce kendisinin ve halkımızın özgüncü güven ve PKK de Kürdistan proletaryasının öncü müfrezesidir. TKP'nin amacı PKK ile ilişki kurmak ise, bunun yolu proletaryaya enternasyonalizminin ilkelerinin tutarlı bir biçimde uygulanmasından geçer. Devrimci direnişçi mücadelelerinin yükseltilmesinin önüne engeller dikmekten ve aynı amaçla didinip duran öteki güclere her türlü desteği sağlamaktan değil. TKP'nin bu anlayışının proletaryaya enternasyonalizmi ile zerre kadar ilişkisi olamaz.

Burada reformist Kürt küçük-burjuva çevrelerine de bir kaç sözümüz var: Ulusal nihilizm üzerine kurulu ortaçıdan kalma en kötü türünden gerici koku ilikliği tarzı ve anlayışlarla, kendi gerçek kimliğini herkese göstermekten başka bir yere varamayacağımız son derece açıktır. Halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesine daha ağır zararlar vermek istemiyorsanız, ortaya çıkışınızdan beri süreli bir alıkanlık haline getirmeye istediğiniz sakat ilikliği üretme mantığını terketmelisiniz. Ayakta durabilmek için başkalarının size sunduğu çürük koltuk değneklerine dayanacağımıza, Kürdistan halkının özgüncü güvenelisiniz. Kendinize birazcık saygınız varsa kendi gücünüze güven duymalısınız. Artık halkımızın kendi kurtuluşunu sağlamaya, bağımsızlığını ve özgürlüğünü kazanmaya yetecek gücünün olduğunu kabul etmek zorundasınız. PKK'nin önderlik ettiği geçmişi kısa süreli devrimci ulusal direniş mücadelesine, Kürdistan halkının gücünün nelere kadar olduğunu en dolaysız şekilde. Yurtdışında oluşturulmaya çalıştığımız bütün tercit çevrelerine rağmen, yeni dönemde üzerine büyük bir azim ve kararlılıkla yürüyen PKK'nin Kürdistan dağlarında ilk direniş kuvvetlerini türetmesini, düşmanı ve onun her renkten işbirlikçilerinin gelişmesini önüne çıkardıkları hiç bir engel, halkın özgüncü güven ilikliği temelinde yükselen devrimci kurtuluş mücadelesini dizginlemeye yetmeyeceğini ortaya koymuştur. Siz Avrupa kapısını tutarak PKK'yi tam bir kuşatma içine alıngın inanırken, halkımıza açılan Kürdistan kapısının açık olduğunu unuttunuz. Devrimciler bu kapının kapatılmasına asla izin vermediler, yığınlarla başlarını koparmadılar. Onlar, "kendilerini doğuran, emziren ve yetiştiren analarıyla, yığınlarla bağlarını korudukları için güclüdürler. Ve, analarıyla, halkla bağlarını korudukları sürece, yenilmeye olarak kalmak için her olanağa sahiptirler"(4) Bunu hiç bir zaman akıldınızdan çıkarmayın!

1960-1970 Dönemi: İcazetli Sol ve Tasfiyecilik!

1950'lerden başlayarak, emperyalizme bağmlıklık içinde ekonomik ve siyasal alanlarda etkisini sınırsız bir biçimde geliştiren ticaret burjuvazisi ve toprak ağaları ittifakına karşı öteki burjuva kesimlerin bir tepkisi olarak ortaya çıkan 27 Mayıs Hareketinin sonuçlarından en çok işbirlikçi sanayi burjuvazisi yararlandı; ama aynı hareket, orta ve küçük-burjuvazinin de sınırlı bazı kazanımlar elde etmelerine sağladı. Kemalist diktatörlüğün faşist bir diktatörlük biçimine dönüşme süreci hızlanma ve işbirlikçi-tekelci burjuvazinin iktidardaki etkinliği artınca, güçleri önemli ölçüde zayıflayan orta sınıflar da sol'a doğru kaymaya ve küçük-burjuva demokratlığı gelişmeye başladılar. Özellikle 1965'ten sonra işbirlikçi-tekelci burjuvazinin gerici uygulamalarına karşı köylülüğün, işçi sınıfının ve aydın gençliğin muhalefetine bir yükselme görüldü. Bu toplumsal kesimlerin sınıfsal çıkarlarını dile getirmeye çalışan ideolojik-politik eğilimler oluştu ve bu eğilimlerin ağır baskı ortamına yönelik eleştirileri de yükselmeye başladı. Ama eleştiriler, işçi sınıfı ve köylülüğün öz mücadelelerinin eseri olmayan ve daha çok devlet içindeki bazı orta ve küçük-burjuva kesimlerin çıkarlarını korumaya yönelik çılgın demokratik ilke ve kurumlara dayanarak geliştirilmekteydi. Böyle bir ortamda sosyalistler de bunları kendilerine dayanak yaparak demokrasi savaşımını yürütmeye istiyorlardı. Başlangıçta legal olarak gerçekleştirilen bu çıkış, daha sonraları doğru devrimci temellere kavuşturulamadı. Mevcut rejime yönelttilen eleştiriler reformculuğu aşarak devrimciliğe ulaşamadı. Bilimsel sosyalizm küçük-burjuva sosyalizminin yerine geçiremedi. Burjuva yasallığın dar çerçevesi için sıkışık kalmak, bu çerçevenin dışına çıkmamak adeta bir tabu olarak benimsendi. Reformist strateji ve taktikler yerine devrimci strateji ve taktikler gündeme getirilemedi. Kısacası, sosyalistler, kendilerine düşen görevleri yerine getirmenin bir hayli uzatında kaldılar.

1960'lı yılların ortalarından itibaren, sosyalizmin adına hareket eden gücler de içinde olmak üzere, ağırlıklı olarak Türkiye İşçi Partisi (TİP) tarafından temsil edilen bu sürece öne çıkarılan demokrasi hareketinin programı, tam anlamıyla reformist bir küçük-burjuva program oldu. Devrimci Marksizm-Leninizm teorisi, siyasal programı, stratejisi ve taktikleri ile demokrasi hareketi içinde etkinliğini hissettirmeyi başaramadı. "Burjuva demokratik hakların kullanılması" ve "Türkiye'de burjuva demokrasinin sınırlarını genişletme" adı altında, yaşama gücünü 27 Mayıs Anayasasının tanıdığı geçici bir takım haklarda bulan icazetli sol,

böylelikle kendi kendisini bir kez daha tasfiye etti. Türkiye Solunun tarihten ders çıkarmama becerisini tekrarlayan icazetli sol, demokratik hareketin stratejik müttefiği olarak CHP'yi gördü. Geniş devrimci-demokratik muhalefet potansiyelini sosyal-demokrat olarak nitelendirdiği bu partinin potansiyelini eritti.

Halbuki, aynı dönemde Küba ve Vietnam gibi yeni-sömürge ülkelerde proletaryaya önderlik eden geliştirilen demokratik halk devrimleri zafere götürülmüş ve halk demokrasileri kurulmuştu. Bu devrimlerin sonucunda yeni-sömürge ülkelerde devrimlere ilişkin zengin bir mücadele deneyimi ortaya çıkmıştı. Ama icazetli sol, bu örneklerden olumlu dersler çıkarmayı ve onların çizdikleri yolda ilerlemeyi aklına getirmemi. Dünyanın bir çok ülkesinde yeni-sömürgecilik sisteme karşı başarılı halk savaşlarının yükselmekte olduğu böyle bir dönemde, Türkiye'de sözümona iktidarı fethetmenin temel araç olarak parlamento, temel mücadele biçimi olarak da seçim kavgaları görüldü.

Aynı dönemde Kürdistan sorunuyla yaklaşım biçiminde de TKP'nin bakış açısının üzerine çıkmadı. T-KDP ve DDKO gibi Kürt feodal-kompradorların ve onlardan kaynaklanan gençliğin kuruluşlarının da etkisiyle, "Doğu'da jandarma baskısına" vs. çağrılar yapıldıysa da, bundan daha ileriye gidilemedi. Sosyal-şovenizmi aşarak Kürdistan sorunuyla çıkarmak ve Türkiye devrimci-demokratik hareketinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi gibi güçlü bir müttefiğini görmek yerine, burjuvazinin sorunu bitirme ve külleme çabaları olduğu gibi kabul edildi. İşbirlikçi-tekelci burjuvazi ile Kürdistan sorunuyla yaklaşım biçimine ilişkin ufak tefek görüş ayrılıkları kabataslak şu şekilde dile getirilmekteydi: "Doğu'da geliştirildiği kapitalizm, açtığımız kültür kurumları Türklere zaten Türkiye sürecine sokmuş. Siz istesiz de istesizsiz de sürecin bu yönde işleyeceği açıktır. Siz ise, jandarma dipçisine basırmakla, esas olarak kendiliğinden kaynaşma, bitinleşme yönünde işleyen süreci kesintiye uğratıyorsunuz. Biz de Kürtlerin Türkleşmesinden yanayız. Ama sizin uyguladığınız yöntemlerle değil, daha demokratik yöntemlerle" Türkiye sosyalist ve demokratik hareketinin Kürdistan sorunu konusundaki anlayışı da (!) tamatına böyleydi.

1970'lere doğru geliştiğinde işbirlikçi-tekelci burjuvazi sert baskı yöntemlerini gündeme getirecek açık faşist diktatörlüğe yönelirken, Türkiye sosyalist ve demokratik hareketi içinde küçük-burjuva reformist eğilim ile devrimci sosyalist eğilim arasındaki ayrışma da hızlandı. Türkiye'de demokrasi savaşımının ancak proletaryaya partisi önderliğinde, işçi-köylü ittifakı temelinde ve halk savaş yöntemleriyle geliştirilebileceği kavranmaya başlandı. Buna paralel bir biçimde reformist küçük-burjuva eğilimin bütün engellemelerine rağmen, sürekliliği olgunlaşan objektif koşullardan da bir dayatması olarak, yavaş kitlesel hareketler, işçi sınıfının grev, işgal, yürüyüş vb. türünden eylemleri, köylü nitinleri ve devrimci gençliğin boykot, işgali, yürüyüş türünden eylemlerine süren gençlik hareketi önemli boyutlar kazandı. Ama devrimci sosyalist eğilim, henüz yeterince maddi bir güce dönüşmeden, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin tezgahladığı 12 Mart faşist-askeri darbeseyle ağır yaralar aldı. Devrimci eğilimin önderleri, 12 Mart faşist rejimi tarafından katledildi.

"1970'lerin başında Türkiye'de gelişen devrimci eğilim içinde THKP-C Hareketini ve Mahir Çayan'ın devrimci çalışmaları anlamak gerekir. Mahir Çayan'ın teorik ve pratik çalışmalarında, doğru bir çağ anlayışını, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin sistematik bir kavranışını, Türkiye'de proletaryanın öncü müfrezesinin yaratılması ve bunun önderliğinde demokratik halk devriminin gerçekleştirilmesinin samimi, sorumlu ve ilikeli yaklaşımını bulmak mümkündür. Ancak Mahir Çayan da, TİP reformizmine ve MDD çizgisinin savunma eğilimlerin oportünizmine karşı yürüttüğü mücadelede belli doğru yaklaşımları ortaya çıkarmışsa da onların etkisinden tamamen kurtulamamış, yukarıda belirttiğimiz hata ve eksiklikleri aşamamış, yeterli bir anlayış ortaya çıkarmamış ve bunların sonucunda hareketi ezilmekten kurtaramamıştır. Yine bu dönemde devrimci bir gençlik grubu olarak ortaya çıkan THKO ile, devrimci bir köylü hareketi olarak ortaya çıkan TKP/ML de burjuvazinin faşist saldırılarına karşı direnmelerini sağlamış, teorik ve pratik alanda çeşitli hata ve eksiklikleri nedeniyle yenilmekten kurtulamamışlardır. Ve böylece, 1971-72 yıllarında, Türkiye sosyalist ve demokratik hareketi devrimci ve reformist kanatlarıyla birlikte ezilmişlerdir."(5)

Soylu bir biçimde direnmesinin rağmen, devrimci eğilimin yenilgiye uğramasının bir çok nedeni vardı. Her şeyden önce, bu eğilim doğru bazı görüşler geliştirmesine karşılık, güçlü bir proletaryaya partisi yaratamadı. Bunun için yeterli bir teorik çerçeve çizemedi; bir siyasal program formüle edemedi. Yeterli bir stratejik anlayış geliştiremedi; doğruya peyce yaklaşan anlayışını da yeterli ve doğru devrimci taktiklere hayata geçiremedi. En önemlisi de Kemalizmi doğru değerlendiremedi. Türkiye'de faşizmin güçlü tarzı (Kemalizmin faşizme dönüşmesi) yeterince kavranmadı.

Kemalizmin sol bir akım olarak görülmesi, burjuvaziye karşı tavır alışı ciddi yanlışlıklara yol açtı. Türkiye'de işçi-köylü ittifakının temel alması yerine, köylülükten önce pratikte "liberal" burjuvazi metafizik olarak alındı. Kürdistan sorunu karşısında doğru ve tutarlı bir yaklaşım geliştirilmedi. Bütün bu teorik, stratejik ve taktik hata ve eksiklikler, 12 Mart faşizmi karşısında devrimci eğilimin ezilmesini zeminini hazırladı.

1970-1980 Dönemi: Soldaki Tasfiyeciliğin Derinleşmesi!

Yukarıda da belirttiğimiz gibi Türkiye sosyalist ve demokratik hareketi, 12 Mart faşizmi ile notkalanan tarihsel nömecekte bir kez daha ağır bir yenilgiye uğradı. Yaşamaları halinde atmış oldukları olumlu adımları daha da ilerletmeye götürmeleri olasılığı yüksek olan devrimci hareketin önderleri, faşist rejim tarafından alçakça katledildi. Sol hareketi tasfiye etmek için, Kemalizmin hemen her dönemde kullanıldığı klasik taktiği yeniden gündeme getiren işbirlikçi-tekeli burjuvazi, küçük-burjuva ögeleri terörle sindirip hareketin eziklaştırırken, şehit düşen devrimci önderlerin yazık ölümü arka planını "işlah etme"ye çalıştı. Bilinen bu taktik, kısmen de olsa başarı sağladı. Eski dönemde önde gelen "devrimcilerinden" bazıları, en ödele ve en çıkar düşkünlü olanları utanmazca döneliklere saptılar. İçlerinde açıkça Demirel türünden burjuva siyaset adamlarına bedavadan övgüler yağdırılanlar bile çıktı. Ama en çirkin olanı karşı-devrim tarafından islah edilen bir kesimin, bir yandan geçmiş devrimci mirasına sahip görünürken, öte yandan bu tutuma bağdasıman olansız bir biçimde geçişin direniş ruhuna küfrederek, sözümona yeni tezlerle ortaya çıkmalarıydı. Geçmişte atılan olumlu adımları daha üst bir biçimde devam ettirmek yerine, en rezilce tasfiyecilik yoluna sapmak olan bu eğilim, 1975'ten sonra ilk etapta THKP-C içinde "Halkın Yolu", THKO'da "Halkın Kurtuluşu", TKP/ML içinde de "Halkın Birliği" tarzındaki çıkışlarla kendini gösterdi. İdeolojik gıdasını "Aydınlık" tasfiyeciliğinden alan ve daha sonraları ağırlıklı olarak "TIKP" çatısı altında birleşen bu grupların başını çektiği tasfiyecilik hareketi, "üç dünya teorisi" ve "sosyal emperyalizm" bayrağı altında yürütüldü. 1970'lere gelindiğinde ortaya çıkan devrimci eğilimin gelişmesini engellemek amacıyla boyveren "PDA Hareketi", 12 Mart faşizminin çıkarlarından çıktikten sonra sosyalizm maskesi altında faaliyette bulunan bir milis harekete dönüştü.

Bu görüşlerimizin doğruluğunun en açık kanıtı, tasfiyeciliğin bu cephesinin başını çeken, "TIKP" nin önderlerinin, 12 Eylül faşist-askeri darbesinden sonra çıkarıldıkları mahkemelerde, 1975'ten sonra yükselen "bölüclük ve yıkıcılık" adını verdikleri devrimci direniş karşı mücadeleye devlete büyük hizmetlerde bulduklarını savunmaları ve faşist cuntanın elebaşlarını ve eylemlerine tank olarak göstermeleriydi. Bu samimi ve gerçek beyanları, doğal olarak faşist generaller tarafından da onaylandı. Gerçekten de bu cephe, ağırlıklı olarak 1979'dan başlayarak, Kürdistan'da yükselen Ulusal Kurtuluş Hareketine ve onun önder gücü olan PKK'ye karşı türdün örgütseli ile aynı cepheden çıkılan bir savaş yürüttü. "Bölüclüğe karşı mücadele" sözkonusu oluncu, Kemalizmin iliklerine dek işlediği, devlete

kulluk düşüncesini aşamayan bazı Türkiye sol çevreleri, "TIKP-Aydınlık" tasfiyecili-milis hareketinin devrim düşmanı yüzünü bir türlü görmek istemediler. Bu milis çetesini, son derece açık bir biçimde yürüttüğü karşı-devrimci faaliyetlerine rağmen, halk güçleri arasında görmeye devam ettiler. Böylelikle acaba bugün de PKK'nin "TIKP" milis çetesine karşı mücadelesini hala "sol içi çatışmalar" biçiminde mi değerlendirmektedirler? Bu soruyu sormamız gerekiyor; çünkü, PKK'nin devrimciler karşı şiddet kullandığı teraneleri aynı çevrelerden şimdilerde yeniden yükseltiyor. Gerçekte ise, eğer kendilerinde birazcık insani duygular kalmışsa, herşeyin bu denli açıkça ortaya çıkmasından sonra azıcık utanmaları gerekir.

12 Mart faşist-askeri darbesi ile mevcut devrimci çıkışı ezen ve devlette faşist odaklaşmayı güçlendiren işbirlikçi-tekeli burjuvazi, 1973 seçimleri ile yeniden seçimli-parlamentolu yönetime geçmekte ciddi bir sakınca görmedi. Aynı dönemden başlayarak, devrimci mücadele de yeni bir gelişme sürecine girdi. Özellikle 1975'ten sonra sendikal mücadele düzeyinde ve ekonomik-demokratik haklar uğruna işçi sınıfı hareketi hızlı bir gelişme gösterdi. İşçi sınıfı hareketi ile bağlar kurma durumundan uzak ve ağırlıklı olarak yükselen aydın-çocuk hareketi içinde, Marksizm-Leninizm adına yola çıkan çok sayıda ideolojik grup oluştu. Ama bu gruplaşmalardan hiçbirinin geçmişi ve en başta da 1971'de uğranılan yenilginin ciddi bir değerlendirmesini yapmadı. Devrimci geçmişin hata ve eksikliklerini doğru ve açık bir biçimde ortaya koyarak, bunun gerekli kıldığı devrimci çalışma tarzı içine giremedi. -Teorik ve politik çalışmada yüzeysellik ve kusurluk, örgütsel ve pratik çalışmada plansızlık, darlık, ciddi yapılmamalar yaratılmak üzere, parçalanma ve grupçuluk-1973 sonrasında Türkiye devrimci-demokratik hareketinin içinde bulunduğu gerçek durum böyledir.

1978'ile e gelindiğinde, emekçi halk yığınlarının düzene karşı muhalefetine muazzam bir artış görülmeye ve işbirlikçi-tekeli burjuvazi resmi devlet güçleri ve sivil sivil sivil eliyle tezyahladığı Maraş katliamını bahane ederek sıkıyönetim uygulamaları altında açık faşist diktatörlüğe geçişin hızlandırılması yönünde adım adım ilerleyen, devrimci-demokratik cephe bu gelişmeleri karşılayabilmek için bir değişiklik meydana geldi. Başını TKP'nin çektiği TIP ve TSİP gibi küçük-burjuva reformistleri, Kemalizmin geleneksel uzlaşma mantığını en berbat bir tarzda devam ettirerek, CHP'nin de dahil edilmesiyile söze demokrasi güçlerinin birliğini sağlamaya çalıştı. Ama bu tür çabalar Ecevitçilikten olumlu karşılık görmeince, "UDC" ("Ulusal Demokratik Cephe") girişimleri sonuçsuzluğa mahkum oldu. "TIKP" nin önderlik ettiği "sosyal-emperyalizm" ve "sosyal-faşizm" teraneleriyile ortalığı bulandıran bazı grupların durumuna gelince, bunların "sosyal-emperyalizm" ve "sosyal-faşizm" hayaletine karşı Don Kişotça mücadele etmekten başka bir derleri zaten yoktu. Aynı kaynaklı gruplardan bazıları teoride faşizm karşı mücadeleden söz ettiler de, pratikte devrimci-demokratik güçlere karşı savaşını sürdürmekten öteye gidemediler. THKP-C, THKO ve TKP-ML'nin devrimci-direnişçi mirasını gerçek takipçileri oldukları iddiasıyla, ahneye çıkan ve görüntüde bir hayli aktif olan bir kısım gruplar da son derece sekte ve adeta teraküt yapılmamaları andırın örgütlenmelerine dönüştüler. Bu türden gruplar, geçmişin olumlu çıkışlarını kendilerine temel olarak

doğru bir politik ve pratik çizgi belirleyecekleri ve doğru bir kitle çalışması güdülerineceklere yerde, kitle çalışması ve mücadelelerinden kopuk bir kör şiddet ortamı içine girdiler. İlk iki gruplaşma sağdan tasfiyeciliği derinleştirirken, bu üçüncü kesim "sol" sekte tavrıyla sonuçta aynı çizgisyile birleşti. Tasfiyeciliği "sol" danda ulaştı.

Burada özel olarak Dev-Yol'un üzerinde biraz durmamız gerekiyor: Mahir Çayan'ın önderliğindeki THKP-C Hareketinin devrimci mirasına konan Dev-Yol, aynı temelde ortaya çıkan çok geniş bir sosyalist potansiyele rağmen, belirtilen potansiyele devrimci bir proletarya partisi içinde örgütlenmekten ısrarla kaçınarak, Türkiye sosyalist ve demokratik hareketine karşı en büyük suçlardan birini işledi. Öyle ki, bugün faşist cuntanın mahkemelerinde yargılanan Dev-Yol Hareketinin önder düzeydeki kadrolarından biri "*tarih bizi suçlayacaksa faşizme karşı örgütlendiğimiz için değil, örgütlenmediğimiz için suçlayacaktır. Evet aslında bizim suçumuz örgüt kurmak değil, örgüt kuramamaktır*" (6) diyerek, bu geçeceği kendi ağızyla itiraf etti.

Birlerce kadrosu, yüzbinlerle ifade edilen geniş taraftar kitlesiyile kitlelerin kendiliğinden hareketinin kuyruğu olmaya yemin etmiş, arhçlığını en kötü biçiminde üzerine öcü etiketini yapıstırmakla övünen örgütsüz bir "öncü"; faşist savcının hazırladığı iddianame kendilerinin mevcut olmayan bir örgüte bağlanmak istendiğini, oysa "Devrimci Yol" dergisinin görüşlerini paylaşmaktan başka aralarında herhangi bir resmi örgüt bağını bulmadığını söyleyen, faşist cuntanın zindanlarını dolduran onbinlerce devrimci-ilerici savaş esiri; çok geniş bir kitlele potansiyele düzene karşı ayağa kaldırılmış, ama 1978'lerden sonra devleti bir biçim değişikliğine uğratma doğrultusunda hızla yol alan işbirlikçi-tekeli burjuvazinin düzendiği 12 Eylül faşist-askeri darbesi karşısında örgütsüz ve hazırlıksız yakalandıkları - Dev-Yol'un yaptığı bundan başka bir şey değildi. Bunu korkunç türünden bir tasfiyecilik değil de nedir?

70 direnişçilerinin atıkları olumlu adımlardan biri de, bu konudaki ulusal-inkarçılık persidesini yırtarak halkların özgürlüğü sloganı ile ortaya çıkmalarıydı. Onlar karşı-devrimle savaşın ortasında, faşist cehallar tarafından çıkarıldıkları idam sehpalarında son nefeslerini bile bu inançlarını haykurdular. Ama onların döktükleri kan deryasından üzerinde siyaset yapanlar, bundan bir adım bile ileri gidemediler. Mevcut grup ve örgütlerden hiçbir, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin biririyle ittifakı ve cepheleşmesi sorununa da doğru ve tutarlı bir yaklaşım getiremedi.

Kısacası mevcut muazzam devrimci potansiyele ve kitlelerin güçlü muhalefetine karşı, bu kapsamı bir teorik çalışma yapılmakla, bu temel bir politik program hazırlayarak proletaryanın öcü müfrezesini inşa etmekle, cephe ve ittifakları doğru belirlemek ve onun için ciddi adımlar atmakla, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı doğru tutum takınmakla zaten önemli ölçüde katkı olma sürecine giren sol gruplar ve örgütler 12 Eylül faşizminin sert darbeleri karşısında ağır bir bozguna uğradılar. Sosyalist ve demokratik hareketin ağırlıklı nitelikteki olumsuzluk, eksiklik ve hatalarından yararlanarak faşist generaller çetesini, giriştiği askeri darbeleri kolaylıkla başına götürdü; hiçbir ciddi direniş karşı karşılaşmadan halkın muhalefeti, nastrabildi. Örgütlerin girdikleri tasfiyecilik

sürecini terör ve işkence uygulamaları ile zindan da hızlardırca derinleştirdi. Böylece başından beri Türkiye sol'una emgen olan tasfiyecilik geleneği bozulmadan kaldı ve sol hareketi kez daha başlama noktasına yeniden döndü.

Türkiye sosyalist hareketinin 1980'li yıllarına gelinceye kadar küçük-burjuva sınıfı temelinden esas olarak ayrılmadığını belirttik. Bu hareket, orta ve küçük-burjuvazinin soldaki uzantısı biçiminde ortaya çıkması dolayısıyla oportünizmin kurtulamadı. Sosyalist hareket damgasını vuran oportünizm, "işçi sınıfı, burjuva siyasetinin ve burjuva ideolojisinin sultası altına" soktu. Karşı-devrimin her saldırısına karşılık, kararsız yalpalayan tutumu ile, sosyalizme "karasevda" misali bir tutuklaya ona en alçakça ihanet arasında hızla gidip gelen küçük-burjuva devrimden ve sosyalizmden yüz çevirdi. Bölgesel tepki dönerlerinde, sosyalist hareket içinde hemen her defasında -onların karikatürü tarzında da olsa-, yeni Şevket Süreyya'lar, yeni Vedat Nedim'ler ortaya çıktı. Bunlardan kimileri doğrudan doğruya ilk asılan gibi devrim düşmanlarına safına geçti; bir kısmı ihaneti en son noktasına kadar vardırıarak ajan-provokatör faaliyetlerde bulunmak üzere çeşitli gruplar ve örgütler sızdı. Diğer bir kesimi ise, rejimle iyi geçinebilmek amacıyla, proletaryanın ve emekçi kitlelerin devrim yoluna girmesini engellemek amacıyla yönlü çabalara girişti. Uzun bir süre boyunca küçük-burjuva oportünizmine alternatif olabilecek bir devrimci akım, proletaryanın gerçek devrimci eğilimi ortaya çıkarmadığı için de, oportünizmi kullanan Kemalizm, sosyalist hareketi istediği gibi yönlendirdi. Sosyalist hareket, kemalist rejimle denetim alanı dışına çıkamadı. Devrimci eğilim, ilk filizlerini sürdüürdüğü anda da tüm gücüyile saldırıya geçen karşı-devrim tutarına karşısında kendisini koruyamadı, ezildi.

İdeolojik cepheden açıldıkları sırasında, kemalist rejim, Marksizm-leninizmi gözden düşürmek için elinden geleni ardına koymadı. Geçmişte TKP'nin, iktidardaki Kemalizmin safına geçerek kurmayları, kemalist ideolojinin savunuculuğunu yapmayı en önde üstlendiler. Turancılıklar ve Türkcülikleri ile, Komünist Enternasyonal'e karşı isyan bayrağını açan ilk parti olmalarıyla, komünizme karşı savaş açmalarıyla övündüler. İdeolojik cepheden faşist-kemalist rejimin başlatığı bu savaş, 1970'li yıllarda sosyalist hareket içinde "sosyal-emperyalizm" ve "üç dünya teorisi" maskesi altında sürdürüldü. Bununla bir yandan sosyalizme, sosyalist sisteme düşmanlık köküllenecek, sosyalizmin ve devrimin kitleleri mücadelesine saldıran itici gücü baltalanırken, öte yandan önemli bir devrimci potansiyele sahte hedeflere kanaliz edilerek aktif devrimci mücadelelerden alkonuldu. Bugün aynı savaş "yenicilik" paranasının arkasına sığınarak sürdürülmek isteniyor. Kökleri Bernsteinizme dayanan eskimsiz ve ölmüş tezler, Troçkizm ve Euro-komünizmle takviye edilerek "yeni tezler" biçiminde politika pazarına sürülmeye çalışılıyor. Ama ne yazık ki bölüsel mallara ragbet gösterilebilecek müşteri bulmak, artık eskisi gibi kolay olmayacaktır. Çünkü Türkiye'de küçük-burjuva demokrasisi ve sosyalizminin müddet temeli önemli ölçüde bozulmuş kalmaktadır. Yeni dönemden güçlenerek çıkacak proletarya hareketi olacak, küçük-burju muhalefeti bile ancak bu temelde anlam bulacaktır. Bu iyi bilinmek ve hesaplanmalıdır. Bu yapılmak zorundadır.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

Başarları 4. Sayfada Şemdinli'den Son Haberler

tedir. Bölgesi bir zor temelinde örgütlenen milis yapının köf olacağı şimdiden açıkça çıkmaktadır.

Hakkari yöresinde geçen yıl, yöre ileri gelenleri, aşiret reisleri ve feodalilerin katliktan toplantılarına bu konuda bazı kararların alınmış olduğu pratikte açıkça gözlemleniyor. "Milisleştirme planı" devletin açık askeri-faşist zor dayatmaları sonucu geliştirilmeye çalışılıyor. Hakkari alanında bir-iki aşiretin gönüllü silah alma eğilimi olsa da, çoğu aşiret ve kabile birimleri devletin dayatmaları ile sindirilecek böyle bir tutuma zorlanıyor. Sömürgeci devlet, kendilerine başka hiçbir alternatif bırakmıyor. Şemdinli yöresinde, köyleri basan askeri birlikler, beraberlerinde getirdikleri fazla silahları hemen köyde göze kestirdikleri kişilere veriyor ve onlara askeri elbiseler giydirecek, önelerine katip dağları aramaya çalışıyorlar. Bu alanda Rûbarak, Rizê ve Kelet köylerine 150 kadar silah verildiği ve bu silahların "ingiliz 11'lisi" diye anılan mazerler ve G-3 piyade tüfekleri olduğu bildirilmektedir.

Bu arada, alanda bulunan bazı aşiretler silah almaya kesinlikle reddettirler. Bu aşiretler üzerinde baskı ve teslim alma çabaları yoğunlaştırılarak, işkencenin yanı sıra ekonomik olarak da baskı uygulayarak silah almaları sağlanmak istenmektedir. Yüksekova kesimindeki aşiretlerde de 1500 dolayında silah dağıtılması planlanmaktadır.

Böyle bir milis gücün oluşturulmasını, halk kitleleri nefretle karşılamaktadır. Bunların Irak "cahş"la-

ndan daha kişilsiz ve karakteriz olduklarını belirtirler, kendilerine "cahşê bê pere" (maasız usaklar) ismini takmışlardır. Birçok genç, "eğer bizi de silah almaya zorlarsanız, silahı alıp yarıma geçeceğiz" diyorlar devrimciler. Bir kısmı da silah almaya reddetmişlerdir. Silah almaya reddedenlere komutanlar, "sizin ün, seker, gaz vb. ihtiyacımızı keseriz" tehdidinde bulunmakta, ancak köylüler, hiç çekimeksizin, "biz de o duruma çocuklarımız alıp ya İnan'a, ya da Irak'a gideriz. Bunu da kabul etmiyoruzsanız o halde bizi öldürün" demektedirler.

HALKIMIZ KENDİ YOLUNU GİDEREK DAHA NET GÖRÜYOR!

Kürdistan'da geliştirilen eylemlerin şahsında ortaya çıkan yeni koşullar, Kürdistanlı halk kitlelerinin moral-psikolojik şekillenmesi üzerinde derin etkiler bırakmış, devrimci mücadelesini üzerinde şekilleneceği zemini daha da net olarak ortaya çıkarmıştır. Bu süreçte, devrimin otoritesi ile faşist sömürgeçiliğin otoritesi arasındaki zıtlık, kendini şiddet ortamında karşı karşıya getirmiştir. Gelişen devrimci şiddet, faşist-sömürgeçiler zor ile daha yakıcı bir düzeyde çarpışmış, halk kitleleri bu ortamdaki etkilenerek kendileri eğilimlerini daha iyi yanısırtı olmuştur. Genel olarak halk ve özel olarak da köylü kitlelerinin yapısında, bugün hakim olan yön, devrimci direnişçiye sahip çıkmak ve bunun daha da güçlendirilmesinden yana olmaktadır.

Ancak, mücadeleyle henüz tanışmış olan çevrelerde, sömürgeci baskıların yaratığı belirli bir çekimsizlik havası da gözlemlenebilmektedir. Bunun en temel kaynağı, gelişmelerin varacağı noktaya kestiremeye ve bilinç yetersizliğidir. Gelecek günlerin ortaya neler çıkaracağı konusunda içinde bulunduğu eğitimsizlik ve deneyimsizlik, böyle bir durum da ortaya çıkabilir.

İçinde bulunulan aşamada bu olağan bir durumdur. Politik-eylemsel atılım ve silahlı propaganda faaliyetleri sürdürüldükçe ve düğmana daha büyük darbeler vuruldukça bu çekimsizlik, yerini mücadeleye daha büyük bir güvenle yaklaşmaya terkedecek ve giderek daha geniş halk kesimleri ulusal kurtuluşçu saflara çekilebilecektir.

Düşman, bugün halk üzerinde ikili bir politika gütmektedir. Bir yandan, eylemlerin etkisinden halk kitleleri içinde derinleşen nüfus etmesinin ve eylemsel atılımın örgütlenmeye dönüştürülmesinin önüne geçmek için yurtsever halk kesimlerine yönelik olarak baskı uygulamalarına hız verirken, diğer taraftan da bazı aşiret ve köy birimlerini satın almak amacıyla vaatlerde bulunmakta, işkenceden çok gözdüğü ve gövde gösterisi ile yetinmektedir. Yani bu alanda "seker-kamçı" politikasını işley uygulamaktadır. Özellikle eylem alanlarına, yakın yerlerde "kamçı politikası"na ağırlık vermektedir.

Bu politikanın en acımasızca uygulandığı köylerden bir Şemdinli'nin Şapatan köyü idi. Eylemin hemen ertesi günü yöre gelen komando birlikleri, çocuk-yaşlı, kadın-erkek demeden tüm köy halkını bir meydana toplayarak, rastgele tekme, tokat ve küfürlerle tüm kinlerini halkın üzerine kustular. Daha sonra, birçok genç tutuklayıp merkeze götürmeye kalkıştılar. Bunun üzerine köy kadınları hareket geçerek, dövülen, küfredilen evlatlarını, kardeşlerini, eşlerini sömürgeci canilerin elinden almak istedi. Kadınlardan kormakaya başlayan faşist yüzbaşısı, onların durdurulması için köy muhtarından yardım istemek zorunda kaldı. Erkeklerin dövülmeyeceği sözümlü alan kadınları eylemlerine son verdiler. Ancak daha sonra karakola götürülen erkeklerle görüşülmesi baskılar uygulandı, birçok tutuklup Diyarbakır işkencehanelerine gönderildiler.

Düşman, ele geçiremediği Şapatanlı birçok genci ele geçirmek ve kadınlardaki direniş ruhunu kırmak için kadınları da tutuklamaya başladı. Ancak, bu yöntemle hiçbir genç gidip teslim olmadığı gibi, kadınlardan direniş de arttı. "*Git oğlunu getir, yoksana seni Diyarbakır'a götürürüz*" tehdidini **karşılık bir ana; "köylülere ve kadınlara karşı kahraman kesiliyorsun, ama peşmergenin Şemdinli'yi bastıklarında, onları öldürmek, tutuklamak bir yana, tek kurşun bile sakımadır. Hatta saklanacak delik aradınız. Artık ne mal olduğunuzu öğrendik, sizden korkmuyoruz"** cevabını verdi. Yine kocası sömürgeçliğe karşı savaşmak için evden ayrılan bir kadına; "*git, kocan dağdaymış, onu*

ikna et ve bize getir" demeleri üzerine, kadın kendilerini alay ederek; "*onu getirmeye gücüm yetmez. Siz gidip getirmiyor musunuz?*" dedi. Bunun üzerine araya giren bir başka subay, kadınlardan duyduğu korkuyu şöyle ifade etmekteydi: "*Komutanım, bu cadî ile fazla uğraşma. Bu, dağa kocasını getirmeye değil, ancak bize karşı savaşmak üzere gidecek türden bir kadındır.*" Gerçekten gelişmeler, sömürgeçlerin baskı ve tehditlerinin artı eskisi kadar indirici bir rol oynamadığını, tam tersine gittikçe halkımızın baskı ve zulme karşı ayağa kalkma eğiliminin daha da güçlendiğini ortaya koymaktadır. Bunun böyle olduğu, baskılara karşı her geçen gün yeni yeni alanlarda halkımızın takindirilen, örgütlenmesinin ve savaşçı çekişmesi faaliyetlerinin boyutlarında açıkça görülmektedir.

Tüm bu baskı ve zorluklara karşın devrimci çalışmalarını ve eylemlerini devam ettirecektir. Zaten mücadelesinin kendisi de bu zorluk ve olumsuzluklara karşı değil midir? Zorluk, baskı, yokluk ve olumsuzlukların olmadığı yerde devrimci mücadele de olmaz. Biz halkın artan kin ve öfkesine dayanarak daha büyük eylemler ve daha güc sesler çıkaracağız. Artan baskılar TC'ye bundan başka hiç bir şey kazandıramayacaktır. Bizim dağlarımız, vadilerimiz, köy ve şehirlerimiz artık onların rahat dolacağı alanlar değil, gelip öldükleri alanlar olacaktır. Biz halk olarak bu gerçeğe böyle inanıyoruz. TC ve dünya kamuoyunu da buna inandıracak güç ve kudrete sahibiz.

Baştarafı 10. sayfa

ULUSAL DİRENİŞ GECESİ MÜCADELENİN GÜCÜNÜ BİR KEZ DAHA GÖSTERDİ

metçik" efsanesi yerle bir olmuştur. Cumhurbaşkanından ordu komutanlarına, başbakanından bakanlara ve parti başkanlarına kadar sömürgeci burjuvazi ve ordunun tüm sözcüleri peşpeşe Kürdistan'a gelip açığa çıkan bu çürümüşlüklerini gizlemeye çalışmışlar, halka gözdağı vermek istemişler, çetelerle dağıtmaya kalkmışlar, olmadık iddialar ileri sürmüşler ve hatta kendi kontr-gerilla gruplarına katilim yaptırıp devrimcilerin üzerine yüklemeye çalışmışlardır. Ama sonuç nedir? Tüm bu yaptıkları ve sözlerine artık kimler kulak kabarmaktadır. Tabii ki halk değil. Halk kitleleri dostu ve düşmanı artık çok iyi tanımaktadır. Bu nedenle ki hiçbir alçakça iddia ve karalama onları PKK etrafında daha fazla kenetlenmekten alıkoyma ktmaktadır.

Öyleyse şu bizim zavallılara da ne oluyor? Küçük-burjuva reformistleri, PKK hakkında söyledikleri her söz ve yönelttikleri her saldırıya daha da sefilleşiyorlar mı? Bir türlü inanmak istemedikleri gerçeği, biz kendilerine bir kez daha hatırlatalım. PKK kiteselleşmiş bir Hareket. PKK'nin ideolojik-politik çizgisi artık kitlelerin elinde bir savaş ve kurtuluş yoludur. Kendisini dayatan bu gerçek artık hiç kimsenin tarafından inkar edilemez. Ve bu, gerek Kürdistan ve gerekse Kürdistanlı emekçilerin bulunduğu alanlarda değişmez bir gerçektir. PKK'ye karşı ittifaklar halinde cihad açmış bulunan bir çok güç şimdi kendilerine sormalıdır! Provokasyonu meşru göstermek ve devrim çizgisinin tasfiyesi için ortak bir şekilde bu kadar yoğun bir faaliyet yürüttükleri ve Avrupalı bazı dostları da aralarında olduğu halde, nasıl olup da PKK tek başına en az onların toplamı kadar bir kitleyi 12 Eylül protestosunda miting

alanlarında yürütmüş, binlerce insan hep bir ağızdan direniş sloganları atmış, önderliğe ve şehitlere sahip çıkmış ve nasıl olup da bu güçler, 15 Ağustos eylemlerine "provokasyon" dur diye gözden düşürmeye çalıştıkları halde 1 Aralık günü akın akın insan, **Ulusal Direniş Gecesi**ne koşmuş ve direniş sloganlarıyla PKK'ye ve eylemlere sahip çıkıp, teslimiyeti öneren her türlü yolu lanetlemiştir. Bunun bir izahı olsa gerek. Oysa PKK, halka hiç de güllerle döşeli bir yol vaatmedi, direniş yolunun acı ve işkencelerle döşeli olduğunu açıkça söyledi. Halka kurtuluş için kendi gücüne dayanmasını, gerektiğinde boğazından keserek mücadeleyle katkıda bulunmasını, buna mecbur olduğunu söyledi. Fedakarlık, fedakarlık daha çok fedakarlık çağrılarında başka, hiç de mutlu luk vaatmedi. Analar ve babalarından evlatların devrim için yetiştirmelerini, gençlerden hayatlarının en filiz çağında halkın çıkarları için gerekirse ölüme hazırlanmalarını istedi. Yaşlılardan çocuklara varınca kadar herkese devrim için, ulusal direniş için yaşama, bu uğurda her türlü acıya katlanma çağrısı yaptı. Ve PKK, kendi bağımsızlığı için savaşan bir halk konumuna ulaştığımız oranda yaşam hakkımızın olacağını, ancak böylesi bir yaşamın onurlu bir yaşam olduğunu söyledi. Köleliğin ve uşaklığın kabul edilmez bir onursuzluk ve namussuzluk olduğunu her fırsatta haykırdı. Ve halka onurlu bir yaşam için savaş çağrısı yaptı.

Şimdi, küçük-burjuvazinin satılmış ağızlarını iddiaları kaç para eder? Kitleler bu çağrıya gereken cevabı vermişlerdir. **Ulusal Direniş Gecesinde**, "Yaşasın Ulusal Direniş Mücadelemiz", "Yaşasın PKK", "Bijî Serok APO"

sloganlarını haykıranlar, 15 Ağustos'un çağrısına cevap vermek üzere konuşan yurtsever emekçilerdir. Ama bazıların iddialarına göre ise, ya birer "terörist" ya da hayattan umutlarını kesmiş birer "deli" veya "ruh hastası." Evet, halkımız kendisi için mücadele etmeye kalktığı anda işte böyle tanımlanmaktadır.

15 Ağustos devrimci atılımından Avrupa'da gerçekleştirilen en büyük eylem olan **Ulusal Direniş Gecesi**, sadece PKK'nin kiteselleşmesinin ve sol adına hareket eden diğer güçlerin şahsında tasfiyeciliğin yenilgisinin kanıtlanması anlamında da değil, uluslararası planda da önemli bir zemin oluşturmuştur. Her şeyden önce geceye farklı farklı amaçlarla da olsa gelen bir çok Alman demokrat ve ilerici, PKK hakkındaki iddiaları burada bir kez daha değerlendirme olanağı bulmuş ve gece sonrasında böylelerine bir kitle temeli olan ve halka kaynaşmış bir Hareketin, "terörist" gösterilme çabalarına karşı öfkelerini dile getirmekten kendilerini alamamışlardır. PKK'ye karşı saldırılar, bir halka karşı hakaret ve siyasal bir rezalet olarak değerlendirilmiş ve bir çoğu bundan böyle gereken tavı alacaklarını açıklatan belirteci ihtiyacı duymuşlardır. Bu elbette ki sıradan bir olay değildir. 1 Aralık eyleminin beklenen doğal bir sonucudur.

1 Aralık **Ulusal Direniş Gecesi** eylemi, aynı zamanda uluslararası bir konferans niteliğini almıştır. Latin Amerika'dan, Ortadoğu'ya kadar sosyal ve ulusal devrim mücadelelerinin ortak sorunları dile getirilmiş, ve halklarımız arasındaki dayanışma en güzel ifadesini bulmuştur. Sosyal-demokrasinin devrim hareketlerini tasfiye çabaları ve bu amaçla dayattığı çözüm önerileri nefretle anılmış ve halk-

larımızı dayanışma temelinde bu oyunların boşa çıkarılması çağrısı yapılmıştır. Ülkelerimizde devrimin boğazlanmasında ortak olma çağrısı ve kendi varlığını böyle bir ışıklıkla gören küçük-burjuva reformizmi teşhir edilerek, emperyalizm, sömürgecilik ve siyonizmin azgın saldırıları ve ağır sömürden kurtuluşun tek yolu olarak devrim çizgisi gösterilmiştir. PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine açık desteğin ifade edildiği ve halkımızın da dünya halklarına kardeşlik duygularını yankılandığı gece, emperyalizme, sömürgeciliğe, siyonizme ve faşizme karşı savaş kürsüsü haline gelmiştir. Şüphesiz ki bu, gerçek anlamı mutlaka verilmesi gereken ve ardından daha güçlü dayanışmayı zorlayan bir platformdur. Bunun salt Avrupa'da yaşanan bir olay olmayıp, devrim hareketlerimizin ulaştığı aşamamın bir dayatması ve ürünü olduğunu da hemen belirtelim.

Ama yine hemen hatırlatmak gerekir. Daha dün halkımıza "bizi kimse tanımıyor, adı-samı bilinmeyen bir ülkenin mücadelesini kim destekler" diyenler, mücadeleye destek çağrılarının bizzat mücadelesinin yükselmesi olduğunu, bir halkın kendi hakkına sahip çıktığı ve bunlar uğruna savaştığı oranda dünya halkları ve ilerici güçlerden de gerekli desteği bulacağını artık anlamak, görmek zorundadır. Dünya gerçekleri de göstermektedir ki, halklar arasındaki dayanışma yalnızca mücadele içinde anlam bulabilir. Bunun dışında feryadlar koparmanın, sağa sola ağlayıp-yakarmanın uşaklık dışında hiç bir anlamı ve kazandıracığı hiç bir şey yoktur. Ortadoğu ve Latin Amerika'nın savaşan halkları arasında sağlanan bu dayanışma örnekleri, inanıyoruz ki Leninist enternasyo-

nalizmin canlı örneklerini militan dayanışma pratikleriyle gösterecek ve günümüz dünyasının en çok ihtiyaç duyduğu böyle bir dayanışmanın gerçekleşmesi bir çok sorunun çözümünü de beraberinde getirecektir.

PKK'nin uluslararası alanda tanıtılmasında ve en başta da Avrupa'daki emekçi kitlelerin kendi güçlerini kavramalarında önemli bir zemin olan 1 Aralık eylemi, gelişen mücadelesinin güçlü siyasal etkilerini gösterirken, aynı zamanda bu alandaki emekçi kitlelerin mevcut ilgilerinin bile toplandığına ne kadar yetersiz kaldığımızı da ortaya koymuştur. Reformist küçük-burjuvaların ve bazı Türkiye'li "sol" güçlerin kitlelerin geceye katılımını engellemek için yoğun bir biçimde sürdürdükleri "olay çıkacak, bomba patlayacak, ailelerini götürmeyin, geceye gitmeyin vb." biçimindeki çirkin propagandalarına rağmen gösterilen ilgi ve katılım, hiç bir aleyhte propagandanın bir sonuç yaratamayacağı gösteren ve bu propagandaların sahiplerine vurulan bir şamar olmuş, ama devrimcilerle de mevcut sempati ağını bile tanımda ne kadar yetersiz kaldıklarını da hatırlatmıştır. Bunun bütün açıklığıyla görülmesi ve gelişen mücadelesinin siyasal etkilerinin toparlanıp-örgütlenmesi gerekmektedir. Bu görev de düşülecek en küçük bir ihmali ya da gevşeklik, başta halka ve aynı zamanda da Partiyeye karşı sorumlulukların yerine getirilmemesi anlamında ağır bir suç olacaktır. Sorumlu devrimcilerin ve yurtseverlerin bu gerçekten hareketle, Ulusal Direniş Mücadelemizin ihtiyaçlarına göre gereken çabayı göstermeleri ve her türlü saldırıyı örgüt gücüyle karşılamaya hazırlanmaları artık ertelenemez bir görevdir.

arasında mutlaka bir sınır çizgisi vardır ve günümüzde bu sınır çizgisi tarif edilemeyecek boyutlarda derinleşmiş ve kalınlaşmıştır. Kürt halkı açısından da ayrılık bugün sömürgeciliğe karşı muazzam bir savaşın ifadesini bulmaktadır.

Savaşın dedik. Kürdistan'da bugün verilen savaşın koşullarına öyle bir anida gelinmedi. Eğer bugün PKK önderliğinde Kürdistan halkı, Türk sömürgeciliğine karşı destanlar yaratacak bir mücadele ve direniş geliştiriyorsa, bu, büyük bir yurtsever-devrimci bilincin yaratılması, güçlü bir örgütün -PKK'nin inşa edilmesi, muazzam çaba, fedakarlık, cesaret ve direnişlerin gösterilmesi ve yüzlerce şehidin kanının dökülmesi ile mümkün olmuştur.

Bu kadar korkutulmuş ve pasifize edilmiş bir toplumda, nasıl oluyor da böyle güçlü bir hareket ve mücadele oluşabiliyor diye düşünülebilir. Biz de diyoruz ki, bu sorunun cevabı PKK ideolojisinde ve direniş ruhunda aranmalıdır. Eğer, PKK'nin proleter bir ideolojisi ve direniş ruhu olmasaydı, gerçekten de Kürdistan koşullarında güçlü bir hareket ve mücadelelerden bahsedilemezdi. Bunun örnekleri hepimize görüldü. Proleter bir ideolojiye sahip olmayan, devrimci bir politika izlemeyen ve devrimci-direnişçi ruhanı yoksun olan reformist-teslimiyetçi küçük-burjuva yapılarının devrimci mücadeleyi geliştiremediklerine bizzat tanık olduk. Onlar, aksine, kaçınıkları, korkaklıkları ve teslimiyetçilikleri ile ün saldılar. Devrimci hareketin gelişmesini engellemek için çaba yürüttüler. Ülke zemininde zorluklarla yüz yüze gelir gelmez de büyük bir keşmekeşlik ve moral bozukluğu içerisinde kendilerini zor bela Avrupa sosyal-demokrasisinin kucağına attılar.

Baştarafı 6. sayfa

"Mezara gömülüp üzeri betonlanmış", pasifize edilmiş ve bilimsiz örgütsüz, öndersiz bir toplumu diriltmek, yeniden yaşama kavuşturmak, sanıldığından da zor ve riskli bir olaydır. İşte Kürdistan'da bu zor ve riskli, aynı zamanda da kutsal ve tarihi olayı gerçekleştiren PKK'dir.

PKK, yarattığı ideolojisi ve politikası ve verdiği direniş mücadelesiyle her türlü acımasız zorluğa göğüs gererek, yüzlerce eşsiz insanın şehit vererek, akılları durduracak oyunlar, entrikaları ve provokasyonları boşa çıkararak Kürdistan toplumunu yeniden diriltmiştir. Ve artık açık bu yolda zafer doğru emin adımlarla ve korkusuzca yürünmektedir.

Korkusuzca diyoruz; çünkü kurtuluş mücadelemizin geldiği bir seviyeden sonra korkmanın artık hiçbir anlamı yoktur. Devrimci ulusal kurtuluş ideolojisi yaratılmadan, PKK gibi, çelikten ve birleşmiş bir örgüt oluşturulmadan ve Kürdistan dağlarında partizanların ellerindeki silah mekanizmaları zılgıtı çeker gibi şakırdanmadan önce, toplumumuzun geleceğinden umutsuzluk duyması ve korkması bir ölçüde hoş görülebilir. Annelerimizin bizleri jandarma korkusuyla uyutmaları bir ölçüde doğal karşılanabilir. Ancak, yukarıda da değindiğimiz gibi, gelinen bu aşamadan sonra halkımız açısından korkmanın hiçbir anlamı kalmamıştır. Aksine, bundan sonra Kürdistan'da her kim ki korkuyorum dersen, onun tavrandan şüphe etmek gereklidir. Zaman zaman duyuyor ve karşılaşıyoruz ki hala bazı insanlarımız kendini anlamsız bir korkunun esaretinden kurtaramamıştır. Bu ko-

DÜN BİZ KORKARDIK JANDARMADAN . . .

nuya biraz değinmekte yarar var.

Biz sömürge bir halkız ve düşman -faşist Türk sömürgecileri- bizi halk ve ulus olarak imha etmek istiyor. Sınıfsal ve ulusal tüm haklarımız elimizden alınmıştır. Ülkemizde insanca yaşamın olanağı bırakılmamıştır. Yani, gerek halkımızın ve gerekse dünya halklarının üzerine titrediği, insani insan yapan tüm değerler elimizden alınmıştır. İnsan namusluken insandır; insan şerefliyi ken insandır; insan emeğine sahipken ve rahat bir yaşam sürdürürken insandır; insan duygu ve düşüncelerini özgür bir biçimde dile getiren insandır. Bunlarsız bir insana ancak, "insanlıktan çıkarılmıştır" denilebilir.

Şimdi bakalım faşist Türk sömürgecilerinin icraatlarına. Birincisi; insanın, başta vatani ve toprağı olmak üzere, sahip olduğu her şey onun namusudur. Faşist Türk sömürgecileri bugün vatanımızı, toprağımızı ve sahip olduğumuz her şeyimizi elimizden almıştır. Tüm değerlerimize adice el uzatmaktadır. Hatta, halkımızın üzerine titrediği, onun için gözünü kırpmadan ölüme gittiği eşine de saygısızlık etmekte çekinmemektedir. Analarımızı, bacılarımızı, eşlerimizi tutuklamakta, işkence etmekte, onurlarıyla oynamaktadır. İkincisi; bir toplumun veya bireylerinin halk olarak varlıkları, dilleri, kültürleri, ulusal ve sınıfsal değer yarıları, onların şerefleri, yani başlarını dik tutmalarını sağlayan onurlardır. Faşist Türk sömürgecileri, halk olarak, Kürt olarak varlığımızı inkar etmiş, dilimizle okuyup yazmayı, konuşmayı yasaklamış, kültürümüzü geliştirmeyi önlemiş, gelenek ve göreneklerimiz yasakla-

mış, çarpıtmış ve yozlaştırmıştır. Üçüncüsü; faşist Türk sömürgecileri ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarını talan etmekte, bizi köle gibi çalıştırmakta ve bununla da yetinmeyerek, elimizde avucumuzda ne varsa zamlarla, "vakıflara yardım" yoluyla, ruşvet, şantaj ve gaspla alıp götürmektedir. Bunun bir sonucu olarak, bizi açlıkla karşı karşıya getirmiş, bizi bir parça kuru ekmeğe muhtaç etmiştir. Dördüncüsü; bugün ülkemizde dürüst hiçbir insan duygu ve düşüncelerini serbestçe açıklama hakkına sahip değildir. Adeta ağızlarımız kilit vurulmuş istenmektedir.

Evet, o halde namusu, şerefi ve özgürce yaşama hakkı elinden alınmış ve insanlık-dışı kölece bir yaşama mahkum edilmiş bir halkın bireyleri için korkunlar, neyi kaybetmekten korkunlar? Korku, vatanımızı kurtarı mı? Korku, dilimizle serbestçe konuşmamızı, açıkça "Kürdüz, biz de bir halkız" dememizi sağlar mı? Korku, anamızı, bacımızı, eşimizi faşist Türk ordusunun elinden kurtarı mı? Korku, jandarmamızın köylerimizi basmasını, bizleri dayaktan geçirmesini, hayvanlarımızı katletmesini önler mi? Ve yine korku, bizi işkenceden, yoksulluktan, ezilmekten kurtarı mı? Hayır, hayır, korku bunların hiçbirisini sağlaya-

maz. O halde korkmak niye? Oysa, elimizden alınmış kutsal değerlerimizden yeniden sahip olabilmek, halk olarak bize yapılan haksızlıkların hesabını sormak için mücadele ve kurtuluş yolumuzun aydınlatılan bilinci yaratılmış, birlikte, örgütlü ve sağlam vurabilmek için önderimiz, Partimiz PKK oluşturulmuş, silahlı gücümüz HRK (HÊZÊN RIZGARÎYA KURDÎSTAN) kurulmuştur. Bundan sonra her Kürdistanlıya düşen görev, yaratılan bilinci özümsemek, önderi PKK'yi izlemek, silahlı direniş gücü HRK'yi desteklemek ve ona katılmak, Ulusal Kurtuluş Cephesinin yaratılması, ulusal birliğimizin sağlanması için aktif olarak çalışmaktır. Halk olarak ve bu halkın bireyleri olarak, kurtuluşumuzun ve insanca yaşamamızın tek yolu budur. Kölelik zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyimiz yoktur ama, bu mücadelesinin sonunda kazanacağımız bir ülkemiz, namus ve şerefimiz ve insanca bir yaşamımız vardır.

Dün biz korkardık jandarmadan. Ama bugün faşist Türk ordusu partizanlarımızın, savaşçılarımızın öntüden, farenin kediden kaçtığı gibi kaçmaktadır. Şuclu suçtuğu yakalanmıştır. Onun için de dağlarımızdan, taşlanımızdan ve açalarımızdan daha korkmaktadır. Faşist Türk sömürgecilerinin tüm benliğini korku sarırmış. Bu korku onları ölüme götürürken, halkımız ise, mutlaka bağımsızlık ve özgürlüğe kavuşacaktır.

***YAŞASIN HALKIMIZIN DİRENİŞ SAVAŞI!**

***KAHROLSUN FAŞİST TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİ!**

12.11.1984

M. GERNAS

Baştarafı 24. sayfada Dile Getirmede Zorluk Çekiyoruz...

Semir GOŞE-Kuşkusuz, Demokratik Yemen, Suriye, Libya, Cezaire ve FKÖ'yi kapsayan Direniş ve Karşı Koyma Cephesi, Sedat ve Camp-David'e karşı koymada önemli bir rol oynadı. Fakat bu cephe gelişeceğine zayıfladı. Görev ve rolü dondu ve hatta ilişkilerinde bazı tarafları arasında bir çeşit gerilim ve uzlaşma hüküm sürdü. Ki bu durum Arap ilercisi güçlerinin rolünü zayıflattı, aynı şekilde Filistin sahasında yurtsever örgütlerini ilercisi rolünü zayıflattı perçinleştiğimize mübadeleye ele geçirmeyi sağladı. Bu açıdan Direniş ve Karşı Koyma Cephesi'nin rolünü yeni bir temelde, daha önce üzerinde inşa edildiği biçimin daha ilerisinde yeniden canlandırılmak ve geliştirilme kaçınılmazdır.

Yurtsever Birlik olarak bizler kendi tarafımıza, bunu geçen iki ayızla gerçekleştirdik. Sırasında Cezaire'ye, Demokratik Yemen'e, Libya'ya, yine görüşmelerimiz esnasında Suriye'ye önderdik. Üzerinde durduğumuz nokta, cephefin tarafları arasında ilişkileri yeniden nasıl oluşturmamız ve bunun Direniş ve Karşı Koyma Cephesi tarafları arasında, ulusal ve yurtsever görevlerimizde üzerimize yüklenen ağır yükü karşılayacak olan bir zirvenin toplanmasına ön hazırlık teşkil etmesi idi.

Kendi hesabımıza bu çabalarımızı sürdüreceğiz. Biz Direniş ve Karşı Koyma Cephesi'nin yeni bir temel üzerinde canlandırılıp geliştirilmesinin, Arap ilercisi ve yurtsever güçlerinin Arap gericiliğine, planlarına, işbirlikçisi olduğu emperyalizme karşı ortak ve birlik içinde rollerini oynamalarını sağlayacağından, Arap aleminde esaslı görevlerden biri olduğu inancındayız.

SERXWEBÜN- Son dönemde cereyan eden önemli bir diğer gelişme de Mısır-Ürdün-Irak muhaverinin oluşmasıdır. Bu muhaverin hedefleri nelerdir?

12 Eylül darbisiyle yönetime gelen cunta, işbaşına geldiğinden beri, işbaşına gelişinin nedenlerinden birisi olması nedeniyle, özellikle ABD yönetiminin yönlendirilmesine bölgeye açtıkları müdahale etmektedir. Yüklendiği bu jandarmalık rolü çerçevesinde Türkiye'nin bu gerici muhaverin oluşmasındaki rolünü nasıl değerlendirdiyorsunuz?

Semir GOŞE- Biz, Filistin sahasında karşılaştığımız şeylerin, sadece bize özgü olan bir şey olmadığı inancındayız. Biz sahadımıza karşılaştığımız gelişmeleri, bölgede, Arap aleminde herhangi bir ilercisi, yurtsever gelişmeyi tasfiye etmeyi hedefleyen daha geniş bir saldırgan bir parçası olarak saymaktayız. Buradan hareketle Mısır-Ürdün-Irak'tan oluşan üçlü kampın tutum ve konumuyla ABD emperyalizminin amaçlarını çıkarmaktayız. Kuşkusuz, bizim karşı koyduğumuz, Lübnan'ın karşı koyduğu ve Ortadoğu bölgesinde devrimci güçlerin karşı koyduklarının aynısıdır. Bu açıdan biz, Türkiye'nin rolünü, bölgede ilercisi, yurtsever ne varsa ona darbe vurmaya, bölgeyi ABD'nin egemenliği altında tutmaya hedefleyen ABD emperyalizminin bir uzantısı olarak görmekteyiz. Türkiye, Dünya emperyalizmine dolaysız bağlarla bağlıdır. Onun siyasetini uyguluyor.

Tüm bunlardan ötürü biz Türkiye'nin oynadığı rolle, geçmişte Şahın bölgede oynadığı rolün yerini aldığı inancında olup, Türkiye'nin bu komplocu saldırgan rolüne karşı koymamızın gerekliliği ve kaçınılmazlığına inanıyoruz. Zaten Filistin, Arap ve uluslararası ilercisi ve yurtsever güçleri arasında emperyalist, siyonist, gerici kampa karşı koymanın anlam ve ifadesi de burada yatmaktadır.

SERXWEBÜN- Son olarak PKK ile ilgili bir soru sormak istiyoruz.

Beş yıllık ilişki boyunca iki halkın çıkarlarını ifade eden PKK'nin temsilciliğinde halkın ve devrimin modern ilişkileri kuruldu. Bizizat müşahade ettiğiniz bu ilişkilerde PKK hakkında sizde oluşan intibayı gazetemiz aracılığıyla kamuoyumuza aktarır mısınız?

Öğrendiğiniz üzere, Parti, hazırlıkların ülkeye aktararak 15 Ağustos 1984 eylemleriyle mücadele tarihimize yeni bir aşamaya geçildi. Yarıdan izlediğiniz böylece hazırlıkların sonucu olarak PKK'nin attığı bu yeni adımları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Semir GOŞE- Biz, Filistin Devrimi ve Filistin Halk Mücadele Cephesi olarak bizleri Kürdistan ilercisi, yurtsever güç

leri ve diğer bölge ve uluslararası ilercisi güçleriyle bağlayan ilişkilerden gurur duyuyoruz. Ve biz, gerek kendi sorunu, gerekse ortak mücadelemizde PKK'nin oynadığı belirlen rolünü en çok takdir eden taraflardan biriyiz. Bizler PKK'li yoldaşlarla yakın ilişkilerin en güzel anıtları taşıyoruz. Uluslararası kurtuluş hareketlerinin savaşçılarının mücadelemizdeki müsharekeleri hâlâ hatıralarımızda yaşamaktadır. Özellikle ben PKK'li yoldaşların Beyrut kuşatması esnasında gösterdikleri kahramanlıklardan ötürü gurur duyuyorum. Kuşatma esnasında, PKK'li yoldaşların savaşçılarımızla omuz omuza düşmanın uçaklarına ve düşmanlara karşı gürünce karşı koyduklarına, bitmez tükenmez ön mevzilerde birlikte savaşışlarına bizzat tanık olduk. Elbette bundan ifade edilemeyecek bir şekilde gurur duyuyor, takdir ediyoruz. Güney Lübnan'da en ön saflarda PKK'nin devamı uğrunda verdiği şehit ve esirlerin sözünü bile etmiyoruz. Doğru enter-

nasyonalist ilişkileri, ortak mücadelede hayata geçiren PKK'ye bu rolünden ötürü şükran borçlarımızı dile getirmeye zorluk çekiyoruz.

Kuşkusuz biz, PKK ile dostluk, dayanışma ve ortak mücadele ilişkilerimizin geliştirilmesi için çalışıyoruz. Aynı şekilde bölgedeki tüm ilercisi güçler ile de bu yönlü ilişkilerin gelişmesine çaba sarfediyoruz.

PKK'ye, dünya ilercisi ve kurtuluş hareketleriyle ortak mücadele ve kendi ülkesinde mücadelede, yer ve rolünde daha çok başarı ve ilerleme dileriz.

Biz PKK'nin attığı bu yeni adımı büyük bir beğenile değerlendirdik, bu Partiyi ve Türk devletine ve bölgenin gerici güçlerine karşı mücadelesinde yeni bir aşama teşkil eden kararlarını selamlıyoruz. Biz bu adımı bölgedeki ilercisi ve yurtsever güçlerin zaferi yolunda temel taşlardan biri olması için mücadele ediyoruz. Partiyi daha çok ilerleme temenni ederiz.

ŞANLI ÖNDERİMİZ PKK 7. YILINA ...

Baştarafı 8. sayfada

ruh halinin hakim olduğu gecede, coşku, Koma-Berxwedan koro grubunun "APO Hata Hilvan"ê" türküsünü söylemesiyle zirveye ulaştı. Binlerce emekçi, bu bayram gününe, türküyü sahnedeki ve salondaki oluşturduğu grup-grup folklor ekiplerle iştirak etti.

16³⁰'da başlayan gece programı, 13⁰⁰'da bitirilirken kitlemiz salonu, "Bijî Serok APO", "Bijî Partiya Karkerên Kurdistan" sloganlarını haykırarak terk etmeye başladı.

Şanlı önderimiz PKK'nin 7. Savaş Yılına girişini selamlamak amacıyla düzenlenen ve 1 Aralık 1984'de Köln Sport-Halle salonunda gerçekleştirilen, "Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi"ni bir diğer özelliği, içerde ve dışarda devrimciler tarafından alınan geniş disiplin ve güvenlik önlemleri oluşturur. Özellikle gecenin bitir-

minde yüzlerce devrimci güvenlik görevlisinin kitlemize yardımcı olmak için gösterdikleri çaba, dayanıklılık ve disiplin emekçilerin büyük sempatisini kazandıran, bu durum sadece Kürdistan emekçileri değil, aynı zamanda diğer uluslardan insanları da etkilemiş ve Parti disiplininin hayatın her alanında ve her eylem biçiminde hayata geçirilişinin bir örneğini teşkil etmiştir.

●Partimiz PKK'yi 7. Savaş Yılına Girenken Selamlıyoruz!

●Partimizin Kitleleşmesi Yolunda İler!

●Zafer PKK Önderliğinde Ulusal Direniş Cephesinde Birleşen ve Dışarı Halkımızın Olacaktır!

15 AĞUSTOS EYLEMLERİNE KARŞI SAVAŞANLAR KİMLERDİR?

Baştarafı 3. sayfada

ve buna karşı ortak toplantılar gerçekleştirip, ortak bildiri yayımlayarak, birlikler oluşturuyorlardı. Eski "solcu" Uğur Mumcu'ya örne 15 Ağustos eylemleri, Türkiye'nin iç durumundan kaynaklanan eylemler değil "dış güçlerce girişilen eylemlerdir." Eski "solcu" böyle derken, Avrupa türetmesi modern "solcular", "eylemleri yapmanın PKK olmadığını" ispat için ne şartlarımlık gerekliyorsa onu yaptılar. Önce, "bu eylemlerin PKK ile ilişkisi yok" dediler. Tutmadı. Sonra, "diğer parçaların Kürt örgütleri yapmışlar" dediler. Tutmadı. "Ermeniler de varmış" dediler. Tutmadı. Az kalsın, "Papaz Gapon yapmıştır" diyebileceklerdi ki, zavallı adamın yüzyıl evvel öldüğünü hatırlayarak, bunun büyük bir ayıp teşkil edeceğini düşünüp, en sonunda, "Türk basınından duyduğumuza göre PKK'nin yaptığı söyleniyor" deme "cesaretini", "dürüstlüğü", "mertliğini" göstererek, "güvenilir" bir kaynağın bilgi almının rahatlığını yaşadılar.

Yine Uğur Mumcu, "15 Ağustos'tan sonra Doğu ve Güneydoğuda meydana gelen olaylar, arkasında bölgenin dengesini bozma isteyen bazı kararlık güçler olduğunu" -ki bu, Mumcu'ya göre CIA, uluslararası büyük silah tedarikçisi Mafia vs'dir- söylerken T. 'nin-Sesi ve TKSP ise "bu nüasyon CIA'nın düzenlediği bir provakasyon olup, ancak Ortadoğuda ki mevcut dengeyi bozarak, 3. bir dünya savaşını, hem de nükleer b. savaşını çıkarmak olduğu" tesbitinde bulundular. Bu arada çatlak bes aradan fırladı ve "15 Ağustos eylemlerinin arkasında Rus Sosyal Sosyal-emperyalistlerinin bulundu-

ğu"nu belirtti...

Türk basınıın ortak görüşü olan ve Uğur Mumcu'nun da "önemle" üzerinde durduğu diğer bir nokta, "bu eylemlerin Türkiye'de demokrasiye geçişi istemeyen güçlerin işi" olduğudur. Türk yazarları ve bunlar içinde de 1971'den sonra "solculuğu" mum gibi eriyen Uğur Mumcu'ya göre, "bu eylemlerle askeri yönetim sürekli başta tutulmak, halkın üzerine saldırtılmak, arkasından da Avrupa'ya seslenilmek "bakın işte Türkiye'de demokrasi yok" propagandası yapılmak isteniyor." Aynı, cunta şefinin ağzından da duyuldu. Fakat, 1980 sonrası mumları sönen yeni "solcular" dan da duyuldu. Her şeyini burjuvazinin "getireceği" bir "demokrasi" olduğuna bağlamış olanlar, 15 Ağustos eylemlerini, "demokrasiye geçişi zedeleyen", "cuntanın kafalarını bozan", bu nedenle, "cuntaya alternatif burjuva muhalefeti zayıflattı" gelecek "mutlu günlerini" karartan eylemler olarak tanımladılar.

Kısacası, 15 Ağustos eylemlerine karşı her yönüyle bir ağız birliği ve saldırgan ruh -ki buna Uğur Mumcu, Kuveyt- Milliyet Ruhu, yeni "solcular" ise, anti-Apocu ilke birliği demektedirler- söz konusudur. Bu açıdan, Kürdistan halkının tarihindeki yeni bir sayfa açmakla kalmayan, aynı zamanda, Türkiye, bölge ve dünya üzerinde de derin etkilerde bulunan 15 Ağustos devrimci atılımına karşı savaşan güçlerden sadece açık olan düşmanları değil, aynı zamanda bunlar kadar tehlikeli olan "Mumcu solcu" çevrelerin de, devrimci-demokrat ve yurtseverlerce çok iyi tanınması şarttır.

BÖYLESİ YAŞAM

Baştarafı 7. sayfada

zorlukla, hiçbir rahat yüzü görmeden besliyoruz. Bazen, herşeyimiz var diye gururlanıyoruz. Neyimiz yok ki? Bağ, bahçe, sürü, su, petrol, her türlü maden, kısacası herşeyimiz var, ama yine de bir bakıyoruz ki hiç bir şeyimiz yok! Çünkü herşeyimizi sülük gibi emiyor, son kırıtısına kadar elimizden alıyorlar sömürgeçiler. Bir elbiseyi, hatta en kalitesizini bile yıllarca yırtık, yamalı giyeriz. Yediğimiz, bulgur pilavı ve ayran çorbasıdır. Kısacası, yaşamımız bolluk içinde yoktur. Sirtımız çıplak, karnımız aç, cennet ülkemizde cehennem azabını yaşıyoruz. Bununla da yetinmiyor sömürgeci kanemciler. Elimize beş kuruş geçecek olsa, bunu da ruşvet ve gaspla alıyorlar. Bunda da en büyük destekleri ihbarcı hainler olmaktadır. En çok da bu ihbarcılardan nefret ediyoruz. Düşman, düşmanlığından böyle yapıyor, ya bunlar? Bizim içimizden çıktıkları halde düşmanımıza hizmet ediyorlar." Evet, böyle diyor halkımız. Ve bu yazılanlar anlatılanların yalmızca çok küçük bir bölümünü oluşturuyor ancak.

Yüksek bir yaylaya çıktık bir gün. Koçerlerimiz; yersiz, yurtsuz insanlarımızla karşılaştık. İçinde bulundukları koşullar ve durumları çok korkunçtu. Bu insanlarımız binlerce küçük-baş hayvan beslemler, ama insanca yaşamın kırıtısından dahi yararlanamazlar. Onları böyle birden bire karşımıza görünce durumlarını merak ettik ve yaşamlarını daha dikkatli gözlemledik. Hepsi de senelerce giyilmiş Kürt milli kıyafetleri içerisindeydi. Lambasız çirasız bir şekilde kara cadırların içerisinde karantılı kalmaktadırlar. Bir tek ulaşım araçları yok, bir tek radyoları yok. Dünyadan habersiz bir halde öyle melul melul bakıyorlar insanın gözüne. Çocuklardan 70'lik ihtiyarlar kadar hepsi dayanılmaz bir çile içerisinde ömür töpülüyor. Ömürleri, taştan taş, kayadan kayaya atılarak sürü peşinde kosmakla geçiyor. Sürü beslemek kolay bir iş değil. Bir tek hayvan beslemek bile büyük çileler gerektiriyor. Baktık ki yaylasuz, içme suyunu temini için kar eritiyorlar; merak ettik, surtunun su ihtiyacını nasıl karşıladıklarını. Anlatılar ve göttük, gördük. Gürdüklerimiz karşısında bir kez daha

açıldı yaralarımız; çilekes kadınlarımız, karı, geleneksel çantaları içerisinde sirtlayıp, 50 metre yerin dibinden 7 merdivenle tırmanarak ve her an ölüm ve ayakların donma tehlikesini atlatarak yukarıya çıkarıyorlardı. Kazılımsız bir çukurun üstüne naylon geçirilmiş ve sabahın akşamı kadar buraya tonlarca kar taşınarak eritilip hayvanlara icirilmektedir.

Evet, bunca çileyle hayvan beslemler koçerlerimiz. Ama, inanmış ki, ayda bir defa dahi et yemezler. Çünkü üzerlerinde korkunç bir sömürücü mekanizması işletilerek ellerinde bulunan her şey, tüm emeklerine el konulur. Ağası, keçisini, koyununu, peynirini, yünü, kısacası herşeyini ondan temin eder karşılıksız. Karakol komutanları, nahiye ve kaza komutanları, devlet yetkilileri binbir hile ve şantajla elindeki avucundakinin alırlar. Vergi ödemek zorundadır. Yayla parası, konaklama parası vs, ödemek zorundadır. Hayvanlarına, devlet ve tefeci tarafından ökü pahasına el konulur. Buna bir de hayat pahalılığı ve zamlar eklenince bir gün bile rahat bir nefes alamadan, ızdıraplı bir yaşam içinde ömür doldurup koçerlerimiz.

Bu anlatığımız, halkımızın yaşamından sadece küçük bir kesittir. Ve istelik yeteri kadar dile getirilmemi de. Anlatılacak olsa, Kürt halkının günlük yaşamının çilelerine ciltler yemez. Ama, anlatılmı bu çağdışı yaşamı değiştirilinceye kadar hep yazmak gereklidir yine de. Gerçeklerin tarih nezdinde hiç kalmaması ve hesabının sorulması için yazılmalı, tüm dünyaya haykırılmalıdır.

Bu çağdışı yaşamı değiştirecektir. Bugün halkımız güçlü bir öndere kavuşmuştur ve bu önderlik, tarihsel görevlerini gerçekleri yerine getirmektedir. Halkımız da bunu artık kavramakta, kendi öz Partisi PKK etrafında kenetlenerek onun gösterdiği yolda cesaretle ilerlemektedir. Direnen savaşımı başlamıştır. Zafer mutlaka halkımızın olacak ve faşist Türk sömürgeçliği ise, ülkemizden defolup gidecek, tarihe çirkin harflerle gümülecektir.

24. 8. 1984

CEZAEVLERİNDEKİ SON DURUM ...

Baştarafı 3. sayfada

konumuna yükselmiştir.

Sömürgeci-faşist cellatlar, halkımızın bu kararlı mücadelesini durdurmak için, bir yandan en azgın bir terörü dayatırken, öte yandan da ellerinde esir tutukluları cezaevlerinde devrimci ve yurtseverleri kitlemekle tehdit etmektedirler. Gelişen eylemler sonrasında, idam cezalarındaki hızlı artış ve cezaevleri üzerinde yapılan hesaplar bu gerçeği açıkça göstermektedir. Cezaevlerindeki yoldaşlarımız, yükselen mücadeleden de aldıkları güçle, yamablaşlarda düşen şehitlerden devraldıkları bayrağı lekesiz bir biçimde yükseltmekte en kararlı tutumu sergilemeye devam etmektedir. Ama, PKK'nin bu yılmaz savaşçıları, hala üzerlerinden eksilme ve giderek daha da azgınlaşan işkencelere rağmen, böyle bir direniş sergilerken, elbette düşman da boş durmamakta, daha ilk gündün iplerini eline aldığı ihbarcı kukullarını da, daha yoğun bir faaliyete sevk etmektedir. Bunlar vasıtasıyla hala aileleri etkileme, gerçek dışı haberlerle tutuklu devrimcilerin moral gücünü etkilemeye çalışma ve asıl olarak da lekesiz taşınan direniş bayrağını cezaevlerinde düşürmeye çalışmaktadırlar. Şüphesiz

ki bu bizi hiç bir biçimde şaşırta-maktadır. Düşmanımızın karakteri bellidir. İnsanlık tarihinde görülmemiş bir vahşetle halkımıza saldırmayı varlık nedeni kabul eden bir düşman karşı karşıya olduğumuz gerçeği ortada iken, elinde esir tuttuğu halkımızın bu en değerli evlatlarına karşı nasıl bir kudurganlıkla saldıracığını kavrayamamak mümkün değildir. Ve bu düşman, görülmektedir ki, bugün en alçakça hesaplar peşinde koşmaktadır. Fakat o, hangi alçakça hesaplar peşinde koşup, hangi planları hayata geçirir geçirsün, ne cezaevlerinde ve ne de halk kitleleri içerisinde elde edilebileceği bir şey vardır. Cezaevlerinde Mazlum, Hayri, Kemal başta olmak üzere, onlarca militan ve yurtseverin kanlarıyla kızıştıran direniş bayrağı, mücadele burçlarına dikilmiştir ve artık tüm bir halkımız kendi altında toplamaktadır.

Halkımız artık, kendi varlığına nasıl sahip çıkacağı öğrenmiştir. Bu anlamda kendisinin en acılı parçası olan cezaevleri konusunda da gerekli duyarlılığı gösterecek ve bu alanda evlatları üzerinde oynanacak istenen hertürlü oyuna mücadeleyle cevap verecektir.

S. GOŞE: "Doğru Enternasyonalist İlişkileri, Ortak Mücadelede Hayata Geçiren PKK'ye Bu Rolünden Ötürü Şükran Borçlarımızı Dile Getirmede Zorluk Çekiyoruz"

Sayın Filistin Halk Mücadele Cephesi Genel Sekreteri Semir GOŞE yoldaş, gazetemiz SERXWEBÜN'ün yıllık yaygın hayatı boyunca halkımızın adil davasının teorik, pratik sorunlarına ışık tutarak önemli oranda çözümler getirip propaganda ve ajitasyonunu yapmış ve böylece Kürdistan Kurtuluş Mücadelesinin sesi olmayı layıkıyla başardığı gibi, dünyanın çeşitli alanlarında halkların emperyalizme, askeri ve faşist diktatörlüklere ve gericiliğe karşı yükselen mücadelelerini tanıtmış, birçok alanda emperyalizme karşı sıcak savaşıma dönüşen halkların bu mücadelelerini başta okuyucularımız olmak üzere Kürdistan ve Türkiye devrimci-demokrat kamuoyuna duyurmayı yaygın hayatının vazgeçilmez bir ilkesi olarak benimsemiştir.

Gazetemiz, halkların hizmetine sunmada bir an bile tereddüt etmediği sayfalarını, onların meşru mücadelelerine açık tutmayı da yerine getirmesi gereken enternasyonalist dayanışma görevinin bir parçası olarak kabul eder.

Bölgemizde en güncel sorunların başlıcalarından olup, devrimimizi de yakından ilgilendiren Filistin devriminin bizzat taraflarının sözcükleriyle geçmişte soruna ışık tutan bir dizi görüşmelerde bulunup, okuyucularımıza ve kamuoyuna sunduk.

Özellikle 1982 yılının Haziranında İsrail'in devrimi tasfiye etmek için Lübnan'a yaptığı işgalden sonra Filistin devrimi yeni bir aşamaya girdi. Yukarıda işaret ettiğimiz yakın ilgilimiz ve verdığımız önemden ötürü, Filistin devriminin bölünme gibi tehlikeli bir bunalımı yaşadığı bu yeni döneme ilişkin somut durumu yine devrimimizin temel güçlerinden biri olarak sizlerin görüşlerinizi ve değerlendirmelerinizi aydınlatıp kamuoyumuza ulaştırması önemli ve değerli bir katkıdır olarak görmekteyiz.

Gösterdiğiniz ilgi ve soracağımız sorulara vereceğiniz cevaplar ve dolayısıyla bu çerçevede sorunlara işık tutmada yaptığınız önemli ve değerli katkıdan ötürü gazetemiz SERXWEBÜN'ün içtenlikle teşekkür eder.

SERXWEBÜN

SERXWEBÜN- Bilindiği gibi Filistin devrimi bu aşamada FKÖ'nün parçalanmasını hedefleyen bir tasfiye tehlikesiyle karşı karşıyadır. Filistin devriminde tasfiyeciliğe oynayan akımın sızca sosyal ve siyasal temeli nasıl belirlenebilir? Bu akımın yakın gelecekteki siyasal yönelimlerini nasıl değerlendirebilirsiniz?

Semir GOŞE- Filistin devrimi kuşkusuz içte Arafat'ın temsil ettiği, teslimiyetçi sardapdan kaynaklanan tehlikeli bir darboğaz ve zor durumlarla karşılaştı. İçteki bu tehlike, devrimi aşılması zor ve tehlikeli bir rampaya sürdüremek amacıyla dışta emperyalizm ve gericiğin tehlikeli saldırılarıyla eşzamanlı ortaya çıktı. Arafat'ın önderlik ettiği bu teslimiyetçi sarma, siyasi, askeri ve örgütsel olarak bütün yönleriyle ölçülüp biçilmiş siyasi bir hattı dile getirmektedir. Bu çizgi esaslı olarak ve şimdiki aşamada, Arap sahasında benzeri olan asalak ve bürokratik burjuvazinin tutumuyla çıkan bir tavır ortaya koyan Filistin'in işbirlikçi bir tabakası olan komprador burjuvaziye dayanmaktadır. Arafat işte bu sınıfsal gücü temsil etmektedir. Onun önderliğini yapmakta, yönelimlerini ve siyasalini tesbit etmekte ve çizmektedir.

Söyle basit bir örneği hemen vere-

bilirim. Arafat yüz dolayında Filistin milyonerini bir araya getirip, toplamaya çalıştı. Bu grubu Beyrut çıkışından hemen hemen bir yıl önce Trabluşşam'da topladı ve toplantıya Stratejik Komite adını verdi. Başka bir grup ise İsviçre'de toplandı. Burda Arafat'ın izlediği siyasetin izahını görüyoruz. Ve yine aynı şekilde Filistin asalak işbirlikçi burjuvazisinin kendi benzeri Araplara, onların alıdklan konumlarına, onları temsil eden siyasi güçlerin Mısır ve Ürdün yönetimine yakınlaşmasının izahını görüyoruz.

Görüşümüze göre genelde Arap sahasındaki bu sınıf ve akımdan kaynaklanan ve uzantısı durumunda olan Filistin devrimindeki bu akımın yönelimleri, emperyalist, sionist, teslimiyetçi siyaseti oturma çabalarıyla, girdiği ilişki ve bağlandıği bağlarla, Arap gericiğinin çemberine girme doğrultusunda olup, bu yönde hızla ilerlemektedir.

Biz Filistin sahasındaki teslimiyetçi, sarma çizgisinin temsilciliğini yapan bu akımdan kaynaklanan iç tehlikenin devrimin sürdürülmesi ve FKÖ'nün varlığı üzerinde bir tehlike arz etmeye başladığını gördük. Ve bundan dolayıdır ki davamızı, ulusal mücadelemizin geleceğini garanti altına almak, bağımsız Filistin devletini kurmak, kaderini tayin etmek ve ülke topraklarına dönüşün de içinde olduğu halkımızın yüce ulusal hedeflerini korumak için tüm bunlara karşı koymamız kaçınılmazdır.

SERXWEBÜN- Eger uzun yıllardan beri Filistin sağı besleyip güçlendiren konumunu gözönünde bulundurarak Arap gericiğinin devrimi tasfiye etmedeki rolünü nasıl belirlersiniz? Tasfiye olayının Arap alemindeki dayanakları nelerdir?

Semir GOŞE- Biz, Filistin sağına tutum ve uygulamaların, özellikle Filistin devrim güçlerinin Beyrut'tan çıkışından sonra pratik biçimini 1982 yılının Eylül ayında -yani Beyrut'tan ayrılmanın hemen akabinde- yapılan Fas zirvesinde bulan -ki bu toplantıda ABD'nin çözümlerine yatan, askeri seçeneği bir kenara iten birdizi yönelim ve siyasetler saptanmıştı- yeni yönelimlere yardım ve destek gördüğümüzü inançlıyız. Aynı şekilde kendisi de (Filistin sağı kastediliyor-CN) Arap gericiğini kamufle örtüsü vazifesini görmüştür.

Biz başta ABD olmak üzere emperyalizmle ilişki ve bağlar kuran namert Arap gericiğinin temel direğini oluşturduğu bir kampa karşı koyduğumuzun tamamıyla bilincindeyiz. Ve söz konusu ettiğimiz bu Arap gericiği, Filistin devriminin gelişimini, silahlı mücadelesinin sürdürülmesini sadece emperyalizm ve dostlarına karşı değil, aynı zamanda kendi yönetimleri üzerinde de büyük bir tehlike olarak bilmaktadırlar. Bu nedenledir ki, teslimiyetçi çözüm ve planlar hesabına Filistin devriminin tasfiyesi ve zayıflatılması doğrultusunda tüm araç ve yöntemlerini seferber ettiler.

İçinde bulunduğumuz bu aşamada, bu çabaların dayanak noktaları; yine, şu anda, genelde Arap gericiğine, onun fiili sözcüleri durumundaki Fas Kralı 2. Hasan ve Suudi Arabistan'ın gerici yönetimine doğrudan dayanan ve Ürdün Kralı Hüseyin -Mısır'da Mübarek- Arafat mihriverinde temsil edilen bu noktaların dayanakları tüm açıklığıyla tartışma götürmez bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Gerici güçlerin gerçekleştirmek istediği hedef; Filistin devriminin tasfiyesi olduğu gibi, emperyalizmin tüm bölge üzerinde nüfuzunu artırmak, egemenliğini kalcılaştırmak, halkların çıkarına ve en ufak bir değişikliğin gerçekleşmesini engellemek ve

sarsılan ve yıkılmaya yüz tutmuş yönetimlerini korumak için Arap sahasındaki tüm ilericiler, yurtsever güçleri tasfiye etmek, darbe vurmaktır.

SERXWEBÜN- Bildiğiniz gibi FKÖ'ye bölme çabaları doğrultusunda, belirlenen yer ve zamanla Filistin Ulusal Meclisi'nin toplanması için tüm grupların protestosuyla karşılanan Arafat tarafından tek yanlı toplanma çağrısı yapıldı? Bu çağrıyı nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu yeni gelişmelerin ışığında sahanızdaki son durumu değerlendirir misiniz?

Semir GOŞE- 22 Kasım 1984 tarihinde Amman'da toplanması için, Filistin Ulusal Meclisi'nin 17. dönem toplantısını çağırması, Arafat ve merkezlinin teslimiyetçi sarma çizgisinin doğrultusunda yapıldı.

Bu çağrı, açıkça görüldüğü gibi, emperyalizm, sionizm ve gericiğin teslimiyetçi çözüm ve planlarına katılmayı gerçekleştirmek yolunda pratik bir adım oluşturmaları için yapıldı.

Biz, bu çağrının, Filistin sorununun tasfiyesi sonucunu doğuracak tehlikeli siyasi bir taviz oluşturduğuna dair uyardık. Aynı şekilde de bu çağrının bölücü ve uzun yıllar boyunca halkımızın fedakar mücadelesi sayesinde gerçekleşen büyük bir ulusal kazanım olan FKÖ'yü tahrip edecek bir çağrı olduğuna dair de uyardık. Ama Filistin sağı Meclis'in Amman'da toplanmasını ısrar etti. Ve maalesef daha önce bulunduğumuz bu uyarı konularının gerçekliği tüm açıklığıyla ortaya çıktı.

Siyasi alandaysa en önemli husus, Arafat'ın meclisinde Kral Hüseyin'in okuduğu söylede, özünde Filistin halkının mücadelesini gömmeyi hedefleyen, gerçek tehlikeyi gün yüzüne çıkaran BM'nin 242 sayılı kararını temelinde Filistin-Ürdün ortak önerisini oluşturma çağrısında bulunmasıydı. 242 sayılı karar bildiği gibi sorunu tek yanlı, Araplar-İsrailliler arasında bir hudut sorunu olarak ele alır. Filistin sorununu ise, bir halkın devletini kurma, kaderini kendisinin tayin etme hakkı dahil meşru hakları olan bir sorun olarak değil, bir göçmenler sorunu olarak görür.

Diğer önemli husus ise, Arafat'ın okuduğu söylede, Arafat'ın söyledi,

gerek Camp-David yönetimi gerekse Ürdün yönetimiyle ilişkilerini güçlendirmek için sağı gelecek izleyeceğimiz, takınacağı tavır ve konum niteliğine işaret etmekteydi. Bu genelde Arap özele Filistin ulusal mücadelesini inkar eden, çiğneyen gerici bir mihriverin oluşturulduğu anlamına gelir.

Ama mecliste meydana gelenler hususunda ise, tüm Arap ve Filistin halkına, dünya ilericiler güçlerine, Arafat'ın meclisi hangi biçimde olursa olsun kanuni çoğunluğu kaybetmiş,

birleşme varamamalarıdır. Bu nedenle yurtseverlerin saflaşması için mücadele ettik. Demokratik Birlik'le görüş alışverişinde, görüşmelerde bulunmaya ve sürdürmeye çalıştık. Ki tüm Filistin'de yurtsever bir saflaşmayı sağlayalım.

Görüşümüze göre, Demokratik Birliğin tavırında bazı boşluklar vardır. Onun kaypak, sallantılı tavır ve siyaseti bazı zamanlarda, Filistin sağına açıklarını kapattı ve aynı zamanda Filistin sağına, onun teslimiyetçi çizgisine karşı koymada ortalığı bulanıklaştırdı. Bundan ötürü uzun bir nefesle, Demokratik Birlik'le bazı noktalarda çizgimize rağmen, en kısa zamanda görüşmelerde bulunmak için çaba sarfettik.

Ama gerçekten yurtseverlik görevimiz, bizden; Demokratik Birlik ve tüm diğer örgüt, güç ve şahsiyetlerle, sarmaya karşı koyacak, anti-emperyalist, sionist ve gerici temele dayalı bir biçimde FKÖ'nün birliğini sağlayacak, sarmayı mücadelede etme esasına dayalı bir birlik, ve yurtsever bir saflaşmayı sağlamak için, görüşmelere başlamak, ve bu amaçla daha fazla çaba sarfetmemizi talep etmektedir.

SERXWEBÜN- Filistin devriminin bunalından çıkışını Camp-David ve Reagan Planı temelindeki çözümler değil, devrimci silahlı mücadeleyi sürdürmede görüp, ilericiler, yurtsever yönetimler desteğini alan bloklardan birisi Yurtsever Birlik blokadur. Bu bloğun tasfiyeciliği boş çıkarmada yeri ve rolü nedir? Önümüzdeki kısa dönemde bu amaçla yürütmeye pratik mücadelesi ve siyasi yönelimleri hakkında okuyucularımızı bilgilendirir misiniz?

Semir GOŞE- Kuşkusuz, Yurtsever Birlik, Filistin Ulusal Mücadelesinin karşılaştığı, gerek dışta emperyalizm, sionizm ve gerici ve onların teslimiyetçi çözüm ve planları gerekse içte Arafat'ın önderlik ettiği teslimiyetçi sarma gibi engelleri karşı tutarlı ve sabit bir tavır ortaya koydu. Yurtsever Birlik, Filistin halkının iradesi, doğru ulusal çizgi ve başında silahlı mücadelesinin bulunduğu ileri mücadele yöntemlerine dayanarak gerek içte gerekse dış tehlikeye karşı koymada belirgin ve önemli bir rol oynadı. Biz, geçirdiğimiz aşamamızın, gelecekteki mücadelemizin temelini oluşturduğunu inanmaktayız. Kuşkusuz karşımızda Filistin, Arap ve uluslararası alanda üzerimize düşen birçok görev durmaktadır. Ve biz Yurtsever Birlik'in üç halkından oluşan Filistin-Arap-Uluslararası güçlerle ortak mücadelesinin güçlendirerek yürütmesi gerektiğini bilincindeyiz.

Filistin Ulusal Meclisi'nin birçok görevinin başında gelen görevimiz kuşkusuz anti-emperyalist, anti-sionist, gericiğe karşı sabit yurtsever çizgiye dayanan FKÖ'nün birliğini korumaktır.

Böylece biz, Yurtsever Birlik'in yurtsever ve ilericiler güçleriyle olan dayanışmasını, düşmana karşı ortak mücadele yürütme için güçlendirilmeye çalışacağı inancındayız. Aynı şekilde dünyadaki tüm ilericiler ve kurtuluş güçleriyle dostluk ve dayanışma bağlarını güçlendirmeye çalışacağı inancındayız.

SERXWEBÜN- Emperyalizmin saldırılarının arttığı bir dönemde, Arap alemindeki ilericiler, yurtsever yönetimleri Direnis ve Karşı Koyma Cephesi'nin oluşturarak karşı konuldu. Bildiğiniz gibi bu cephe uzun bir zamandır aktif konumunu yitirmiş bir durumdadır. Şimdi benzeri saldırıların arttığı günümüzde bu cephe yeniden canlanabilir mi? Bu konuda görüşlerinizi alabilir miyiz?

Devamı 23. Sayfada

Impressum

V. I. S. d. P.:

İ. Demir

Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:

SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83

5000 Köln 1

Ödeme Adresi:

Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr: 107 45 58
BLZ: 370 700 60

Danmarka	6,50 dkr.
Avusturya	15,00 s.
İngiltere	0,50 £.
Hollanda	2,50 hfl.
Belçika	50 bfr.
Norveç	5,00 nkr.
Fransa	5,00 ff.
İsviçre	2,00 sfr.
İsviçre	5,00 skr.